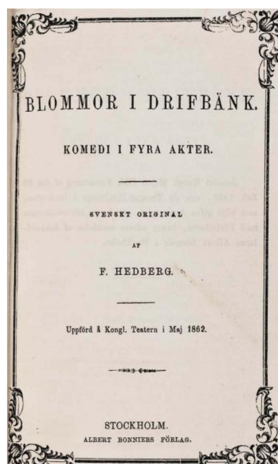
Sv. Theatern. N:o 122.

Pris: 75 öre R:mt.

BLOMMOR I DRIFBÄNK.

KOMEDI I FYRA AKTER.

SVENSKT ORIGINAL

AF

FRANS HEDBERG

Uppförd å Kongl. Teatern i Maj 1862.

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

STOCKHOLM.
HÖRBERGSKA BOKTRYCKERIET, 1862

Förord till den elektroniska utgåvan

Denna komedi av **Frans Hedberg**, (1828-1908) har digitaliserats av Dramawebben och anpassats till Projekt Runeberg i augusti 2015 av Ralph E.

Sv. Tlieaterit.

N;o 122.

BLOMMOR I DRIFBANK.

KOMEDI I PYRA AKTER.

SVENSKI OEIÖINÅE AF

E. HEDBERG. •'

Uppförd S Kongl. Teatern i Maj 1862.

STOCKHOLM.

ALBERT BONNIERS FÖRLAG.Jemlikt Kongl. Maj:ts Nåd. Förordning af den 20 Juli 1855, ega de Theatcr-Direktörer i landsorten, som vilja gifva denna pjes, att derom öfverenskomma med Författaren, livars adress meddelas af Bokhandlaren Albert Bonnier i Stockholm.blommor i drifbank.

KOMEDI I PYRA AKTER.

ten,

SVENSKT ORIGINAL AF

E. HEDBERG.

Uppförd fi Kongl. Teatern i Maj 1862.

► «W>M <

STOCKHOLM.PERSONER.

Friherrinnan Hjelm, Claras mor.

Major Hjelm , hennes svåger.

Edvard, hans son, vice häradshöfding.

Baron Valter, husarlöjtnant Evald, hans yngre bror, kadett.

Ka.mmarjunkarkn Stjerne, i

Kgl. sekter Puddelkrans, Valters umgängesvänner.

Konsul Ettis. i

M:llk Palmén, pensionsförestånderska.

M:lle Florin, första lärarinna.

Anna Holm, underlärarinna.

Kandidaten Dogmer. I ,..

,r ,, ' larare i pensionen.

Magister Bruus,) r

Clara Hjelm, 17 år, \

Isabella Korn, 16 år, |

Alma Ström, 17 år, | helpensionärer hos M:lle Pal-Lotten Alm, 18 år, men.

Erika Larsson, lf> år,

Elise Troman, 14 år,

Fru Ström, bagarcenka, Almas mor.

Inspektor Larsson, Erikas far.

Jean, baronens betjent.

Christine, mamsell Palmons piga.

Pensionärer.

Promenerande.

Badgäster.

(Handlingen föregår under de 3 första akterna i Stockholm, försommaren 1859; under 4:de akten, sommaren 1861, vid 'en badort på vestra knsten.)

STOCKHOLM.FÖRSTA AKTEN.

Östra alléen vid Carl den XIII:s torg, tagen så att alléerna gå midt Öfver scenen, närmast åskådaren. Den b'edaste alléen går närmast, så att man endast ser två utaf dem. Midt på scenen i närmaste alléen en bänk af det större slaget, och nära kulisserna en mindre bänk på hvar der a sidan i den af-lägsnare alléen. 1 fonden torget med statyn, en del af vestra alléerna, samt längs till venster en del af Jacobs kyrka, så som man ser vyn då man med ryggen vänd åt Mindre teatern, blickar ut Öfver torget. Det är i middagsstunden, och under hela akten ser man-promenerande af alla stånd och åldrar, samt lekande barn, komma och gå från och till olika sidor. Vid ridåns uppgång sitter ett yngre fruntimmer på bänken midt på scenen, läsande i en bok. Bredvid henne ett äldre fruntimmer, sysselsatt med handarbete. En korpulent herre kommer, i sällskap med en annan som är mycket mager, från höger. Några barn leka till venster i alléen utåt torget, och deras vakterska, en ung, nätt barnflicka, sitter på den lilla bänken på samma sida, lifligt samtalande med en lifgardist som står sprättig och uppsträckt framför henne.

Forxfn Scenen..

TVÅ FRUNTIMMER. TVÅ HERRAR. EN BARNFLICKA.

EN LIFGARDIST. BARN.

En gosse. Hurra! Nu ska’ vi leka trädhök!

Axla. b aknen (om hvarandra). Ja, ja! trädhök!

Hurra! (de springa till hvar sitt träd, och falta postoder, samt fortsätta sedan den nämnda leken under skratt och stoj).

Det läsande fruntimret (ser upp ur boken). Fasliga barn alt stoja! Det vore väl om barnen blefve förbjudna all leka på allmänna promenadplatser!

O

Det andra fruntimret. Ah, de slackrarne ha’ minsann inte för många sådana!

Första fruntimret (ser förnämt på henne genm sin pinee-nez). Hm ! (läser vidare).

Df.n korpulenta herrn (till den magre) Odräglig! varmt i dag! Hm! svettas som i elt ängbad!

Den magra herrn. Del kan jag inte klaga öfver!

Första herrn. Får jag inte bjuda assessorn på en liten frukost! Sjön suger... ha-ha-ha!

Andra herrn. Tackar allra ödmjukast! Nå, hvad tror brukspatron om representationsreformen?

Första herrn. Ja . . . det . . . har jag just inte tänkt mycket på! När listorna va’ nere på min ort så höll jag på med mitt nya nngbränueri ... hade inte fan tid att länka på tocke der skräp!

En gosse (springer efter en annan). Knll! (slår honom i ryggen så att den andre far emot den korpulente herm) Se opp, tjocka herrn!

Första herrn (höjer sin käpp). Se opp sjelf, byting .. . eller skall jag . . .

Gossen. Ah! herrn kan inte ta’ fatt i mig! (de springa skrattande undan).

Första herrn (lugnt). Det har han rätt uti! (till den andre) Kom nu! (de gå, men nära kulissen hejdar han sig) Hur mycket väger assessorn?

Andra herrn. Jag vägde sju och elt halft pund, när jag kom ifrån Carlsbad i somras!

Första herrn. Kors, en sådan skrika! I våras vägde jag 23 pund!

Andra herrn. Ja, brukspatron är en vigtig man i staten!Första herrn. Ha-ha-ha! förbannadl qvickt! Det är värdi en butelj guldkrona! Ha-ha-ha! (de gå till venster).

Lifsardisten (till barnflickan). Ah, nog kunde lilla Lotten gå ut med till Haga om lördag qväll!

Barnflickan. Om jag bara fick för herrskapet!

Llfsardisten. Hvad behöfver herrskapet veta del? Grosshandlarns Lovisa går alltid sedan herrskapet har somnat!

Barnflickan. Ja, men herrn spelar om nätterna och kommer sent hem . . . och då sitter frun och väntar på honom — och gråter ... usch! en sådan karl!

Lifsardisten (sentimentalt). Ack om jag vore Lottens man, så skulle jag aldrig gå ut!

Barnflickan {slår honom på armen). Pylt sanl så heter det alltid lörut... men se, efteråt...

Lifsardisten (högtidligt). Nej Lotten! . . . ta’ mig fan . .. (samtalar ifrigt med henne).

En flicka. Nu ska’ vi leka rymmare och fast-tagare hela alléen utåt!

En mindre flicka. Nej! mamma har sagt alt jag inte får gå ifrån Lotten!

Den första {ifrigt). Jaha, men jag vet alt när min Carin talar vid någon militär, så ser hon aldrig hvad jag gör! Och del gör inte Lotten heller! Kom du!

En gosse {springer åt höger). Jag är rymmare! Hnrra!

Alla barnen {om livar ann’) Nej jag! ... nej jag! . . . Ah! det är orätt! . . . Hurra! {de springa ut till höger).

Det läsande fruntimret (slår igen boken). Del är rysligt intressant! {till den andra) Vet fruntimret hvad klockan är?

Andra fruntimret. Ilon slog nyss half tolf!

Första fruntimret. Half tolf! (stiger hastigt upp) Och min man som skulle ha’ frukost klockan elfva!...Jag säger att mamma inte mådde bra. och all jag måste vänta ! (gär till höger).

I ml ra Scenett.

DET ARBETANDE FRUNTIMRET. BARNFLICKAN.

LIFGARDISTEN.

Fruntimret (ser efter henne som gick ut). Del var bestämdt fru Ryding! . . . Nå, del skall jag uog få reda på nlaf fru Holm i eftermiddag, när jag kommer dil på kaffe!

Lifgardisten. Del vill säga, Lotten kommer om lördag?

Barnflickan. Ja om jag kan! .. . Och Johansson tycker inte om Lovisa?

Lifgardisten. Tycker Lotten det? Vel Lotten att Lotten är en så söl flicka, så vet Lotten att... att... ja, det kommer aldrig i frågan, Lotten !

Barnflickan (ser sig omkring). Kors i alla tider! Hvar är Rika?

Lifgardisten (visar åt venster). De sprang ut ditåt, hela svärmen!

Barnflickan. Ja jag säger väl del att de tingarue ...

Lifgardisten. Nej, nu får jag lof att kila till kasern! Adjö lilla sakramenskade sötunge! Vi träffas om lördag qväll!

Barnflickan. Utanför kryddboden!

Lifgardisten. Och om Lotten tar med sig lilcl monium, så skadar del inte i några smörgåsar och litet till!ugg i en flaska!

Barnflickan. Ja .. . frun tar aldrig in nycklarne!

Lifgardisten. Adjö, lilla ljufunge ! (går till höger).

Barnflickan. Hm! de må säga hvad de vilja om norrska skarpskyttarne, men jag tycker mer om lif-gardel. till häst, jag! — Vänta hon, Rika! (går tiU venster).l(Fruntimret (ser utåt alléen till höger). Nå min-

sann går inle der fröken lleuklo . . . och cfler honno en löjtnant . . . (lägger hastigt ihop sitt arbete) Del får jag lof att ta' reda på! . . . Jag har hört sägas all hon ska' ha' möten i Bresilic park! (skyndar ut till höger).

Tredje Scenen.

far

,,l, Magister Bruus (omkring 45 år, med något kal

,jjl panna, mörkt hår och glasögon; klädd i ljus sommarrock och halmhatt; sättet buttert och sträft; inkommen• från höger med rocken, på armen och hatten i hand). Småstadsbor ä' ni, sä Stockholmare ni också vill kallas! Ställa de sig och se efter en, derför alt man lar rocken ion af sig när inan är varm! (sätter sig på mellersta bänken) Ah! det var skönt att få sitta! Min vanliga pro-all menad till Roslagstnll har i dag kostat på mig mera än eljest! Men man kan behöfva frisk loft på förmiddagen, när man på eftermiddagen skall prenta historia och wt språk i sexton små papegojor! Historia ?... det viil säga ett compendium af årtal, ytliga uppgifter och namn... 1|(o, historiens genius! (snusar) jag skulle önska alt kunna bjuda dig en pris, ty nog behöfde du den!— När dog Carl XII:te? — 1718. — När föddes Gustaf Ilhdje? — 1746. — Hvad hette Adolf Fredriks gemål? — Lovisa k Ulrika — — jaha! det der går ju galant, det! Det är (t™ också allt livad en qvinna kan behöfva veta om sitt fäderneslands öden! — Historiens filosofi — do herrliga lärdomar den ger folken och furstarne — duger ljiei inte för drifhusväxter! (snusar och ser sig omkring) lilfl Här är inte mycket folk i dag! Så myckel bättre! desto färre narrar att. förarga sig åt!

irod

jtl Fjerde Scenen.

> “ DE FÖRRE. BARNEN (frun höger).

I i

r £ Eli större gosse (till den lilla flickan som gråter).

Seså, gråt inte nu, så ska' du få en stor pepparkaka!Den större flickan. Och i morgon skall du få mitt nya dockhnfvud!

Den lilla. Hi-hi-hi! det gör så ondt)

Buuus (deltagande). Hur är det falt med lilla»?

Gossen. Jo, vt lekte hök och dufva, och så slog hon omkull sig!

Brotts. Och du var väl hök du, kan jag tro?

Gossen. Ja, det var jag!

Buttds. Nå, skall inte du som är stor, vara forsigtig med dina små dufvor? (sätter den lilla i sitt knä) Seså, gråt inte nu! Hvad heter du, min lilla flicka!

Den lilla. Rika!

Brotts. Jaja, ser du lilla Rika, en sådan der liten dufva ska' akta sig för både hökar och gökar! Har du ingen barnpiga med dig?

Den lilla. Jo, Lotten!

Den större flickan. Men hon är visst ute och går med en herre vid lifgardet till häst!

Brotts. Jo-jo, det är så jungfrurna bruka se efter de små nu för tiden! — Men få se om jag har något namnaret åt lilla Rika! (letar i fickorna) Jo, minsann har jag inte pepparkakor! Kom hit ni andra också, så ska' ni fä litet med! (barnen trängas omkring honom) Nånå ... nånå! ... ät inte opp mig med, — del blef en seg pepparkaka! Och nu skall jag tala om en saga för er, om hvad snälla barn bruka göra när de få namnaret ! (talar sakta med dem).

Ven/hte Sevtten.

DE FÖRRE. VALTER och HJELM [jfrån venslcr, arm i arm).

Hjelm (i det de långsamt gå förbi). Således är du återigeu kär? Det villl naturligtvis säga: på ditt vanliga, lättsinniga sätt?

Valter. Nej, tvertom! den här gången är det på fullt allvar! (ett ungt, elegant fruntimmer inkommer frånhöger i alléen utåt torget, och går ut till venster) En förbannadl söl flicka! (vänder sig om) Jag kan undra hvem hon var?

Hjelm (skrattande). Jo-jo ... jag märker att dti är allvarsamt kär!

Valtek. Fäst dig inte dervid .. . del var bara af gammal vana! Men livad nu min verkliga kärlek beträffar, så är del så . . . (de gå till höger).

-Sjette Seenen.

BRUUS. BARNEN, Sedan BARNFLICKAN.

Brutjs (till barnen). Ja ser ni, så göra alltid snälla barn!

Gossen. Nej! då är det roligare alt äta upp allt med detsamma!

Flickan (ser ät venster). Der kommer Lotten!

Bruus. Jaså . .. jag skall minsann ge' henne för all lemna små barn så der vind för våg.

Barnflickan (från venster). Hvar är Rika? Har ingen af barnena . . . (får nu se henne) Jaså, der är bon I

Bruus. Jaha... men inte är det jungfruns fel att hon inte slagit ihjäl sigl

Barnflickan. Jag har sprungit och letat efter henne kring hela torget . . . men de elaka ungarne hålla sig aldrig i styr!

Bruus. Ja, och de koketta pigorna ha' sä myckel annat alt sköta! Här finnas så många kurlisörer!

Barnflickan (näbbigt). Gå de i vägen för herrn? (lyfter fickan upp på armen) K.om nu, så gå vi hem!

1 Bruus. Ilvem tjenar hon hos?

Barnflickan. Ja, fråga får herrn höra! (till flickan) Gm Rika understår sig alt tala om något för mamma, så "kall hon fä se på annal i morgon ! (går med flickan till höger).Bruus (ropar efter henne). Var bara beskedlig mol barnet, annars skall jag Dog (a' reda pä livar du linns!

Barnen. Nej! nn ska' vi leka mera! Finna! (de

slcynda ut lekande).

B ritus (tar på sig rocken). Prägligu damer all anförtro sina barn åt! Hra! de bytingarne älo upp alla mina pepparkakor!

Scenen.

DE FÖRBE. HJELM och VALTER (från höger).

Valter. Jag vcl inle mera om henne äu alt bon lär vara i pension hos en mamsell Palméu, och all hon beter Alma!

Bruus (för sig, uppmärksam). Palmén . . . Alma?

Hjelm. Och livad ämnar du vidare göra?

Valter. Försöka alt bli' bekant med henne . . . att bli’ älskad tillbaka, och att...

Hjelm. Gifta dig med henne?

VALTEn. Hvarför inte.. . om del är ett parti som anslår mig!

Hjelm. Och i annat fall?

Valter. Så blir del väl något råd! (ser åt ven-ster) Ah, för tusan! Der slår Stjerne och talar med det vackra fruntimret som vi mötte nyss ... jag skyndar dit så kan han presentera 111ig!

Hjelm. Och Alma?

Valter (lätt). Au revoir! Jag söker upp dig hår sedan! (skyndar ut till venster).

Åttnmle Scenen.

HJELM och BRUUS.

Bruus (för sig, men högt nog att höras af Hjelm) Del var mig en lättsinnig krabat!Hjelm (vander sig om, förvånad) Ja . . . jag kan inle neka ... Hvad ser jag? Magisler B ru tis!

Bruus (buttert). Jo, del slår in! Hvem är herrn?

Hjelm (räcker honom vänligt och gladt handen). Ar jag inte igenkänd?

Bruus. Nej! . .. ser mycket illa . . . har dessnlom inte så der fina bekantskaper! (stiger upp för att gå).

Hjelm (leende i det han håller honom qvar). Min gamle lärare är sig lik, märker jag!

Bruus. Lärare? (ser på honom noga) Ja, minsann tror jag inle... ja! det är Edvard Hjelm! Nå god dag! det var längesedan vi träffades.

Hjelm (sätter sig bredvid honom). Ja, och tack, gamle magister för allt Itvad ni fick svettas för mig! Det var inle lätt alt få något i milt hnfvnd!

Bruds. Nej, det satt så mänga tjnfpojksstreck der förut . . . Men det gick i alla fall . . . man karl ha’ värre besvär, och ingen lön för sin möda! (ser på honom) Nå, ung man i verken? ... Hvasa? ... Kanske ordinarie till och med ?

O

Hjelm. Ahnej, det gar inle så fort! Men hur lefver verlden med min gamle Mentor?

Bruus. Verlden och jag visa hvarandra tänderna som vanligt! Den ger mig knappt bröd, mördande lektioner, gikt och grå här . . . och jag ger den fan, så är det qvilt!

Hjelm. Lika bitter och butter som alltid!

Bruus. Har inte haft något skäl att byta natur!

Hjelm. Ar ni ännu ungkarl?

Bruus. Ja, jag har aldrig haft råd att skaffa mig ett så dyrbart bihang som en hustru!

Hjelm. Ert hjerta har likväl alltid varit rikt!

Bruus. Hur vet herrn det? För öfrigt, livad gäller den rikedomen? Tag herrn sitt rika hjerta och gä upp på börsen med del, så får herrn se om någon affärs-man vill låna herrn elt öre derpå! nej! dåligt hypo-tlmk . .. myckel dåligt!

Hjelm, Klak, som alltid!

Bituus. Ja, så kan man la- det . . . Det är med sådana der rika hjertan i våra dagar, alldeles som med gamla klaver — ingen menni-ka frågar efter dem!

Hjelm. Och livad lefver min gamle lärare af nu för tiden ?

Bruus. Jag är en ny Hamlet: !’Jag äter luft, späckad raed lexor!’’

Hjelm. Jaså. ni ger forlfarande lektioner?

liurcs. Ja, jag utminuterar historia och lefvande språk i 7 å 8 privatskolor, och 5 å 6 flickpensioner! Jag säljer dålig vara för godt pris. jag som de andra affärsmännen — den enda skillDaden oss emellan år

att jag kunde sälja god vara----------men den har ingen

efterfrågan!

Hjelm. Ni är oförbätterlig!

Barrus. Jaja . . . åkomman har del med sig all man får så lätt anledning tiil recidiver! — Nå, är herrn lycklig?

Hjelm. Hvarför säger inte min gamle magister du åt mig som förr?

Barus. Ah för tusan, del skall väl finnas vett lios mig också . . . alla mina nuvarande elever äro herrar och mamseller redan i skolau . . . hvad skall del då inte vara med dem som varit i Ipsala?

Hjelm. Men mig säjer ni nog du ål . . . inte sanni Y

Buutts. Och det vill dit?

IIjki.m. Ja visst!

lianus (stiger tipp och ämnar gå). Adjö!

Hjelm {hejdar honom). Hvad un? ämnar ni gå?

Ituvus. Ja. jag tycker iule om att träffa folk som nihliar mig i min ölvertygelse!Hjelm (ser honom varmt och trohjertadt i ögonen)-Seså, gamle tvarvigg till magister! smälter in te isen kring hjgrtat?

Bruds (halft blid, halft butter). Nå ... nå! ... Gud vet om inie den linar upp en smala!... (skakar hans hand) Du är densamme som förr, ser jag!

Hjelm. Och ändå är jag mycket förändrad! Men apropos! Känner ni en mamsell Palmen som har pension ?

Bruds. Ja, jag läser der. Hvarför frågar du det?

Hjelm. Jo, jag hörde en af mina vänner lala om den der pensionen. Himulant fruntimmer är mamsell Palmen ?

Brdus. Mycket långt, mycket snålt och mycket gudligl!

Hjelm (skrattande). Jag menade som pensions-föreståndarska.

Brods. Jaha, det menade jag också!

Hjelm. Har hon bildning?

Bruds. Ja gudbevars! Hon ritar blommor, [alar franska, spelar dansmusik, vet alt jorden är rnnd och att solen slår slilla, niger alltid djupare för de rika pensionärernas föräldrar än för de fattigas, och ger aldrig fröknarne örlilar. Med etl ord, det är ett mycket bildadt fruntimmer!

Hjelm. Och flickorna få en god uppfostran i hennes pension?

Brdus. Ja vasserratre! De dresseras der lika bra som hos någon annan mamsell! De få lära sig allt livad hon sjelf vet, och mera kan vål ingen förnuflig far eller mor begära.

Hjelm. Men själen... hjertat. .. hur bildas de?

Bruds. Ar du galen? . . . Här år fråga om att fernissa ytan så att den skiner!

Hjelm. Och en sådan rigtning kan inte ni motverka?Bruus. Jag?... Hör på, är du vän af trädgårdsskötsel ?

Hjelm. Ja, mycket!

Bruus. Oar du någonsin försökt att sätta skogs-blorainor i drifbänk?

Hjelm. Nej! jag tycker bäst om dem ute på marken!

Bruus. Ja, det gör jag också! Då ha'de sin friska, naturliga doft och fägring. Men ser du, verlden är gourmand, den vill ha' dem större, vill ha' färgerna bjertare, doften mera berusande... då sätter den in dera i drifbäuken! Experimentet lyckas också — till en del! De bli myckel större, brådmognare, yppigare

— men del är också inte samma blommor mera, och deras friska doft har försvunnit för alt gifva plats för en färgprakt som berusar ögat men lemnar själen kall!

— Nä, medan de nu stå der inne i drifbäuken, i den heta och qvafva luften, livad skulle det tjena till alt lägga en näfve jord från skogsbacken omkring deras rötter? Drifbänkens värme skulle förtorka den, och den jord som var ett lifselement för skogsblomman, skulle bli' ett gift för drifbänksprodtikien! — Der har dn min förklaring!

(Man hör skratt och prat utanföre till venster.)

Hjelm. Hvad är det?

Bruus (ser ut). Några herrar som prata med ett fruntimmer... för fan! jag Iror att de ä' näsvisa?

Hjelm (afsides). Det är Valter . . . och hans så kallade umgängesvänner äro ined honom!

Vionrte Scenen..

DE FÖRRE. ANNA. VALTER. EVALD. STJERNE.

ETTIG. PUDDELKRANS. Sist DOGMÉR.

(Anna inkommer från venster, med Valter på ena och

Stjerne på den andra sidan om sig. Hon är blek,

men söker att visa sig lugn. Efter dessa kommaEttig och Puddelkrans, arm i arm, samt sist Evald, i kadettuniform, med lorgnett i ögat.)

Anna. Ännu en gång ber jag herrarne att få i fred fortsätta min väg!

Stjerne. Men för tusan, min iilla nådiga! hvarför år man så fjer i dag? När vi sist träffades...

Anna. Jag känner ingen af er, miua herrar! och del är bra illa af er att inte midt på ljusa dagen låla elt stackars fruntimmer gå i fred, derför att hon har den olyckan all vara ensam.

Valter. Men del är just för alt skydda er som vi göra sällskap!

Stjerne. Ni skall dessutom inte tro atl vi inte känna er... skall jag säga erL namn?

Anna. Men för Guds skull, mina herrar...

Ettig (skrattande). Seså Iilla Elise...

Bruus (går fram till Anna). God middag, mamsell Holm!

Anna (glad). Magistern! Glid ske lof!

Bruus. Känner mamsell de här herrarne?

Anna. Nej, visst inte!

Bruus (till herrarne som se något förlägna ut). Käuna herrarne den här unga llickan ?

Valter. Nej, inte jag.,.

Stjerne. Jag veL inte ... jag tyckte ... men det kan hända all jag misstagit mig! . . . ansigtet föreföll mig så bekant!

Bruus. Men sättet borde ha’ förefallit er något olika! Vet ni, mina eleganta herrar, hvad jag skulle göra, om jag vore tjugo år yngre?

Puddelkrans (näsvist). Ni skulle väl sjelf vilja göra henne sällskap! (de andra skratta.)

Bruus. Del tänker jag ändå göra! Nej, jag skulle piska upp er som okynniga pojkar! Nu är jag 50 år, och derför föraktar jag er! Kom, mamsell Holm!Dogmer (inkommer från höger, han stannar nära kulissen, då han ser hvad som föregår hland de förre -, för sig). Anna!... och Brutis... hvad skall deila betyda?

Ettig (i detsamma Bruus, som gifvit Anna sin arm, ämnar gå ut med henne till höger). Hör nu, hvem är herrn, om jag får fråga?

Bruus (kallt). Jag har inle kontoret på fickan ... så herr konsuln känner mig inle!

Ettig (generad). För tusan! han tycks känna mig!

Stjerne (ställer sig i vägen för dem). Ja, men jag vill veta ...

Hjelm (som hittills stått en tyst betraktare, stiger nu fram och säger lugnt men hestämdt). Om kammar-junkaren vill ha’ några upplysningar, så skall jag lemna dem!

Bruus. Ah, gör dig inle besvär, min vän! Jag kan gerna underrätta de här herrarne om alt jag är en gammal skolfux som är van att gc’ lektioner i hvnrjehanda... de här herrarne kunde hehöfva en sådan i belefvenhel och uppmärksamhet mot qvinnau ... men jag hoppas att deras blifvande hustrur en dag ska’ lära dem det bättre än jag! (i det han med ironisk artighet lyfter på sin halt) Jag har den äran att helsa eder, J värdiga representanter af vår lids bildade ungdom! Mjukaste tjenare! (går med Anna till höger).

Dogmer (afsides). Jaså, den slolla mamsell Anna har sådana der åfventyr! Jag nästan anade det! (går till höger).

Tionde Scenen.

HJELM. VALTER. EVALD. STJERNE. ETTIG. PUDDEL-KRANS. (De se på hvarandra någorlunda generade.)

Valtes (i det han ljuder Hjelm en cigarr ur sitt fodral). Röker du?

Hjelm (kort). Nej, jag lackar!Etti». Hm!... jag kan undra hvad det der var för eti gammalt original?

Stjerne (föraktligt). En bokmal förmodligen!

Ptjddelkrans. Han var gammal bekant med damen, del såg man!

Hjelm. Han år den hederligaste man jag känner, och jag tillåler ingen alt skymfa honom och hans sällskap genom dylika insinuationer!

Puddelkrans. För allt i verlden. . . häradshöf-dingen missförstår mig... jag menade alt hans sätt emot henne var riktigt faderligt!

Evald (lättsinnigt). Ahja, man känner sadana

der fäder 1

Stjerne. Dessutom tycker jag att en sådan der våpa kan vara glad öfver att en bättre karl vill göra henne sällskap!

Hjelm (kallt'). Farväl, mina herrar!

Valter (sakta till honom). Ar du ond, Hjelm?

Hjelm. Nej, men jag passar inte riktigt bra i det här sällskapet. Och förlåt min uppriktighet, inte du heller!

Valter. Ah, de mena inte så illa som de säga!

Hjelm. Tror du del? Farväl med dig!

O

Valter. Ah-nej, stanna qvar en stund! Jag ville så gerna tala med dig!

Hjelm. Det finns ett annat sätt. Kom du med mig i stället.

Valter. Det kan jag inte ... jag har lofval att åta middag tillsammans med mina vänner!

Hjelm. Dina vänner? ... Nå i så fall behöfver du inte mig!... Farväl! (går till venster).

JElf/e Scenen..

DE FÖRRE (utom Hjelm.)

' Stjerne. Hör dn, Valter, hvad är det der för en bot- oeh bönepredikahl som du råkal ut för?(

n

JF

18

Ettio. Ja, han har en riktig läsarefysionomi!

Puddelkrans. Det är en komplett TariuCfe!

Valter. Säg ingenting om honom . . . han är bättre än vi allasammans! Han är en gammal skol-och akademikamrat till mig, och en utmärkt ung man både på hiifvudets och hjerlals vägnar.

Stjerne. Men hvad är han för slag?

Valter. Vice håradshöfding!

Stjerne. Jaså, inte värre!

Valter. Säg inte del .. . Hjelm har en lysande framtid ... han kommer beslämdl att gå myckel långt.

Ettio. I fall han inte stannar, ja! Ha-ha-ha!

Evald. Skall ni inte höra på, när konsuln säger qvickheterl Jag tycker det händer inte så ofta.

Ettio (puffar honom undan). Tjnfpojke der!

Puddelrrans, Hjelm?... Hör nu, är han kanske slägt med friherrinnan Hjelm?

Valter. Ja, så nära slägt som en brorson kan

vara.

Stjerne. Ah! för tusan! det förändrar saken... friherrinnan är ett charmant fruntimmer, och som vel att ponssera sina slägtingar! Det var dumt att jag inte lick göra hans bekantskap!

Valter. Jag tror verkligen inte alt han hade någon lust att göra din!... Hvad var det också för fördömdt infall af dig att tilltala den der unga flickan?

Stjerne. Men såg du då inte all bon tittade sig omkring, alldeles som om hon sökt någon? Del förefaller mig alltid misstänkt.

Ettio. Mig också! EU hederligt fruntimmer sev sig aldrig omkring 1

Puddelkrans. Dessutom är det menskligt att misstaga sig I

Evald. A propos misstaga sig, så begick jag bäroraqvällen ett bra förargligt misstag på Drottninggatan ... jag skulle just hem till Carlberg, och komni gårdsvägen från Lauras schweiizcri... ni vet all jag liar alllid varit litet förtjust i Laura! ir Eina. Och det säger han åt mig!

;d- Evald. Nå-ja, alt du salt upp schweilzeriet åt

henne... hvad gör det?... Du borde finna dig smickrad!

Ettiö. Det gör jag också . . . när hon kan förtrolla barn, hur mycket mera farlig skall hon då inte vara för karlar!

„njj Evald (stött). Barn?... Akta dig, Eltig! När ln,l man varit fem år på Carlberg så är man iole något i' barn längre . ..

Ettis. Seså, bli inte ond nu!... jag vet ju alt s"t: dii är fyllda aderton år . .. jag ville bara drifva litet

med dig!

Stjeene. Nå, tala nu om misstaget!

Valte» (afsides). Det är märkvärdigt hvad hon ^ dröjer!

Evald. Jo, som jag kommer ut ur porten, så ser jag elt fruntimmer som går före mig på Irolloiren... jag går i fall henne och ber att få göra sällskap . . .

.hon liar ingenting emot del, och det bär af långt ner >IJ" åt Clarasidan.. . vi förde en mycket liflig konversation. och när vi slutligen kommo lill elt slort hus nere f1 på en af smågatorna, niger damen myckel infamt, s*®- slår upp sin svarta voile och säger: ”Del är första (fe gången på fyralio år som en sådan åra händi mig, och lillif’ jag skall riktigt lala om för min måg på Carlberg så-[B: dana arliga kadetter han har!” — Och hvem tror ni

jag såg? Jo, lektor Bergs svärmor, en gammal hexa eräl på sextio år 1

De andua. Ha-ha-ha!

[niis- Evald. Jag kunde inte säga ett ord, och till råga på förargelsen kom jag för sent hem och fick ar-j. rest dagen derpå! .. Några dagar derefter kom lek-' torn och underrättade mig om att jag kunde ha godt hopp om all få bli’ hans svärfar bara jag först bleftorr bakom öronen, som han uttryckte sig — ty gumman hade blifvit alldeles förtjust i mig! ... Alt! jag var så ond så alt jag hade haft lust att mana nl honom!

Vaxter. Det skal! lära dig en annan gång all låta bli och spela kurtisör!

Evaid. Ah! dn skall inte komma med några

moraler, du är sjelf mycket värre!

Vaxter. Evald!

Evald. Ja, det är inte värdt att du gör dig (ill! Det är just utaf dig som jag har lärt mig!

Ettig. Ha-ha-ha! Evald blir minsann en äklä Don Juan, om han får lefva!

Stjprjte. Det ligger i blodet.

Evald. Men ser ni, nu är det en annan sak -och det är att jag är rikligt kär ... ja, rikligt illa kär!

Puddelkbans. Det är väl i någon liten skönhel vid baletten!

Evald. Nej, del är i en uug flicka i mamsell Palmens pension!

Valter (häftigt). Hvad säger du, pojke?

Evald. Hvad rör del dig ?

Ettig. Det är rätt, lilla Evald . . .

Evald. Lilla?

Ettig. Nej.. . nej . . . stora Evald ! ... Evald den store! Ha-ha-ha!...

Evald. Och vet ni alt hon är så söt, så vacker, så qvick ... åh! jag dansade sju valser med henne på sista Carlbergsbalen. .. och när vi hade slutat den sista, så tryckte hon min hand. . . och sa’ alt -hon aldrig hade haft så

roligt förr . . .

Valter (leende,). På en Carlbergsbal, ja!

Evald (häftigt). Nej! hon hade aldrig haft så roligt förr!

Vaxter. Hon var kanske inte van vid att vara på barnbaler .. . (hastigt i det han ser åt venster) Hvad ser jag! der kommer hon!Hon!...

(lin-

ur

om;

! # %

I lil; ätt

ak -

afe

kiifc

lams

. En

vsctf :iin(| talk all k

lul'

all,r

r) i'-

Alla (vända sig nyfiket åt venster). hvilken ?

Valter (afsides). Så oförsigtigt!... (högt) Hvad se ni efter?

Stjerne. Du skrek till: der kommer hon!

Valter. Gjorde jag?

Alla Ja visst!

Valter (visar åt höger). Nej, jag såg ditåt, och ^ick sigte på den der herrn som kommer här i allén.... känner någon af er honom?

Stjerne (lorgnerar). Nej, inte jag!

Ettig. Inte jag heller! ...

Pcddelrkans. Vänta, det är jn min goda bror, Dogmer!

Ettig. Kandidaten?

Ptodelkrans. Ja .. . det är ett erkebiskopsämne det der, ska’ ni tro!. ..

Valter (afsides). Han är lärare i pensionen! (högt till Puddelkrans) Vill du presentera oss för honom?

Puddelkbans. Mycket gerna ... sedan ska’ vi bjuda honom på vatten. . . det är just hans force, det!

Valter (otåligt). Kom då, så gå vi emot honom!

Peddf.lkrans. Nej, hvad skall det Ijena til!! Han är ju strax här!. . .

Evald (söm sett åt venster). Hör ni! här kommer hela pensionen... och min flamma är också med!...

Valter (afsides). Fördömde pojke!

Stjerne. Låt .oss gå in i alléen åt torget, och inte låtsa om att vi se dem . .. det här kan bli' roligt!

Alla. Ja visst. . . ja visst! (de draga sig upp i alléen åt torget, och stanna vid högra bänken, sakta samtalande.Totfte Seenen.

VE FÖRRE. MAMSELL PALM ÉN. CLARA. ISABELLA.

ALMA. LOTTEN. ELISE och ERIKA.

(Mamsell Palmén inkommer först, med Clara b'edvii sig, derpå Isabella, Alma och Lotten, samt sk Elise och Erika. Erika hoppar of ver band och Elise har en röd ballong som hon leker med.).

Mille Palmes. Inle skralla högt, flickor! det passar sig inte!.. . (ömt till Clara) Är hufvndet bättre, Clara lilla?

Clara. Ahja, lilet bättre!.. . jag skulle sa gerna vilja hvila mig litel!

Millf Palmes. Ja, men jag vet knappt om det passar sig att hvila i Carl XfII:s lorg.

Clara. Hvarför ime, tante? Hår finnas jo bänkar!

Mille Palmen. Naja... vi få väl sälta oss hår på hanken då, för att göra dig till viljes! (Jill de m-dra) Kom och sått er, filickor! (strängt till Erika, som något vårdslöst kastar sig ner på bänken) Erika! man såtler sig inte så der!

Erika. Hor sätter man sig då, ma tante?

Mille Palmen. Man sätter sig som jag ... anständigt!

Alma (sakta till Isabella). Han är hår!

Isabella (likaså). Hvilken ?

Alma (likaså). Min vackra löjtnant!

Isabella. Ah! (ser o för märkt åt det håll der herrarne stå) Och min lilla kadett också!

Alma (sakta). Tyst!

Mille Palmén. Hvad sa' flickorna för slag? Nå, Isabella!

Isabella (förlägen). Jo . .. Jag .. .

Alma (hastigt). Jag förhörde Isabella hennes historia tilis i morgon.

!Ui

wt

iM

l),

Jttfr

bitti

så a.

bänt

C!'

! it

•ib,:.

ka!:_

Mille Palmén. Jaså... Nå Lotten! skal) man sitta så der och se sur ut.. . hvad har du att vara ledsen öfver I

Lotten (försagd). Ingenting... snälla tante!... jag bara tänkte på hur det är der hemma!

M:ixe Palmén. Tänk på dina lektioner, del är bättre I (till Erika, som sprungit upp och börjat hoppd) Erika kommer bit och är still!

_ O

Erika. Ah, snälla ma bonne! får jag hoppa litet!

Mille Palmen. Det passar sig inte . . . du kommer genast hit!

Erika (trotsigt). Nej, det gör jag inte. . . för pappa har sagt alt jag får leka.. . och får jag inte leka, så skrifver jag till pappa.

M:lle Palmén. Du är en liten yrhätla ... lek då, kära barn I

Erika Ja, men Elise skall leka med!

Mille Palmén. Gå nu och lek med, Elise lilla! (ajsides) Den der flickungen lar lifvet af mig!... Men livar kan Dogmer hålla hos... lian lofvade alt komma! (högt) Nå Clara, har du Ii vilat dig ännu?

Clara. Ack nej... låt oss sitta litet till! Här är så skönt och svall.. . (afsides) Hvem kan hon vänta uppå?

m

.1 \

Ut-

slit:

Mreffnntie Scenett.

DE FÖRRE. DOGMÉR (frtm höger.)

Dogmér (helsar på Puddelkrans). Mjukaste tje-nare, min bästa bror!

o

Puddelkrans. Ah, se bror Dogmer! Nå det var roligt! Hur står det till? Tillåt mig att presentera. (presenterar tyst de andra.)

Mille Palmér. (vänder sig om vid ljudet af Dogmers röst). Del är han!Clara (afsides med afslcy'). Magislern!

Alma (sakta till Isabella). Om den tråkiga magistern ville presentera dem ändå.

Isabella. Tycker du det?...

M:lle Palmen (afsides). Han ser oss inte! (högt) Kom nu, flickor, så gå vi! (stiger upp för att gä, men gör sig icke brådtom. 1 detta ögonblick ser Dogmér henne och helsar, hon hels ar tillbaka.)

Stjerne. Känner kandidaten damerna der?

Dogmér. Ja, myckel väl.. . det är mamsell Palmén med sina pensionärer. Jag läser der i pensionen.

Puddelkrans. Hör du Dogmér... du kunde gerna göra oss den glädjen och presentera oss för dem!

Dogmér. Jag vet verkligen inte om det går an Mamsell Palmén är ett mycket förståndigt fruntimmer och hon är rädd om sina pensionärer.

Valter (artigt och inställsamt till Dogmér). Alt, se så, herr magister ! anser ni då oss farliga? Det skulle vara mycket vänskapligt af er.

Stjerne. Vi skulle alla bli’ herr magistern särdeles förbundna.

Dogmér (ajsides). Nå-ja, det vore dumt all stöta sig med dem . . . (högt) Om jag kan göra er en tjenst dermed, mina herrar! (går fram till mamsell Palmén följd af de öfriga) Mamsell Palmen, tillåt mig all tå presentera kammarjunkaren Stjerne, baron Valter, konsul Ellig, kgl. sekter Puddelkrans och . .. (till Puddelkrans sakta) hvem är kadetten?

Valter (artigt, innan Puddelkrans hinner svara) Min yngre bror, Evald!

M:lle Palmén (med ett sött smålöje). Mina herrar!

Stjerne (artigt). Vi ha' hört så mycket godt om er pension, min nådiga, att det hos oss varit en liflig önskan att få lära känna dess älskvärda före-stånderska!> r

(fe;

<i,

)<lj!

ft ty

Si«'.:

egt.

t!

P'i

ilir

). i

:1 ilt

ims

jllf

in lp

M

i»;P

ler.h

mi

I

lh«'; tet: rari!'

Mille Palmen. Hcrr kammarjnnkare! (sakta till Dogmér, med smäktande uttryck) Hvad magistern dröjt länge! (Man hör nu på af stånd trummor och militärmusik.) Tillåt nu mig alt i min ordning presentera några af mina äldsta pensionärer ... fröken Clara Hjelm, mamsellerna Isabella, Alma, Lotten ... och småflickorna Elise och Erika!

Erika (hastigt, slår ihop händerna af glädje). Ma tante! ma tante! Nu kommer paraden!

Mille Palmén (sakta och snäsigt). Erika! det passar inte att skrika så der!

Valter (sakta till Ettig och Stjerne). Sysselsätt mamsellen . .. säg henne artigheter.

Stjerne (sakta). Aha, förstår! (högt till mamsell Palmen) Jag intresserar mig ofantligt för qvinnonpp-foslran!

Ettig (afsides). Jag skulle hellre vilja tala med någon af flickorna!

Evald (sakta). Ack, livad hon är vacker!

Stjerne. Om damerna tillåta oss att göra sällskap framåt alleen, sä kunna vi ju möta paraden!

Alma. Ack ja! låt oss gå och möta den!

Mille Paljién. Alma! (till Dogmér) Kommer magistern med ?

Dogmér. Naturligtvis! (sakta till henne) Jag följer efter med Clara, så alt ingen af de unga herrarne får säga henne några artigheter!

Mille Palmén (sakta). Ja, gör del! (högt) Kom då flickor! (till Stjerne) Jaså, herr kammarjunkaren intresserar sig för qvinnouppfoslran. .. ack ja! derpå heror ju elt folks framlid!

Stjerne. Mycket rätt... det är det vigtigaste af allt! . . .

Ettig. Ja, vi intressera oss alla mycket för qvinno-nppfoslran ... fasligt alldeles! (de gä till venster.)

Blommor i drifbänk. 2Dogmes (kommer efter med Clara och Lotten). Mår inte fröken Clara väl i dag?

Clara (lort). Nej!

Dosmer (afsides). Ah! hvad hon år vacker!

Clara (afsides). Hvad han är odräglig! (de gå).

Valter (till Alma). Alskade Alcoa! hvad jag år lycklig alt få träffa er!

Alma (rädd). För Gods sk oli . . . tante kunde höra! (de gå).

Evald (går mycket brydd bredvid Isabella). Det... det är ett mycket vackert väder i dag.

Isabella (lika brydd). Ja .. . mycket... (de gå).

EantA (hoppande, till Elise). Hör du Elise dn, när vi bli' stora, så ska1 vi också prata med kadellcr!

Elise (leker med sin ballong). Nej! jag tycker inte om kadetter! Tacka vill jag löjtnanter!... (de springa ut).

Puddelkrans (som hela tiden försökt att få något sällskap, men alltid sett platsen upptagen). Ahå! små krukor ha' också öron! Det vill säga alt jag får gå ensaml (ser efter dem) Nej, för fan! min vän Dogmer har två... det såg jag inte! (skyndar ut efter dem).

Vioelontie Scenen.

HJELM Ifrån höger).

Der går nu hela pensionen . . . den har verkligen fått ett förträffligt sällskap!... Jag såg bara en skymt af min unga kusin. . . men huru förändrad var hon inte... stackars flicka! hon var för god att blifva lik de andra... men hvad skulle hon väl kunna blifva i en sådan omgifning? . . . (Musiken kommer närmare.) Min tants bref skall i alla fall bli mig en god förevändning att få se den der bildningsanstalten på litet närmare håll! (går. I detsamma inkomma en mängd barn och promenerande, som dels stanna, dels skynda ut till venster).Barken. Hurra! Nu kommer paraden!

(Musiken kommer allt närmare, och man ser på torget ! nära alléen en massa folk inkomma, somliga sprin-

gande, andra marscherande i takt; under tiden faller ridån hastigt, hvarefter orkestern spelar marschen rt dllslut.)

1DS(:

e!,,.

!$ä)

it Jt

leiio

lyde

,.(!

! n] a!«i fårr logffi: åt

rklije

sits

31

ifra -lilifa

rum \ r«fr

på B' sfif

ANDRA AKTEN.

Skolsalen i mamsell Palméns pension, lestående af en större sal med en dörr i fonden och tvenne på högra sidan. På venstra sidan 2:ne fönster, hvari-genom man ser midtemot liggande höga hus. Midt på golfvet ett stort, aflångt, svartmåladt lord, om-gifvet af rottingsstolar i samma färg, för eleverna, och vid hvardera fönstret mindre lord för ritning och handarleten. Vid ridåns uppgång sitta pensionärerna till ett antal af tolf omkring lordet, och vid bordets nedersta ända, midt för publiken, kandidaten Dogmer, sysselsatt med sin lektion. Vid närmaste fönstret sitter Anna med ett handarbete, och vid det som är närmast fonden, Mamsell Pal-mén, andägtigt lyssnande till Dogmer.

iFörsta Svetten.

MAMSELL PALMÉN. ANNA. CLARA. ISABELLA. ALMA. LOTTEN. ELISE. ERIKA och FLERA PENSIONÄRER.

Dogmér (med salvelsefull ton). Nästa gång då vi komma all alhandla del vigliga kapillel om helgelsen, så hoppas jag all flickorna kunna litet bättre! Erikaläser på sin katekeslexa, hör lion det! — Hvad Alma beträffar, så råder jag henne att se öfver trons tredje artikel — och Isabella har litet båltre reda på nådens ordning än i dag!,.. Lektion är slut... måtte Gud välsigna utsädet och gifva tusenfaldig frukt! Amen!

Alla (säga efter, i olika tonfall). Amen! (fickorna börja omedelbart derpå att leka och prata).

Mille Palmen (stiger upp och går tillika med Dogmér ner på scenen). Tack, herr magister, för edra vackra ord och lärdomar! De hafva fallit som balsam på min själ! (till flickorna) Del är bra tanklöst af flickorna att inle bättre kunna sina lexor, när ni ha’ en så utmärkt lärare som magistern!

Dogmér. Seså, bästa mamsell Palmen, det här ungdomen till att vara tanklös ... och vi få inte vara för stränga... (sakta till mamsell Palmen) Låt mig fa tala med er några ord i ert rum ... det gäller en vigtig sak!

Mille Palmén. Ack, mer än gerna! (skarpt till Anna) Anna!

Anna (rycker till och säger skyggt i det hon stiger upp). Hvad befaller tante?

Mille Palmén (går till henne och säger skarpt). Hvad tänker du på nu igen? Sitter hon och sofver! Se efter alt ingen odygd föröfvas här, medan kandidaten och jag gå in för att rådgöra om skolans bästa! (till flickorna) Flickorna ha’ tio minuters ledighet att läsa på sina lexor! (till Dogmér) Kom, herr magister! (sakta till honom, i det de gå) Hvad har ni att säga mig?

Dogmér (sakta, med en blick på Anna). Del är om mamsellen derborta! (de gå in, första dön-en till höger).ed';:

det;

Gi!

a!

:orr;

Kj;

•td; alsat ssl. ai fe:

ilt

i tir,

“i?

len:

p:

OP i

w;.:

sol«

fcac-

skot

ledt

>.* id b

Dell res i

Antlra Scenen.

BE FÖRRE {utom Dogmer och Mamsell Palmen).

(Anna sätter sig nedslagen på samma plats som förut.')

Alma. Ah! nu kan man fä andas litet igen! Magister Dogmers timmar ä’ då de värsta i hela pensionen! Gud ske lof att det är examen om lördag, och atl vi sedan få sommarferier!

Isabella. Ja, det kan du säga, som har din mor 7 mil härifrån... men jag som inte kan komma hem!

Alma. Hvarför inte det?

Isabella. Nej, mina föräldrar ska’ resa utrikes, och derför är det inte värdt att jag far ända till Gö-theborg.

Alma (sakta). Då kan du så myckel lättare träffa din lilla kadett!

Isabella (sakta). Tyst då!

Clara (går till Anna, som, sitter bedrofvad som förut, och lägger sin hand på hennes axel). Hvad fattas dig, Anna? Bryr du dig verkligen om livad tante säger? Se så! se nu glad ut igen, du vet ju att jag håller mest af dig ntaf alla här!

Aktja (vänligt). Ja du, Clara, är den enda som är god emot mig!

Clara. Men du ta’r också allting så tungt... du skulle slå boi't det ledsamma!

Anna. Det är lätt alt säga för dig, Clara, som liar en så lycklig ställning i vcrlden! Du har en mor som älskar dig, din rikedom inger respekt, alla täfla om alt fjesa för dig . . . det till och med förvånar mig alt du kan vara en sä bra flicka som du är!

Clara. Det har jag min far att tacka för. Jag var visserligen bara lolf är då han dog, men han hann likväl nedlägga några goda frön hos mig, som inte enstante Palmén kunnat rycka upp mod rötterna... fwr mycket hon än försökt! (de samtala sakta).

Alma (till Isalella). Vet du . . . han lofvade alt försöka komma hit.

Isabella. Det gjorde min kadett också! Men hur skall del gå till?

O

Alma. Ah, del vore en dålig älskare sora icke kunde hitta på något sätt... Mins dn inte i den der romanen som vi läste om nätterna i förra veckan?

Isabella. .la, det var der, del... Ack! den som ändå vore nr pensionen!

Alma. Ja . .. och fick gå ut när man ville.

Isabfxia. Ocli äta sig mätt sedan!

Alma. Och slippa alt dricka ölost om qvällarna hela veckan igenom!

Erika (som lekt med de andra flickorna). Hör nu, flickor! Vill ni se hur tante ser ut när magistern läser katekesen med oss?

De andra (ifr ig t). Ja, ja!

Erika. Så här ser Iron nt: (sätter sig på en sto! och ser mycket gudsnådlig ut, samt suckar emellanåt-, de andra skratta) Och vill ni se hur magistern ser ut när han titlar på Clara? (ser mycket ömt och kärven-ligt på Clara, och säger med len stämma) "Vill lilla fröken Clara vara så god och svara på min fråga ln(med sin vanliga ton) Och så, när han frågar mig: (ml sträf stämma) "Nä, Erika! hur går det?" (till maj-de äldre flickorna) Jag kan undra hvarför han är sa artig mot Clara?

Alma. Förslår dn inte del? Del är derför all hon är fröken!

Erika (slugt). Ja, men det är allt för någonting annat också!

Elise. Hvad då?

Erika (vigtigt). Joho, del skall jag säga er: magistern är kär i Clara! För en gång så kom jag in i•in

'de j

ien i -

i«:

I« m! len i

le.

jvSL':.

in).

pii

®Æ« irn

i lir aViti

<S»r| »i;.;

(iSU

bi'

der&

nii-

øt*

salen här, och då var magistern ensam, och han hörde inle mig, och då såg jag alt han tog en näsduk, som Clara hade glömt på sin plats, och vet ni att han kysste den just i del hörnet der den var märkt. .. och så när han fick se mig, så höll han den qvar för munnen och sa': (härmande) ”Ah, en sådan faslig tandvärk!” — (skrattande) Han trodde att jag var för liten alt begripa det!

Cr.AitÅ (som hört det sista). Du är en toka, Erika! Magistern är alldeles för from för alt tänka på sådant!

° f* n

Erika. Ah, han la Isar bara vara from.

Anna (strängt). Erika! så der får man inte tala om sin lärare!

EiinrA. Ja, men när det är sannt!

Anna (afgörande). Det der förstår inte Erika!

Erika (till de andra). Och det tror hon! Men fast man är liten, så har man nog både ögon och öron!

Clara (till Anna). Men hvarför lemnar da inte pensionen, och söker dig ett annat hem?

Anna. Kan jag väl det? Jag har jn här fått alla mina kunskaper fritt; man tog upp mig som ett fattigt barn för alt skapa en undergifven slafvinna åt sig... Jag måste underkasta mig mitt öde!

Clara. Men om du tyckte ora någon... om du gifte dig.

Anna (bittert). Hvem skulle väl vilja gifta sig med en fattig underlärarinna som jag? Nej, mitt öde är på förhand afgjordt, och det är inte värdi att jag söker frigöra mig derifrån!

Erika. Nu ska' ni få se hur magistern gör när han tar afsked af tante! (mycket vänligt och förtroligt, i dä hon bugar sig artigt) ”Adjö, bästa mamsell Pal-tnén! får jag se er på andaktsstunden i morgon afton ...Tretlje Scenen.

DE FÖRRE. DOGMER (fran höger, inkommer utan nit rjeiuut märkas af flickorna).

Erika (fortsätter). . .. så skulle det vara mig

särdeles kärl!” (med vanlig ton) Ocli då suckar hon, och säger ... (vänder sig om, men får i detsamma se Dogmer, och säger helt oskyldigt till de andra) Nu kan jag min lexa! (alla flickorna, utom Clara, sätta sig vid stora bordet).

Dogmér (afsides, i det han tyglar sin förtrytelse). Den gemena ungen! men vänta! (högt, och med mild stämma) Det gläder mig all se flickorna så fliliga! (går till Anna och säger lika mildt) Vill mamsell Anna vara så god och gå in till mamsell Palmen... hon har något att tala med er om!

Anna (utan att se på honom., går in i första rummet till höger).

Dogmér (afsides). Vänta, min stolta mamsell! Kommer du nu inte härifrån, så vore det underligt! (högt till Clara, dock så att inte de öfriga höra det) Fröken Clara!

Clara (kort). Vill magistern mig något?

Dogmér. Jag ville ge' fröken Clara ett godt råd!

Clara (som förut). Jag trodde lektionen vara slut för i dag.

Dogmér. Det är också inte som lärare, det är mera som en uppriktig vän .. .

Clara (som fond). Magistern är alltför god.

Dogmér. Var inte så förtrolig med mamsell Holm ... det är inte något sällskap för en ang flicka sådan som Clara.

Clara. Hvarför inte?

Dogmér. Derför al t... men fröken Clara får lids nog veta... tänk da på milt vänliga råd!... Adjö fröken Clara I Jag hoppas att friherrinnan befinner sigval? (Clara gör ett stumt jakande tecken; Dogmer afsides) Kunde jag bara få veta om hennes köld är hycklad eller verklig! (högt till de andra flickorna) Farväl, mina barn! Varen snälla och

lydiga! (till Erika) Lilla Erika, som kan så snällt sin lexa, skall jag nog komma ihåg vid examen! Farväl! (går genom fonden).

FJeette Scenen.

DE FÖRRE |utom Anna och Dogmer).

Clara. (för sig). Hvad kunde han mena i fråga om Anna? '

Erika (gör miner efter dm utgående Dogmer). Farväl, otäcka magisler! (till de andra) Såg ni så gul han blcf i synen . . . ack så roligt! så roligt!

Elise. Ja, ja, men du lär få på examen, Erika!

Erika. Det bryr jag mig inte om ... för pappa har sagt all om jag inle vill, så behöfver jag inle läsa . .. jag är rik nog att kunna låta bli, det har pappa sagt!

Isabella. Men hvad skall du då i pensionen att

göra ?

Erika. Jo, derförc att pappa påstår att jag skulle bli bortskämd hemma, och så vill han inte vara sämre än elt par andra nlaf herrskaperna i samma socken, som också ha sina döttrar i pension.

Lotten. Det är alldeles som med min mamma, del! Ni vet, flickor, hur gerna jag skulle vilja lära mig all få sköta elt hushåll i stället. . . men nu är jag tvungen alt gå här och lära mig språk och spela piano, som jag inle har den ringaste lust för!

Alma. Du pratar, Lotten!... inle går del an att en flicka är ulan talanger nu för tiden! Ilur skall man kunna bli gift annars?

Lotten. Skall man då ovilkorligen gifta sig?

Alma (skrattande). Ja, det är naturligil Inte vill åtminstone jag gå ogift i all min dar!Erika. Ja, inte jag heller!

Alma. (öfverlågset). Barn ska’ inte tala om det som de inte begripa!

EnntA (stött). Ah, gudbevars ... fast man inte har lång klädning, och låter kurtisera sig af baroner, så ...

Alma (ond). Erika!

Femte Seenen.

BE FÖRRE MAMSELL FLORIN ifrån andra dörren iiU höger).

M:lle Florin (för sig, i det hon kommer in). Seså . . . nu skall man åter börja att söka lära dessa fasliga barn det sköna Galliens herrign språk! Del är som att lära papegojor poesi! (högt) Sätt er nu, flickor, sa fa vi börja lektionen! (sätter sig på den plats som Dogméi' förut innehade) Est ce que vous élcs souffranle, demoiselle Claire?

Clara. Non, mademoiselle!

M:lle Flouix. Jag lycker all ni ser sa hlek m! (flickorna ha under tiden satt sig; till Alma) Qacl temps fail-il aujourd’hni, mademoiselle?

Alma (ängsligt). [| ... det... il fait beancoiip beau temps, mademoiselle!

M:lle Florin. Nej, det gör del inle!

Alma. Jo, solen skiner ju!

Mille Fi.orin. Men man säger: il fait tres beau temps... kommer inle Alma ihåg det?

Alma. Jo, del var sannt, det!

M:lle Florin. Nå, Lollen! hur säger man på franska när man fryser?

Lollen (försag/J). Jo .. . man säger ... jc ... je ...

M:lle Florin. Lotten kan aldrig! (till Isabella) Nå?

Isabella. Je suis froid!

Mille Florin. Ack, min Gud. .. hur många gånger skall jag säga flickorna alt fransmannen säger:”J’ai froid” — ”jag har kalk”, inie ”jag år kali”, det kau »ara förbehållet de dnraraa svenskarne, som inte begripa alt man alltid är varm, om man också har kalit!

Erika. Ja, men, är det inte när man blir äldre

som det år så?

Mille Floris. Hvad understår Erika sig att säga?

Erika. Ingenting, mamsell!

M:lle Floris. Del vill jag också råda dig till! Nå, Erika, hvad heter en näsvis flicka på franska? (Erika tiger) Nå, får jag uågot svar?

Erika. Mamsell sa’ nyss alt jag inte skulle få säga någonting!

Mæle Floris. Ah, det är för mycket... kom hit!

Erika (trotsigt). Nej!

Mæle Floris. Kom hil, så alt jag får ge Erika en örfil 1

Erika. Nehej! pappa betalar inte för att jag skall ta' emot några örfilar!

Mæle Floris (med slocknande rost). Alt! je me tronvc mal! Elt glas vatten... eau de luce!.. . jag flyttar i morgon... man slår inte ut... avec 5a!... (Clara ger henne ett glas vatten, hon lutar sig emot hennes axel) Ah! je snis bien malbeureuse!.. . Erika går upp på flickornas rum, och kommer inte ner under min lektion!

Erika. Jaha, mamsell! (afsides till de andra) Hurra! det lyckades! Nu skickar jag Christine efter russin och mandel! — Vill ni vara med, så förarga henne! (skyndar ut i fonden).

Ätletfe Scenen.

DE FÖRRE (utom Erika; sedan) MAMSELL PALMLN och ANNA (från höger).

Mæle Florin. Merci, demoiselle Claire! Nu sedan vi fått bort den der orostiflerskan, så kunna vifortsätta lektionen! Ni vet, mina vänner, all jag inle gerna vill plåga er med grammatikan .. . jag vill helst genom talöfningar lära er språket. .. ly grammatikan är visst bra, men en felfri prononciation är det vigtigaste för en ung flicka! Alors, demoiselle Claire, prononcez-moi le mot: ”j’aime”.

Clara (något hårdt'). J’aime !

Mille Flobin. Det var väl hårdt! Alma! hur säger ni det vackra ordet?

Alma (med smäktande ton). J’aime! (afsides)

Min vackra baron!

Mille Flomn. Alija, del var inte så illa... Nä, Lotten då?

Lotten (bredt). J’aime!

Mille Flomn. Fi done! Ska’ man säga del herrliga ordet, som om man sade: Fy skäm til dig! — Isabella kan kanske saga det bättre?

Isabella (mycket subtilt). J’aime! ,

Mlle Flomn. Ahja, men litet för lönlöst! —

Ni, småflickor, förstå er inte på att säga det der ännu.

Se nu på mig, när man vill säga dot der ordet e\-pressift, så sätter man hufvudet på sned, blickar mol himlen, ifall man inte har något annat att se på, nch ;

säger med den djupaste inspiration, ordet: j'aime! •

j’aime! j’aime!... och så fortsätter man... sj

Elise (som tror att hon skall konjugeret). Tu g

aime, il aime, nous aimons, vons aimez... si

Mlle Flomn. Tyst, papegoja! Det var inle sa n

jag mente! Man fortsätter för att ge mera uttryck åt «

det bela: ”J’aime pour tonjours!” ”Je 1’aitne poiir >ä

la vie”... t

Anna (kommer häftigt upprörd från första diir-ren till höger). Det är för mycket! nu uthärdar jag inte längre! u

Mlle Flomn. Ali, mina nerver! Skall man komma på det der sättet! Anna vill då ta’ lifvet af mig! #

tMlle Palmén (häftigt från höger). Att våga Irolsa mig på detta sätt! (till Anna) Kom ihåg att da kanske i närvarande stund fått tigga ditt bröd, om jag inte haft förbannande med dig!

Anna. Det hade varit mindre tungt än att äta nådebröd hos er!

Mlle Palmer. Hvad för slag? Dn understår dig!

Mlle Floein, O! mon Dieu! hvad är å färde ... tala då inte så högt... jag får en nervallack, det känner jag... (till mamsell Palmén) Jag trodde du visste att det nu är min lektionstimma!

Mlle Palmén. Tyst du... nu är del jag som skall ge cn lektion här, och den hoppas jag alt man inte så snart skall glömma! (till Anna som ämnar gå) Dn stannar qvar!

Anna (trotsigt). Jag går om jag vill!

Mlle Palmén (utom sig, tar ett steg till henne). Hvad ? du skulle våga . . .

Claha (som tillika med de andra flickorna stigit upp, lugnt till mamsell Pabnér). Hvad liar Anna gjort?

Mlle Palmén. Hvad hon har gjort... åh, det är förfärligt!... Del är alt förstöra min reputation som pensionsförestånderska .. . det är all förderfva hela pensionen! Kan ni länka er, flickor! hon har varit oblyg nog att i går på Carl den trettondes torg gå ensam i sällskap med fem karlar, och med dem underhålla en myckel liflig konversation... Iionl... en lärarinna i min pension!... O! hvad skall friherrinnan Hjelm säga ... hvad skall kyrkoherden säga, som rekommenderat den... *

Mlle Floein. Ah, det är fasligt!

Claba. Men det är inte sannt... det kan inte vara sannt!

Anna (häftigt, i det hon skyndar till Clara och omfamnar henne). Tack, Clara!Mæle Palmes (skarpt). Tror Clara förr henne än mig... än vår ntmårkle religionslårare som sjclf sett henne?

Claea. Jaså, del år kandidaten!

Mæle Palmes. Ja, och den mannen ljuger inte. Det är tacken för det alt man upptagit ett värnlöst barn, och gifvit del uppfostran och vård ... det är tacken för del att man gjort henne till underlärarinna ... och jag är såker om att del år inte första gången, åhnej! der ha vi förklaring på de der visiterna för alt besöka en gammal släglinge som liggersjuk. Fem herrar, och det midt på Carl den trellondes lorg, och till på köpet midl på middagen!

SJtiittte Scettett.

DE FÖRRE. BRUUS (från fondm).

Beuus (från fonden, har hort de sista orden, och svarar helt lugnt, i det han lägger hatt och Idipp vid dörren på en stol). Ja, det är elt allmänt samtalsämne i hela staden.

Anka (afsides). Han också!

Mæle Palmes. Ja, inte sanni, herr magister, det är en faslig skandal?

Bauus (som förut). Ja, förbanna mig jag begriper hvad mamsell tänkte pä den gängen!

Mæle Palmén. Det är ju det jag säger... men det var inte första gången.

Bruus. Inte del! Kors, del tänkte jag ändå! Då begriper jag inte att någon vill skicka sin dotter hit i pension, för de der herrarne ä’ kända för att vara de värsta flickjägare i hela sta'n.

Mæle Floeis. Mon Dien, sådana uttryck!

Mæle Palmes. Herr magistern torde komma ihåg alt flickorna å1 närvarande!

Bruus. Ja, det är just derfor jag säger det!Mille Palmes. Och kan magistern länka sig au hon nekar?

Brotts. Hvilken?

Mille Palmén. Anna, naturligtvis!

Brotts. Ja del är klart att hon det skall!

Mille Palmén. Hvad säger ni?

Brotts. Ska’ hon påtaga sig de dumheter som mamsell begår?

M:leb Palmén. Herr magisler! . . . Vet ni hvad

ni säger?

Buuus. Ja, jag hoppas det! ... Ar det mamsell Annas fel att ni presenterar för cdra pensionärer fem stycken slynglar till lejon midt på Carl den tretiondes torg, oeh det till på köpet midt på middagen? Jag tycker jag vill minnas alt ni är myndig, och derföre borde ni väl svara för livad ni gör!

Mille Palmén. Flickorna gå in i spelsalen så länge ... tills den här saken blifvit afgjord.

Buutrs. Nej, flickorna stanna qvar . .. om jag inte misstager mig, sä liar här en orättvis beskyllning blifvit gjord emot mamsell Holm, och derföre skall hon också rättfärdigas i allas närvaro.

Mille Palmén. Ar det ni eller jag som befaller här?

Brotts (lugnt). För närvarande är det jag! (till Clara) Fröken Clara, jag vet alt ni är hennes vän . .. livad är det man har anklagat mamsell Holm för?

Clara. Man har sagt alt hon i går middag gålt och promenerat med några herrar i Carl den XIllis torg.

Brotts. Det är också sannt!

Mille Palmén (triumferande). Ser man bara!

Brotts. Med den skillnaden dock alt hon förföljdes af dem, och att det var jag som räddade henne från deras näsvisheter! Tro flickorna att jag talar sanning?

Alla flickorna. Ja! ja!

Brotjs (går till Arma). Seså mamsell Anna, var då inte ledsen längre! Ni har ingenting att rodna eller

blygas för ... ni afslog sä godt ni kunde det sällskap som mamsell Palmen sedan faun passande både för sig och sina pensionärer!

Mille Palmen (utom sig). [Ivad vågar magistern insinuera?

Bruus. Jag insinuerar ingenting! Men jag underrättar er härmed om att samma herrar som förföljde mamsell Holm, lät ni sedan pr esentera för er, och att de gjorde er och edra pensionärer sällskap öfver Norrbro och hem till pensionen!

Mille Palmen. Det är inte sannt!

Bruus. Det omtalades allmänt inne hos la Crois, der jag drack milt kalTe i morse! Och till yttermera visso hörde jag det af häradshöfding Hjelm, fröken Claras kusin, som jag träffade för en stund sedan — se så der ja, nu tror jag alt flickorna kunna gå in i spelrummet!

Clara (afsides). Min kusin!

De andra flickorna (för sig). Ack så bra! sa bra åt tante! (de gä, andra dorren till höger).

Alma (afsides). Jag är säker om all baron Valler inte var med! (går efter de andra).

Clara (till Anna). Ack Anna, livad jag är gläd att du fick en försvarare! (afsides i det kon går) Hvad skall kusin Edvard tänka! (går efter de andra).

Åtfntnie Sos'ttfti.

M:LLE PALMÉN. M:LLE FLORIN. ANNA. BRUUS.

Mille Palmen (afsides). Den gemena pedanten! (högt) Jaså, magistern ämnar ställa till uppror inom p^sionen genom alt taga en sådan der uppstudsig varelses parti?

Bruus. Jag tar inte parti för någon ... jag bara säger hvad som är sannt... och det bör vä) inte mamsell vara emot, som uppfostrarinna.Mille Palmen. Men atl i barnens närvaro komma med en så nedrig beskyllning . . .

Brucs. Beskyllde ni inte mamsell Anna i deras närvaro?

Mille Palmén. Det är en annan sak. Det är min rättighet atl vaka öfver atl det går moraliskt till i min pension .. .

Bnuus. Moraliskt? Fim I

'Mille Palmen. Hvad menar magistern med sitti lim!?...

Barrus. Åh, jag tänkte bara på hum många sorters moral det egentligen finns bär i veriden. Först finns det en politisk moral som är helt och hållet olik den religiösa eller sociala — — sedan finns det en filosofisk moral som är helt annat än snnda förnuftets — — och så finns det en pensionsmoral, men det är visst den sämsta af dem allihop.

Mille Palmen (stammande af förtrytelse). Magister ... Bruus I .. .

Bituus. Ja, så heter jag!

Mille Palmen, .lag har länge nog fördragit edra sarkasmer och ert elaka lynne . . . från och med nästa vecka är det slut med edra lektioner här i pensionen!

Brcus. Jaha, det är ju examen om lördag?

Mille Palmen. Del är slut för alltid! (till Anna) Och mamsell der torde också söka sig om en annan plats ... jag vill inte längre nära en orm i min egen barm ...

Brltjs. Den stackarn skulle också få allt för mager kost!

Mille Palman (utom sig). Magister Brnus ... ni är... ni är. .. (går i stum förbittring till höger, men stannar vid dörren och säger med utbrott) ni är en lölp! Kom mamsell Florin! (går hastigt in).

Mille Floein. Ah, mon dien! all magistern kan vara så indelical . .. (sakta, i det hon slår honom lättpå armen) Fasi ja» kan inle neka alt nllrycket var träffande! (går till höger, och säger då kon kommeri döiren) Hvar hår jag min

Eati de luce? (går in).

IVinntte Scenen.

ANNA. BRUUS.

(Bruus stannar en stund tyst och betraktar Anna, soa sjunkit ned i en stol till venster, ock gömmer ansigtt! i sina känder.)

Bbuus (afsides). Slackars flicka! (kogt, i det han närmar sig) Mamsell Holm! (då kon inte hör honom) Mamsell Anna! (då kon icke keller nu svarar, går ha närmare, och lägger sin hand lätt på hennes axd) Anna!

AnnI (blickar upp till honom, och säger efter en lång tystnacl, i det hon trycker hans hand till sim läp- ? par, utan att han kan hindra det) Tack!

Bruus (söker draga tillbaka sin hand). Hvad är nu det der... seså .. . hvad skall del tjena till?

Anna. Tack! jag skall aldrig glömma att ni var den första som här i huset visade mig vänlighet och godhet! Har jag några kunskaper som kunna hjelpa mig fram genom veviden, så är det er jag liar all lacka k

derför ... är inte mitt hjcrla bräddfidlL af bitterhet «

öfver elt slafveri som krossat hela min ungdomsglädje, 'i så är det er förljensl, och jag skall aldrig glömma del i hela mitt lif! j

Bbuus. Låt oss nu inte tala om del . . . Hvail ämnar ni göra ? k

Anna. Begifva mig härifrån ännu i dag.

Bbuus. Och hvarl tänker ni taga vägen?

Anna. Hvart som helst! ... Gatan är bättre än detta!

Bbuus. Dumheter-! . . . Nu känner jag inte igen min förståndiga Anna längre ... Betänk då kära barn, *tet t:

tit»«,

«).

tøfl, i

r

i iil !r k

p

«i

r f

Ii »kl

. In:

i till! . i all

»fe'

unna i -nar i«1> allt ;tl(®p stäms

dag.

5»! år 1*1

jai i*2' då'tan;

en ung flicka som ni . . . Het kan bli' vackra historier ntaf... Nej, lyd nu milt råd, stanna qvar lills examen år

förbi; muler liden skaffar jag er en annan plats.

Anna. Nej, jag kan inte dröja en timma längre, efter hvad som nu händiI

Bruus. Prat! En bra flicka kan hvad hon vill!

Anna. Men jag är inte längre någon bra flicka! Man har gjort mig elak, bitter ... jag är trött vid att tänka ... jag är trött vid allt!

Bnuus. lim, lim, hm! . . . det der låter illa ... men när man säger det sjelf, så är det ändå inte så farligt! ... Är del verkligen sannt att Anna hyser någon tacksamhet för mig?

Anna. Ni är den enda som jag älskar och värderar!

Bruus. Nå, då dröjer ni åtminstone tills i mor-gou!... Gör våld på stoltheten, det gör ondt i början, men del gör godt för framtiden! Anse mig för en far, och kom ihåg alt man alltid hör lyda en faders råd!

Anna (sagta i det hon lutar sig emot honom). Ja ... ja! .. . ni har för mig varit mera än en far I .. . Jag skall lyda er!

Bruus (kysser henne på pannan). Det var snällt, barn lilla! Gå nu orø> på sitt rum och hvila ut litet, och lita på mig! För tusan! jag skall visa den här gamla mamsellen att man kan lefva ulan henne! Hm!, det skall hon få se! ... Seså ... gå nu! ... gå nu! Nu får jag lof alt länka på min lektion!

Anna. Gud belöne er för allt hvad ni gjort för den stackars Anna! (trycker varmt hans händer och går ut genom fonden).

Tionde Scenen.

Bruus (ensam, ser efter henne). Hm! del är underligt alt den der flickan kan vara så bra som honår... dol kullkastar hela min teori i fråga om pen-sionsväsendel ... qvinnans uppfostran, afsedtl för hemmet, bör ske i hemmet — all kasernering förderfvar henne, liksom den förderfvar mannen! Men ändå är Anna en bra flicka .. . jaja! derför är det också häst att hon kommer hän ... ty alt hon här skulle kunna förbli det i längden, det anser jag omöjligt! — Alen hvar skall jag kunna placera henne? (funderande) För första gången i mitt lif förargar det mig att jag skall vara ungkarl . . . annars kunde jag erbjuda henne ett hem hos mig.. . om jag skulle kunna hitta på en man åt henne . . . men hvar skulle jag få tag i en sådan som inte vore en af de vanliga? . . . Vänta! Edvard Hjelm! ja för tusan! det vore en man för min Anna!

JElffe Scenen.

DEN FÖRRE. HJELM. CHRISTINE.

Christine (från fonden, med ett lcort i handen). Om herrn vill vara så god och sliga in, så skall ja» säga till åt mamsell! (går till höger).

Hjelm (kommer in). Tack mitt barn .. . (får se Bruus) Hvad ser jag, magistern! (går fram och skakar hans hand).

Bruus. Träffas vi återigen? (afsides) Han kom just nu — — han skall bli’ mannen!

Hjelm. Har ni lektion?

Bruus. Ja, men hela pension är i uppror i da» . .. Hvad skall du göra här?

Hjelm. Jag har ett bref till min kusin, Clara!

Bruus. Jaså! Hör du Edvard... svara mig upp-rigtigt på en sak .. . har du tänkt på att gifta dig?

Hjelm (leende). Jag?... Nåja, hvarför skulle jag inte tänkt på det?

Bruus. Vill du att jag skaffar dig en hustru, den bästa du nånsin kan önska dig? Säg, vill du det?Nej, min gamle mentor . . . det vill Hvasa’ ?

Det år en sak som jag helst gör sjelf... Men ...

-S- Christine (/rån höger). Mamsell kommer genast! (fe)[(går genom fonden).

i»? '• Brl'us. Na, då gar jag in för att höra efter htirti-imi vida del verkligen hiir någon lektion i dag... vill dn fa vänta mig hår sedan?

®Hjelm. Ja gerna ... jag kommer i alla fall att " dröja en stund.

0 ^ Bis tros. Godt! (går, men kommer ängsligt tillbaka)

ti är väl inte förlofvad ännu, heller?

Hjelm (leende). Nej, inte ännu!

Brtos. Och inte kär?

Hjelm (som förut). Nej, inte det jag vet! uj. Bstrus (gnuggar händerna förnöjd'). Skönt! . . . sy Adjö så länge! (afsides) Han skal! ha' henne! ... det skall han bestämd!! (går, andra dörren till höger).

Tolfte Scenen.

derii, ®lä j

:s> lj ht

Hjelm. jag inte! Bruus. Hjelm. Bruls.

Hal! HJELM. Sedan M:LLE PALMEN.

Hjelm. Hvad kunde gubben mena?... Att han skulle vilja uppträda som äklenskapsmäklare, det hade tror i jag inte väntat mig!... (ser sig omkring) Och det är således här... djupt inne i en gränd... i de här kala (och mörka rummen som man stängt in min stackars kusin ... jag längtar visserligen att få se henne, men ändå är jag rädd derför...

M:lle Palmen (från höger). Är det herr härads-st* höfding Hjelm?

Hjelm. Ja, mamsell . . . och jag ber er nrsäkta att jag dristat mig upptaga er dyrbara tid!

BMille Palmés (artigt). Jag ber!... (anvisar honom en stol) Var god och lag plats!

Hjelm. Jag tackar! (de sälta sig) Min tante, fij. herrinnan Hjelm, har anförtrott mig elt bref till min kusin fröken Clara, ocli jag har derför kommit för att anhålla om er tillåtelse alt få tala med henneI

M:lle Palmen. Med största nöje, herr häradshöf-ding . . . den snälla Clara! Gud gifve att jag hade många sådana pensionärer!

Hjelm. Ni är således nöjd med hennes uppförande?

M:lle Palmés. Ali, och det kan ni fråga! Inte nog med att friherrinnan gjort mig en ära genom alt lemna sin dotter i min vård, — hon har äfven der-igenom gjort mig en stor glädje!... Clara är så läraktig, så lydig, så förståndig — — ja! vet häradshöl-dingeo, den flickan är alldeles märkvärdigt förståndig!

Hjelm (afsides). Aj, aj! det der låter illa! (högt) Jag har inte sett min kusin på många är... hon var dä en lolf års flicka — men lofvade mycket!

Mille Palmen. Också kan jag säga med stolthet att hon hållit allt livad hon lofval! . . . Hon nr en rigtig heder för min pension... hon spelar som. en engel... hon ritar och målar som en artist. .. hon talar franskt och engelska som en inföding . . . hon för sig som m droltning-------med elt ord, hon är den skönaste be-

löning för min möda!

Hjelm. Och jag förmodar att hennes själsbildniit; håller jemna steg med talangerna?

M.-lle Palmén. Ack ja! det finns ingen som »åt niliske religionslärare är så belåten med som henne!

Hjelm. Verkligen?

Mille Palmén. Ja, herr häradshöfding! Jag smickrar mig också med alt del finns få pensioner i hnfvud-staden, der man inplantar en sannare religiositet än i min. Hvarje söndag gå flickorna i kyrkan, både i hög-messa och aftonsång ... och dessutom är här bibel-irj förklaring en gång i veckan! {fromt') Jag är sjelf religiös, och vill derför också all mina pensionärer skola „ vara det!

•Cj f[j,

n' Hjelm. Allt detta är mycket vackert.. . men det

[jt är fråga om huruvida religiositeten hlir en lefvande, varm känsla — eller en tom bokslafsdyrkan!

„ Mille Palmén. Ah! härndshöfdingen är fritänkare?

ig ^ Hjelm. Ar jag frilänkare?

Mille Palmen. Ja, jag fruktar verkligen det! — iS r Nå, få vi den glädjen all se friherrinnan i staden til! examen ?

,1 |, Hjelm. Hon skrifver att det är hennes afsigt ... ;n0B men jag her om ursäkt... min tid...

(enl. Mille Palmen. Jag skall genast säga till åt Clara! r si {går, andra dorren till höger).

IM1

Vreffottiie Smettcn.

ia! (U

lioo -HJELM. Sedan M:LLE PALMEN och GLARA.

Hjelm. Jag börjar allt mera misströsta om min ! stackars kusin! Antingen har hon följt sin lärarinnas feBy råd och lärdomar — hvilket vore fasligt illa — eller Wr‘' också har hon det icke — hvilket skulle hafva gjort al ^ henne falsk och skenhelig! Ack! dessa mödrar som V,J såtta sina döttrar i pension .. . hvad jag gerna ville läsa lagen för dem ...

Mille Palmén (till Clara, i det de inkomma från ålskil- höger). Del är din kusin, häradshöfding Hjelm, som önskar tala med dig!

i)i; Claka (skyndar fram till Hjelm). Ah, kusin Ed-

tW vard!... Hvad det var roligt att få se er!

Hjelm {något ceremoniöst). Fröken Clara ... jag... Ji-' Mille Palmén. Herr häradshöfding! till bevis på :ri hvilket förtroende jag hyser för hvar och en med det josilrf ädla namnet Hjelm, så lemnar jag er ensamma med lik hvarandra, hir*Hjelm. Och jag anhåller alt ni läcktes vara god och slanna qvar... ,

M.-lle Palmést. Det är omöjligt . .. jag har just nti musik-lektion! (sakta till Clara) Han ser ståtlig ni, Claras kusin I Ni ha’ en halftimma att samtala med 1 d hvarandra! (går, andra dörren till höger).

, t

JFJorfntule Scenen.

HJELM. CLARA.

Clara (något brydd). Vill inte kusin laga plats?

Hjelm. Jag lackar! (de sätta sig).

Clara (afsides). Hvad han ser stel ut!

Hjelm (afsides). Jag vet inte... jag känner mi; besvärad! (högt) Jag har ett bref til! kusin Clara! (lemnar henne bref vet).

Clara (glad). Från min mor!... (bryter hastig! bref vet och läser det).

Hjelm (för sig, medan hon läser). Hon är vackrare än förr! . . . Vore hon blott lika god, lika okonstlad som hon då var!

Clara (som läst, med högsta glädje). Hvad ser jag ... min goda mor! jag får komina hem! jag far sluta i pensionen! (fattar Hjelms hand) Tack, kusin! det var ett herrligt budskap!

Hjelm (förvånad). Gläder del er ?

Clara. Om det gläder mig? Fråga fången i sin cell — fråga fogeln i sin bur — om han vill njuta af friheten, af den friska vårluften — af solens sken och skogens grönska! Ack förlåt mig, knsin! men min glädje gör mig glömsk af allt annat än min lycka!

Hjelm. Clara har således vanlrifvils här i pensionen ?

Clara (lägger ihop brefvet, Tcysser det varmt, och stiger upp). Kan Edvard fråga del? Ack, om föräldrar kunde tänka sig huru ondt de verkligen göra sinaslac-

f

si

«i

fe

'f1*

iti

!sr

fet

Ki

fen

*ii

a

irl

h

« Ä | Wli (Sre

i®

jonVil!;

kil;

Slilli,

•lal)

tø

lam ilan! i

iarrø ;a ov

faet':

fe: rili i) dis >i,: ID BUD-i!

i IÄ1

lirf/-

ofl

ara

kars barn genom alt på delta sätt skilja sig vid dem, så skulle de aldrig kunna det! Om de kunde drömma om hum elak, hum falsk, huru bitter man blir i sitt unga hjerta, genom att se sina minnen hånas, genom alt ständigt finna sig ensam, genom att oupphörligt höra detla förfärliga: ”det passar inte" — ”det der går inte an” — ”så skall du gå” — ”så skall du sitta” — ”så der får man inte säga” — med ett ord, om de kunde ana hvad allt delta våld på vår ursprungliga natur förstör och förhärdar oss, så skulle de fasa dervidl

Hjelm (småleende). Clara talar med en värma, så alt...

Clara. Inte sannt Edvard . . spänd, roraanesk . . . nervretlig

du anser mig öfver-med ett ord, dn

småler med ömkan åt pensionsflickan sora talar sådana ord till dig? Men du gör orätt dcrnli! Tro mig, dessa fyra år hafva gjort mig äldre än min ålder utvisar 1 Jag har på den liden fått lära mig så mycket! Jag har fått lära mig svälta, ljuga, kokettera, uppträda med anspråk ... jag har fått lära mig att den yttre menniskan är allt, alt elt godt parli är allt hvarlill en ung flicka bör slräfva ... att cn fröken är bättre än en borgarflicka . . . att gudsfruktan består i ytlre åthäfvor . . . med ett ord: man har sköflat min ungdom på all den barnatro som jag förde med mig från mitt hem, och sedan liar man visat mig för mängden och sagt med stolthet till de besökande: se! sådana nnderdjur förfärdiga vi af de råämnen man anförtror oss!

Hjelm. Clara! du är för sträng, fruktar jag, i din ifver att bryta stafven öfver pensionsväsendet!

Clara. Tvertom! jag är för mild! Jag tror gerna att det finnas många goda och ädla qvinnor som hafva pensioner för flickor .. . men om det också finns slaf-hållarc som äro utmärkta menniskor, skulle det der-före kunna falla dig in att försvara slafveriet?

Hjelm. Nej, det medger jag! ... Men säg mig. om pensionsväsendet är så förderfligt som dti säger, huru kan då du vara så oförderfvad som du är?

Blommor i drifbiinh. 3Clara. Htini vel <in att jag Sr (let?

Hjelm. Jag vet det af din värma nyss . . . och, jag känner det pä min glädje att återse dig!

Clara. Du fruktade således att få se en verkli: i pensionsdame?

Hjelm. Ja, jag fruktade del . . . och jag är mer . än glad öfver att så icke är! . . . Det minne jag hade af min h7/a kusin var så tjusande, så sanni naturligt och älskligt, att jag endast med smärta kunde länka på att få se henne förkonstlnd .. .

Clara. Ar det verkligen sanni att den Clara sora nu står framför dig, något litet påminner om den lilla?

Hjelm (varmt i det han fattar hermes hand). Ja, mycket! myckel!

Clara (något förvirrad). Kommer ni hil vid examen, min kusin . . .

Hjelm, ja, jag hade tänkt det . . . men, om jag inte misstar mig, så kallade vi livarandra nyss du som förr, och — — jag kan inte neka till att jag tycker mera om del...

n jj

Clara (litet skälmskt). Kusin är sa stor nu...

Hjelm (likaså). Jaså, tycker lilla kusin del?

Clara (skrattande, i det hon räcker honom m jj(hand). Hellre än att fä heta lilla, låta vi del hli vid det gamla!

Hjelm. Tack, min stora kusin! (afsides) Hon är förtjusande!

Clara'. Stannar du i Stockholm öfver sommaren?

Hjelm. Jag tänkte först resa nl ... men jag ta nu ändrat mig, oeh tror visst alt jag kommer all tillbringa ferierna på landet hos min tante . ..

Clara (afsides). Ah I

Hjelm (ser på henne forskande). Såvida dn, kusin j Clara, tror att jag är välkommen?

Clara (undvikande). Mamma har ju alltid lyd1 ^ om dig, kusin.

S* g:Hjem (leende). Ja, men i sommar beror rlcl också på någon annan ... en viss liten fröken .. .

Clara (enkelt). Hon skall visst inte ha' något emot alt träffa sin gamle lekkamrat dernte! g ä, Hjelm (kysser hennes hand). Då kommer jag be-j,,,i stämdt!

nti

“ilt i Femtonde Seenen.

Clar

OCIl

mi)

i hi!

n, ta. ss (111

k'!

r to. del: htm tet Ii

s)H

MB* II fi

ir ifi

DE FÖRRE. DOGMER (från fonden). BRUDS (från höger).

Dogmer (afsides, i det han får se handkyssningen). Hvad vill det sägn?

Bruds (som också ser handkyssningen). För tusan, skulle han vara fast der? (blir varse Dogmer) Kandidaten! ... Han ser ut som han ville lyssna ... det skall jag sälta p för! (går emot Dogmér) Det var ovanligt alt se er här denna tid på dagen!

Dogmér (afsides). Fördömdi! (högt, med en blick pä Hjelm och Clara) Man ser väl ovanligare saker än så här i huset! ... Jag glömde en bok nyss, som jag nn kommit att hemla!

Clara (till Hjelm). Farväl min kusin! vi träffas således om lördag?

Hjelm. Jag skall inlinna mig, min kusin!

Clara. Och ännu en gång, tack för del glada budskap ni medförde åt mig! (går till höger, andra dörren).

Seaetonde Scenen.

DE FÖRRE (utom Clara).

Dogmér (afsides). Hvad kunde det vara för et t t du. i budskap?

Bkuus (som sett på bordet). Jag kan inle se lill llliili; någon bok...

Dogmér. Då måste den visst ligga derinne!

Bunus (torrt). Troligen gör den det!

Doomér (sakta till Bruus). Känner magistern den der herrn?

Bruus. Jaha. . . det är häradshöfding Hjelm. Dogmér (häftigt). Claras kusin?

Bruus (med tonvigt). Fröken Claras kusin! Dogmér (något förvirrad). Jaha . . . ,ja ... fröken Claras kusin I (afsides) Om jag bara visste hvad det rai för ett budskap! (går till höger, andra dörren).

Sjuttnnde Scenen.

HJELM. BRUUS.

Hjelm. Hvem var det der?

Bruus. Pensionens religionslärare! Nä, vill du gifta dig?

Hjelm. Ja, jag tror nästan!

Bruus. Skönt! Anna är en präglig flicka!

Hjelm (förvånad). Anna?

Bruus. Ja visst... den der unga flickan sora ja," log i försvar i går på Carl den 13:des torg.

Hjelm. Nej, heune gifter jag mig inte med ... jag har just nu upptäckt att min kusin är en utmärkt söt flicka, och ...

Bruus (tvär). Hvad är det för dumheter? Hvar skall jag nu göra af min snälla Anna?

Hjelm. Ja, det vet jag inte! . . . Farväl, magisle (går mot dörren, men vänder om och slår Bruus axeln) Hör på, jag skall ge' er elt godt råd!

Bruus. Låt höra?

Hjelm. Tag henne sjelf . . . gift er med henne' (går genom fonden).

Bruus (ser efter honom alldeles handfallen), k pojken galen?... Gift er med henne, sa'han 1 ...T*-

t

a

5

i

i

k

ii

Et

*

fn

Sfr

tfn

ijt!

frii*5 m

henne sjelf. .. Skulle jag? .. . (buttert i det han tar sig en pris snus) Ah! det der ä' ju galenskaper!

'• Aeiet'ionde Scenen.

DEN FÖRRE, MiLLE PALMEN. DOGMÉR ifrån höger).

Dogmer (ifrigt). Men hör ni då inte . . . han a kysste hennes hånd!

Mille Palmen.. Nå än sedan? Kusiner emellan?

Dogmer (som förut). Men del är oförsvarligt af er all lemna dem ensamma... det är himmelsskriande . . och jag kan inle falla all ni . . . en qvinna med gi'tmdsalser kan lillåla .. .

Mille Palmén (misstänksamt). Skulle herr magistem kanske vara svartsjuk ?

Dogmer (afsides). Flur oforsigligt!... (högt) Men å- min bäsia vän.. . hur kan ni tro .. .

Mille Palmén (sakta, med koncentrerad vrede). Jag vil! heller ingenting Iro, ty om så vore, akta er, | min fromma herr magister! (går in i sitt rum).

Dogmer (följer efter henne). Seså . . . bästa m Emmi> •

Mille Palmén. Tyst! ni är en bedragare! (slår 1(j igen dörren framför honom).

jl; Dogmer (bedjande). Alska . . . (får i detsamma se Bruus, som en stund observerat dem; afsides) Ater-, igen han! fördömdt!

Brutjs (med ironisk artighet, i det han sträcker fram sin dosa). Får det lof att vara en pris, herr magisler?

Dogmer (ursinnig). Gå för tusan med ert snus, herre! (skyndar ut).

Bruds. Det var första gangen jag hört den mannen vara npprigligl (för sig, betänksamt) Tag henne sjelf? — Fim.! del tål att tänka på! (tar sig en dugtig i}, pris, medan ridån faller).TREDJE AKTEN.

Ett rum af medelmåttig storlek, med en dörr på högra, och en på venstra sidan. 1 fonden ett fönster med vindskupa, genom hvilket man ser tak och skorstenar, samt midt emot öfver gatan en likadan vindskupa. Flera byråer äro placerade på olika ställen omkring väggarne, och till fönstret som är något högt opp, leder en pall passande efter nischen, och på hvilken står ett mindre bord med en blommande törnros i kruka. På venstra sidan, framom dörren, ett stort svart bord skjutet intill väggen, med stolar omkring, och belastadt med böcker, skrifmederialier, m. m. Det är tidigt på morgonen.

Första Scenen.

Clara (stående vid bordet i fönsterkupan, syssd-satt med att pyssla om rosen). Kanske är del endast inbillning af mig . . . men jag tycker alt den bleknat sedan i går! . . . Stackars min ros, dn har bara varit här i fyra dagar, och redan tynande . . . tänk då pa

mig, som varit hår i fyra år!---------(öppnar fönstrd)

Seså, drick nn litet frisk luft ... så god den kan fas här . . . du får inte dö, ty jag fäster vid dig mera än ett minne.. . jag fäster ett hopp vid dig! (tager upp ur sin barm ett bref som hon uppvecklar och läser) ”Anse denna ros som ett vänligt förbild från det hen du snart skall återse, och lät den äfven hviska till dij

några hjertliga ord om gifvaren ... din Edvard.”-------

(gömmer b'efvet) Min Edvard . . . är det med afsigt han der utelemnat ”kusin”, eller är det af glömska? (med handen på sitt hjerta, och hälft sorgset, ha//! skalkagtigt) Det känns här som det skulle vara med

i

It

H

il

!r

bi

liii

H

fel

Wrl

»a

indi

ide

»Ifr-

ät

k

I K

i1;

ti.

fe

é.

18.

f

ti:

bit!

tis

J

n

bu

m

I»

l;l

II'

1,,

si

ir

si.1

irt

afsigl! Ack min vackra ros! då är dti ju förbud för så mycket! (kysser rosen).

lntfi'rt Scenen.

DEN FÖRRA. ANNA ifrån hSgtr).

Anna. God morgon, Clara!

Clara (vänder sig om). Det är du Auna! ... God morgon! (de omfamna hvarandra) (ivad du alltid är snäll... du, min enda vän! . .. Den enda som jag ville se m, var dn, och just då kom du också!

Anna. Så mycket bättre att jag var välkommen, ty jag behöfdc också se dig, Clara! (vemodigt) Vi ha’ nu inte många stunder qvar alt vara tillsammans!

Clara. Det är således fullkomligt afgjordl alt du lemnar pensionen ?

Anna. Ja, oåterkalleligt!

Clara. Gud vare lof för det!

Anna. Ack ja, så sade äfven jag till en början, ty jag har lidit mycket under de många år jag dväljts hävinom . . . men medan tiden gick, kom också eftertanken, och jag är nu mycket mindre glad än förut då jag tänker på skiljsmessan härifrån.

Clara. ilvad säger du, Anna?... Kan du sakna delta?

Anna. Ja, sådan är vanans makt!

Clara. Det kan jag inte fatta!

Anna. Jag förefaller mig sjelf som cn stackars

burfågel! Under många år har jag rastlöst och oroligt

som den, blickat ut genom milt galler ... nu öppnas

ändlligen dörren till min bur, och som fågeln skyggar jag tillbaka för friheten.

Clara. Men hvarföre?

Anna. Jag vill svara dig med alt omtala fogelns

öde! . . . Ser du, när han slipper nt ur sitt fängelse, så har fångenskapen förslöat hans instinkt, och förlamathans vinge! Han har förlorat förmågan au knnna lif-nära sig som förut; förvekligad af fängelsets qvalm kan han icke uthärda den friska luften i skog och mark; han har lärt sig sjunga på annat sätt än hans bröder i det fria; de träd i hvilkas kronor han förr hvilade förefalla honom nu som hotande jättar . . . han söker snart åler upp siti. fängelse, och är dess dörr slängd, så dör han af hunger såvida ickc en af hans fria bröder, af harm öfver den vansläglade ättlingen, backar honom till döds. — — Ser du, sådant är den frigjorda burfågelns öde-------och hvad är jag annal äu

en sådan?

Clara (varmt, i det hon omfattar henne). Anna! så får du icke tänka! Dilt hjerta och dina kunskaper skola alltid förskaffa dig vänner och framgång.

Ansa. Men jag kan hvarken utbjuda mitt hjerta, eller de få kunskaper jag eger!

Clara. Man skall uppsöka dem båda ... tro mig!

Anna. Du är lycklig, Clara, som har illusioner! Clara (med värmd). Nej, Anna, det är ingen illusion! Jag tror på allt godt . . . och ingen menniska har rättighet alt tvifla!

Anna. Du har rätt ... det är otacksamt af mig!

Clara. Har inte redan den beskedlige magisicr Bruus lofvat att skaffa dig en passande plats?

Anna. Ack jo ... han är den enda, utom du, som visat mig välvilja.. . men skall han väl kunna del?

Clara. Jag hoppas det! Och dessutom, bar inte jag din vänskap ... får inte jag sörja för min vän! (i det hon tar henne under armen) Vänta nu, så skall du få liöra bnru bra jag har gjort upp det för sommaren. I dag ha’ vi examen, och jag hoppas'all mamma kommer hit till staden . .. hon har till hälften lofvat det! Sedan examen är

slut, följer du med oss u! till landet, och dröjer der till höstterminen börjar. Under tiden skall nog mamma, med sina många relationer, skaffa dig en god lärarinnebefallning någoisläds

i vårt grannskap ... och vi kunna således länge få vara tillsammans. Nere i Östergöthland finnas många unga och hyggliga bruksförvaltare och inspektorer . . . och i, hvera vet... om ett par år sitter min Anna som välbeställd husmor på en liten vacker egendom . . . och . jag kommer dil och får lära mig landthushållning . . . i:- blir inte det bra?

Anna (leende mot sin vilja). När du får göra upp & del som du vill, skulle det då inte bli' bra? s Claba. Nå, hvad är del för omöjligt i det der? Man behöfver bara lära känna dig för att älska dig.. . och jag skall nog laga att du blir känd . . . Vet du k Anna ... jag har också en annan idé ... jag ville gerna It se nära mig alla som velat mig väl. . . och derför har jag också tänkt på magister Brnns.

^ Anna (lifligt). Har dn verkligen?

Clara. Ja, vänta så skall du få höra! Ser du, farbror Hjelm ... han, den der gamle majoren som var här och helsade på mig i fjol ... du minns ju honom?

Anna. Ja, ja . . . jag minns honom mycket väl!

Claba. lian har pä sin egendom inrättat en skola ... och jag vet att han är mindre nöjd med den nuvarande läraren ... om man skulle kunna få dit ma-tf gistern, dn . .. vore inte det bra?

Anna (lifligt). Ack jo!... (hastigt hejdande, sig) Men jag tviflar på att han vill ombyta vistelseort...

Claba. Ahjo! om han får veta att du kommer . . . vet du Anna, han tycker allt bra mycket om dig!

II! -

Anna (undvikande). Men dn tänker endast pa andra... har du inte också tänkt något på dig sjelf? »i. Claba. Det är lids nog!

o

U Anna (blir varse rosen). Ali men se, hvilken :eil vacker blomma . .' . är det din? Hvarifrån har den ns kommit?

Claba (litet brydd, lutar sig emot henne). Den har p kommit från... från... min tredje vän!

mAnna (ömt). Du älskar, Clara?

Clara (sakta). Ja vel du, jag tror nästan all del är så!...

Anna. Ocli troligen är det din kusin, han som tillika med magister Bruus tog mitt forsvar emotdeder unga sprattarue... är del inte så?

Clara (kysser henne). Nu får du inte vela ell ord mera! Men det säger jag dig Anna, dör jag i dag, så skall du fästa den der blomman vid milt bröst. Lofvar du mig det?

Anna. Svärmerska! du skall lefva länge, för all få njuta all den lycka som du förtjenar!

Tredje Sceneti.

DE FÖRRE. CHRISTINE [fran higer).

Christine. Fröken Clara! det är etl bud dernere ifrån friherrinnan!

Clara. Från min mor!... Kom Anna, säkcrlåi hon hår . .. jag skall få omfamna henne ännu i dag!

Anna. Du är lycklig du, som har en mor!

Clara. Hon skall också bli' din, när hon får lära känna dig rigtigt. . . kom nu! (de gå, men Clara vinder sig om i dörren) Akla blomman, basta Christine... det finns ingenting som jag är mera rädd om! (de ji till höger).

Fjertie Scenen.

CHRISTINE {ropar eften' henna).

o i

Alrja lilla fröken ... det är inte farligt! ..i te hoppas att få hederliga drickspengar af friherrinnan, och derför är det bäst att vara höflig. — Nå, fröken Clara är i alla fall en rätt snäll flicka ... jag kan han inte begripa hur hon kan lycka om den der slnrska underlärarinnan... det är då så sött, så del är alldelesfasligt!... Men nu skall jag väl uträtta min kommission t (går till venstra dörren) Är mamsell Alma derinne?

Alma. (innanföre). Ja, hvad vill Christine?

Christine. Jag vill lala vid mamsell lilet...

Ama. Ja men jag är inte klådd ännu . ..

Christine. Nä, hvad gör det ... här ute är det ingen som ser mamsell...

Ama. Vänta litet dä, så all jag får kasta eu schal öfver mig!

1•'etnfe Sces&en.

DE FÖRRE. JEAN (midt öfver gatan). Sodan ALMA.

Jean (öppnar fönstret midt öfver och gör tecken ät Christine). Pst! pst!

Christine. Hvad är det? (vänder sig om och får se Jean) Kors i alla tider! betjenten 1

Jean (halfhögt). Lilla jungfru!

Christine (går till fönstret). Hvad vill han?

Jean. Bara säga att baron kommer genast.,. Uar jungfrun lemnat brefvet?

Christine, inte än .... men har baron ...

Jean. Hyrt del här rummet .. . jahal här logera två gesäller om nätterna ... och en baron om dagarnel Se Christine! så gör gentilt folk när de ha' små äfven-lyr för sig ...

Christine. Ah det är ovärdigt ... jag talar om för mamsell ...

Jean. Baron ger jnngfriiD 25 riksdaler . . . han tycker så mycket om ulsigten! . . .

Christine (villrådig). Men .. .

Jean. Tyst! jag hör honom i trappan! Iufcs ett ord ål någon!.. . (försvinner ur fönstret),

Christine. Jo det här är vackert! (springer till dörren) Mamsell... ta’ väl på sig!Alma (kommer ut i morgondrägt, något kort m-derklädning, med en lätt schal kastad of ver axlame). Hvarför del . . . här finns ju ingen mer än du ...

Christine. Nej ... men det är friskt på morgonen, och fönstret slår öppet!

Alma (går fram till fönstret). Ack ja! så skönt att få litet frisk luft!

Christine (hastigt). Mamsell förkyler sig... (visar henne ett bref) Jag har något åt mamsell!

Alma (skyndar hastigt till henne). Hvad ser jag... ett bref!

Christine. Det är ifrån den unga, vackra baron! Skynda sig och läs det, innan småflickorna komma «l! Men gä inte fram till fönstret. ..

Alma. Hvarför inle det?

Christine. Derför att... (afsides) Nej! jag kan behöfva tjugofem riksdaler... lönen är så lilen! (%/) Derför att det är kallt. ..

Alma. Ah! strax före midsommar!

Christine. Gör som mamsell vill dä! Nn lär jag lof att gå! (afsides) Hon är för resten gammal nog all sköta sig sjelf! (går).

Sjette Seetten.

ALMA. Sedau VALTER (i fönstret).

Alma (sätter sig i fönstret och bryter biljetten). Jag tycker att man mycket väl kan behöfva lilel luft här uppe! ... Ah! livad det fläglar skönt! (kastaren blick midtofver) Der i rummet är aldrig någon om da-' garne ... jag kan gerna sätta mig vid fönstret och läsa! Få se hvad min baron skrifver! . . . Ack, livad mamma skall bli’ förtjust när hon får höra att en baron friar till mig! (läser) ”Älskade Alma! Jag brinner af otålighet att få träffa dig, men som tusende hinder ställa sig i vägen för denna min önskan, har jag liiltal på enförträfflig idé för att få säga huru mycket jag älskar dig, dn huldaste af alla tärnor” — — (talar) Hvad har han då kunnat hitta på? (läser) ”Jag har nemligen lyckats att få hyra det rum hvars fönster ligger midt emot det vindsrum” — — (i detta ögonblick ser hon ut genom fönstret och varseblir Valter som en stund med förtjusta blickar betraktat henne. Hon uppgår ett rop af förskräckelse, och springer upp samt ropar då schalen i det samma faller ner ifrån hennes axlar) Ack min Gud! han har sett mig! (skyndar hastigt in till venster).

AJuhiIc Scene*t.

VALTER (ropar halfhögt).

Alma! Älskade Alma!---------Nej, hon hör ingeu-

ling mera!... Stackars lilla dufva ... hon blcf skrämd ... men hon kommer väl snart åter sedan hon en gång vet att jag finns här! . . . Det var ett charmant infall af mig, detta! (tänder en cigarr) Huru förtjusande var hon inte då den afundsjuka schalen föll ner från hennes hvita axlar ... ah! jag tror bestämdt att den flickan kan förmå till den galenskapen att gifta mig med henne!

Åttonde Scenen.

VALTER. ISABELLA. LOTTEN. ELISE och ERIKA.

(Inkomma frän venster.)

Valter. Tyst! ... der komma nn de andra små dufvorna!

Isabella. Ack om examen vore slut ändå!

Lotten. Ja, jag är värst rädd för franskan . .. den kan jag aldrig lära mig!

Eeika. Nej, jag önskar deL mest för middagens skull ... det är den enda ordentliga middag som man får här på hela året!Elise. Ack ja! vi fä fyra räller mat!

Isabella. Ja, men sist blef jag sjnk, derför all maten var så ovanligt stark .. . och det felet har den inte annars!

Erika. Nej, här kokas en evig vattensoppa! lien skynda er nu flickor! ('högtidligt) för vi ska’ läsa!

Lotten. Ack den som vore väl hemma ... eller åtminstone kunde få ell bref hem och säga hur dåligt här är!

Erika. Pytt, fick du se något! Så länge tant läser brefven för att se efter om de äro rätt stafvade, som det heter, så få föräldrarne ingenting veta! Meu ser ni, jag hav skrifvit i smyg, jag!

Isabella. Har dn?

Erika. Jaha, minns ni inte den gången då vi gick till Humlegården i våras?

Lotten. Då du tappade hort oss på torgel?

'Erika. Jaha ... då var jag till eu brellåda och lade in ett bref (ill pappa, som jag skrifvit med blyerts- | penna en dag då jag fick arrest häruppe för del all jag härmade magister Dogmer när han säger amen ... jag hade gömt brefvet i min hatt... i

Lotten. Den som vore sä slug som du, Erika! 1

Erika. Ja, del har jag blifvil här, för hemma kunde jag hvarken ljuga eller göra mig till!

Isabella. Kom nu Lotten! . .. (afsides) Om jag ändå lick sc min vackra kadett vid examen, så gick det kanske bättre att kunna! (Lotten och Isabella gå till höger).

\

IViontle Scenen.

VALTER. ELISE. ERIKA. Sedan ALMA.

Erika. Kom nu Elise, så sälta vi oss vid fönstret och läsa!

Valter (sträcker sig ut genom fönstret). Nu ha' |de visst galt ner! (i detsamma skyndar Erika upp på fönsterpallen och lägger sin lok på bordet) För tnsan! en är qvar! (försvinner från fönstret).

Erika, (har blickat ut då hon hört ljudet af hans rost, och sett en skymt af honom). Elise!

Elise. Hvad är del?

Erika. Nu vet jag hvarför Alma skrek nyss härute!

Elise. Hvarför då?

Erika. Del är någon midlemotl

Elise. Ah!...

Erika. Jo, jo, jo! (klappar i händerna) Ack så roligt! Det är någon liten kurtis!...

Elise. Jag ser ingen!

Erika. Ah, du är dum, mitt barn! Vänta bara! (högt) Nej, nu gå vi ner och spela! (sakta) Säg: 11ja, det gör vi!"

Elise (högt). Ja del gör vi!

Erika (högt). Alma kan behöfva vara ensam och läsa! (sakta) Kom nu! (de skynda ned och smyga sig sedan utmed fondväggen till ett skåp som står på högra sidan) Nu krypa vi bakom här, sä skall du få höra på roligt!

Elise. Men ...

Erika. Tyst du! det kan vara bra att veta tills man sjelf blir stor en gång! Var nu mycket tyst! (de dölja sig bakom skåpet).

Valter (ser ut genom fönstret). Andlligcn ha' de gått!

Alma (elegant klädd, frän venster). Flickorna ä' borta! Jag undrar om han ännu är qvar! (går fram i rummet så att hon kan se Välter, mm drar sig hastigt tillbaka) Han är qvar!

Valter (för sig). Der är bon! (halfhögt) Alma! älskade Alma!. . ,

Alma (för sig). Skall jag gå fram?... Nej, jag bör inte göra del!... jag borde inte göra del...Valter (som för vi). Alma! ett enda ord, eller du gör mig förtviflad!

Alma (för sig). Jag bör åtminstone säga honom hur' ond jag är!

Valter. Om du inte kommer, så kastar jag mig ut genom fönstret!

Alma (springer hastigt fram till fönstret). Valter! hvad tänker du på!

Erika (sakta). Det skall jag komma ihåg!

Valter. Älskade Alma! ... ändtligen får jag då se dig... tala vid dig... ack! om du visste livad dia anblick nyss förtjusade mig.. .

Alma. Herr baron ... det är mycket obeskedligt af er alt öfverraska eu ung flicka så der . ..

Valter. Men, var det milt fel att du kom till fönstret . . . Missunnar du mig denna syn som aldrig går ur mitt minne?

Alma. Fy! jag trodde aldrig att ni var så elak!

Valter. Alma! . . . säg du! säg att du förlåter mig . .. för min kärleks skull , ..

Erika (sakta). Det slår i Tegnér!...

Alma. Nåväl ja, jag förlåter dig . . . men nu måste jag gå!

Valter. Först ett ord! ... En af mina vänner, konsul Eltig har genom en affärsvän blifvil bekant med din mor . . . han ämnar tillställa en supé på Hasselbacken oeh inbjuda hela pensionen, — under preteit all det är för din mors skull ... vi få då träffas och samtala ostörda!

Alma. Ack så roligt!

Valter. Då hoppas jag att få i ro säga dig hur mycket jag älskar min Alma!

Alma. Farväl no... jag måste gå!

Valter. Alma! ett minne af denna stund! . . • något att hölja med mina kyssar!Alma. Jag vet inte . ..

Valter. Rosen der bredvid dig ... jag skall gömma den evigt!

Alma. Men... (afsides) Det är jn inte min!

Valter (sorgset). Du älskar mig således inte. .. du vill se mig dö? . . . Grymma flicka! din önskan skall gä i fullbordan!. . . jag ... (bojer sig ut genom fönstret).

Alma. Valter! . .. ValterI .. . (bryter hastigt af men, och kastar den till honom genom fönstret). Se der!

Valter (kysser den). Tack! tack! min älskade!

Alma. Och nu farväl! (kommer ned) Hvad skall Clara säga? ... åh, livad jag känner mig förvirrad ... (vänder sig åt fönstret och besvarar Valters slängkyssar) Hvad jag är lycklig, och huru ömt han älskar mig! (skyndar ut till höger).

Valter (för sig). Vid Gud! hon är förtjusande! jag tror jag älskar henne allvarsamt nog för att göra henne till friherrinna! (försvinner ur fönstret).

Tiontle Scenen.

ERIKA och ELISE.

Erika. Det var annat till älskare, än den der gymuasisteu som jag dansade med i vintras!

Elise. Det var bara skada att jag inte förstod hvad han sade!

Erika (Öfverlägset). Det tror jag, en sådan der barnunge! Ack vet du Elise, han var så söt, alt hade jag varit Alma, så hade jag kastat öfver hela blomkrukan till honom I

Elise. Men då hade hon jn kunnat slå ihjäl

honom!

Erika. Ja du, det hade blifvil någonting rysligt du . . . och så hade hon kastat sig ut genom fönstretoch slagit ihjäl sig med... ack! sa roligt, så roligt! Eller också så hade hon blifvit tokig, och gått med utslaget hår ... som jag såg pä spektaklet... se, dc ha alltid utslaget hår när de it’ tokiga.

Elise ([enfaldigt). Hvarför det, du?

Erika. Herre Gud! hvad du är dum! Hveni kan ha tid att kamma sig när man är tokig?

Elise. Ja, men deD jag såg var mycket bra kammad, fast inte håret var upplagdi!

Erika. Jaha, det är just deruti som del tokiga ligger! Sätt dig der vid bordet, så skall du få se hur jag skall spela tokig. (Elise sätter sig vid bordet, od Erilca släpper ner sitt hår, antar en förvirrad mint, och skrider fram åt bordet under storartade åtbörder) Hvad vill du, bleka skugga som sväfvar ... (med vanlig röst) Ser du, hon letar efter sin fästman! (som förut) som sväfvar fram öfver hafvels isgråa böljor? (under tiden öppnas dörren till höger och m:lle Palmen inträder utan att bemärkas af flickorna).

JEtfte /Scenen .

DE FÖRRE. M:LLB PALMEN.

Erika (fortsätter). Söker du din brud? Ack, dröj, och jag vill ge’ dig . . .

M.lle Palméx. En örfil, ja! Ar del så ni läsa til! examen ?

Flickorna (med ett skrik). Tante!

M:lle Palmen. Men vänta du, Erika, jag skall snart göra dig klok igen! (flickorna draga sig upp emot bordet. Mille Palmen går efter och lyfter armen för att ge Erika en Örfil; denna, som står framfor Elise, springer under armen och ut till höger, så alt Elise får örfilen i stället).

Elise (gråtande). Aj, tante! . .. det var inte jag som yar tokig!Mille Palmen, Så var det du som hörde på! ... Erika-! vänta. Erika!

Erika (öppnar dörren och tittar in). Om tante slår mig, så får tante ingen gödkalf utaf pappa den här gangen! (skyndar ut).

Mille Palmen. Del barnet är ohjelpligt! (ffår till höger).

Elise (gråtande). Vänta ni! jag skall tala om för Clara hvem som bröt af blomman!

(Tablå-ridån faller.)

TABLÅ.

Samma dekoration som i andra akten, ehuru rummet nu är betydligt mera städadt. Rundtomkring bordet sitta alla pensionärerna, och på lärareus plats, Magister Bruus. Det är mot middagen och examens slut. Till höger och v enst er är o stolar framsatta, hvilka upptagas af pensionärernas slägtingar. Till höger friherrinnan, majoren och Hjelm. Till venstcr fru Ström, konsul Ettig och inspektor Larsson. Bredvid friherrinnan mamsell Palmén, och Dogmér bakom hennes stol. Bredvid fru Ström mamsell Florin, och Anna längre ned vid samma sida. Några andra personer af båda könen äro också placerade å ömse sidor.

Tolfte Scenen.

FRIHERRINNAN HJELM. MAJOREN. HJELM. FRU STRÖM. KONoUL ETTIG. INSPEKTOR LARSSON. MAMSELL PALMÉN. MAMSELL FLORIN. DOGMÉR. BRUUS. ANNA. ALLA PENSIONÄRERNA och ÅHÖRARE.

Bruus. Nå, kan inte Lotten säga mjg hyad Carl den njondes första gemål bette?Lotten (tvekande), Catharina af Saxen-Laucn-

burg.

Bruus. Helte hon så, Erika?

Labsson (sakta till fru Ström). Pass på nu, skall frun få höra... min flicka ä’ slängd, hon!

Erika. Nej, hon helle Maria af Pfalz.

Bruus. Ja, del är rält.. . hvems gemål var Catharina af Laxen-Laiienbnrg?

Erika. Gustaf Wasas.

Larsson (som förut). Ser man bara på ungen! Det visste icke tusan! Jag har aldrig lagt mig i di der historierna.

Friherrinnan (till mamsell Palmen). Det år cn lilen qvick flicka, det der.

M;lle Paimén (sakta). Ja, men fasligt elak.

Larsson (som endast hört det första, bugar sig klumpigt för friherrinnan). Ja, sc jag ska' säga hennes nåd, hon brås på far sin, skam le sågandes.

Bruus (med skärpa i tonen). Skall examen fortsättas?

M:lle Palmen (förvånad). Ja, naturligtvis!

Brtjus. Kan Alma säga mig hvilket år Gustaf den tredje genomförde sin regementsförändring?

Fru Ström. Nu skall inspektorn få höra.

Alma. 1772.

Bruus. Och när införde han säkerhetsakten?

Alma. 1789.

Fru Ström. Hon har ett märkvärdigt minne, min dotter.

Larsson. Ja, förbanna mig jag minns hälften si långt tillbaka! Och säkerhetsakten har jag aldrig hört talas om — det är säkert!

Bruus. Nå, Erika, hur dog Carl XII?

Erika (allvarsamt). Han blef skjuten i Inifvu't, herr magister!Bistres (.s«' på henne). Hm! rätt svaradt! Nit, kan Elise säga mig hvad plalsen hette, der han föll?

Elise. Pultava!

Bruus. Nenej.. . der föll hans lyckas stjerna, men livar föll han sjelf? NS?

Elise. Vid Fredrikshall 1

Bruds. Hvilket år, Isabella?

Isabella. 1632.

Bruds. Det var märkvärdigt! Tänk efter litet bättre!

Isabella. Nej, 1718 var det!

Bruds. Det var rätt!

Labsson (till fru Strom och Ettig). Märkvärdiga barn alt komma ihåg årtal! Det enda år jag minns är 34, när koleran gick.

Ettiö. Förlorade herr brukspatron någon kär anhörig?

Larsson. Nej, men jag hade en syster som inte fick koleran, och derför minns jaget, för annars hade hon alla möjliga åkommor.

, Bruus (med lätt genomskinlig ironi). Jag anser mig nn kunna med godt samvete afslnta min examen, ty flickorna hafva visat att de mycket rätt uppfattat hvilket mått af historiska kunskaper, „som man anser den svenska jungfrun behöfva ega. Artal, namn och personer hafva de väl, eller åtminstone hjelpligl reda på, och det är allt hvad man af dem kan fordra. Jag tackar flickorna för den uppmärksamhet, hvarmed de tagit del af min undervisning, och önskar alt de så snart som möjligt måtte komma härifrån . . . det vill säga, att de så snart som möjligt måtte vara fullärda och redo för lifvets allvarliga pligter, till hviika de här på ett så värdigt sätt blifvil dresse ... (hostar) vill jag säga edneerade! (stiger upp, slår ihop sin hok, bugar sig för auditoriet och lemnar platsen).

M:lle Palmen (afsides). Den gemena menniskan! (högt) Flickorna ha nu en qvarts frihet tills examen imusik börjar! (Alla flickorna stiga upp och gä hvar och en till sina anhöriga. Isabella, Elise och Lotten, som icke hafva någon sådan, stanna tysta och sorgsna vid bordet).

Majoren' (sakta till Bruus). Satans magister! det var ett obehagligt misstag på ord, det der! Ni är er lik, gamla menniskoätare!

Bructs. Det var ett mycket oskyldigt misslag,., det är inte lätt att skilja dressur och ednkalion nu för tiden! (de samtala sakta).

Friherrinnan (till Clara). Nå, min snälla Clara, är du mycket glad öfver att få lemna pensionen?

Clara. Kan mamma fråga det?

Friherrinnan (sakta). Ora jag kunnat, så skulle det redan skett förr, men det var din fars vilja att du skulle stanna der i fyra år. Det blir visst inte fyra år förrän till hösten, men . . .

Clara (kysser imierligt hennes hand). Tack, tack!

Hjelm (som hört samtalet). Tillåter tanle alt äfven jag hjertligt tackar på Claras vägnar?

Friherrinnan (småleende). Jag måste väl ... på det du inte må göra det nian tillåtelse. (De samtala sakta).

Fru Ström (klemande till Alma). Min lilla, snäll» flicka! du har varit charmant i examen! (till Eltig) Herre Gud! hvad del är (onchant alt kunna ha råd all ge1 sina barn en finare bildning! För uppfostran och lalanger, det har alltid varit min svaga sida!

Ettig. Också är mamsell Alma redan en fulländad dame!

Larsson (tar upp en stor konfektspåse ur fickan och ger Erika). Se der, min flicka! anfäkta dig, som visste att di sköt Carl den lolfte i skallen! Ha-ha-lta! det visste inte far din!

Erika. Ah, jag vet myeket jag, pappa, som du inte. vet! (springer fram till Isabella, Elise och Lotten och lägger en handfull konfekt för hvar och en) Se här, *

vJtC..EP. fe

flickor! Der har du för örfiln, Elise... och der har ni, Lolten och Isabella, tor all ni alllid varil snälla emot mig! Men hvarför sc ni så ledsna nt?

Isabella. Jag tänker på att jag inle får komma

hem.

Lotten. Ja, och jag har ingen anhörig, jag.

Elise. Och ingen menniska bryr sig om mig J heller!

EribA. Ack ja, det lir sannt... stackars flickor! Men vänta ska' ni få se! (springer till fadren ochdrar honom med sig till bordet) Hör du, pappa! kom med! De här flickorna ha livarken far eller mor eller släg-h tingar här... nu ska' du vara deras pappa också i (lag ... hör du del?

Larsson (halft förlägen). Kors, kära barn...

Erika. Jo, del skall du, pappa... för de ha 11 alltid varit, snälla emot mig!

! Larsson. Det var en annan sak . . . hör nu, små

mamsellerna... jag tänker pä en sak! Ni kan gerna följa med Erika ut (ill mig under midsommarlofvet. Erika. Ack ja, så roligt! så roligt!

Isabella (blygt men gladt). Bara vi få för tante!

Ct

Erika. Alt, det ställer nog pappa till.

Larsson (afsides, med en blick på Isabella). Rasande vacker flicka det der! {högt) Uscli ja! det skall gå 1 som hin tar bönder! Ha-ha-ha! ni kan behöfva komma ill på litet bele! {går till mamsell Palmén) Hör nu,

1 mamsellen lilla . . . (talar sakta vid henne).

Clara (till friherrinnan). Mamma, jag ville så gerna göra dig bekant med Anna!

Friherrinnan. Ah! underlärarinnan som du så 1 ofta skrifvit om... gerna, mitt barn! (Clara skyndar bm-t till Anna, och för henne fram till friherrinnan).

Clara. Min goda mor, här är Anna, min bästa och enda vän här i pensionen!Friherrinnan (fattar Annas hand). Mamsell Holm, jag har länge önskat att få lära känna er, för att lacka er för er vänskap och godhet mot Clara!

Anna. Friherrinnan är alltför god! fröken Claras vänskap har varit mera för mig, Un min för henne! (de samtala).

Dogmér (afsides, observerar dem). Hvad tala do om? (närmar sig).

Mille Palmen (till Larsson). Jag vet verkligen inte om det går an.

Larsson. Ah, se så, lät dem komma! De kan behöfva att få litet kött pä benen.

M:lle Palmén (stucken). Hvad menar inspeklorn!

Larsson (förlägen). Hå, kors!... mamsell ska' inte tro... att jag (ror ... alt mamsell svälter kräken»

,,. men si... hm!.. . läsningen ...

Mille Palmén. Nå, jag får väl lof att samtycka dål...

Larsson. Nå, det var gentilt!... mamsell slipper alltid föda dem nnder liden! (går till flickorna och tala sakta om för dem utgången, hvarpå man ser dm hoppa af glädje).

Doömér (sakta till mille Palmén). Ett ord! (de samtala sakta och Dogmér visar på gruppen hos friherrinnan).

Frtj Ström (till Alma). Hvad som gläder raig. mitt barn, är alt du har den chärmanlasle toiletten nlaf allihop! Du ser myckel mera ut som en fröken än hon derbortal

Ettig (med anspelning). Mamsell Alma ser i milt tycke ut som en hel friherrinna!

Alma (brydd). Herr konsul!

Friherrinnan (till Anna). Mamsell Holm gör mig en verklig glädje genom att gästa bos oss i sommar! Seså, ni får inte neka!Ansa. Ack, dertill är det mig aillför kärt au fä vara tillsammans med Clara!

Mæle Palmkn (till Dogmer). Magistern har rätt, r, det är bäst att börja musik-examen genast! högl) Seså, flickor, nu gä vi in i musikrummet och börja! Får jag bedja herrskapet vara så goda och stiga med för att höra flickornas vackra framsteg i piano-spelning?

Dosmér (bjuder friherrinnan armen). Tillåter hennes nåd alt jag får den äran och ledsaga er?

Friherrinnan. Jag tackar, herr magister! (till majoren) Går sväger med?

Majoren. Nej, jag kommer kanske efler om cn slant!... jag Tr inie mycket för det der klingklangel.

Clara (till Hjelm). Nå, livad lycker kusin om 4 pensionen ?

Ii Hjelm. Pensionen är odräglig... men examen

är charmani! (de gå till höger, andra dörren). t Hruus (till Anna) Kan jag, sedan musik-exaroeu

börjat, fä säga mamsell Anna eil ord härinne?

Anna (sakta). Jag skall försöka all komma! i Mille Palmen (stroft till Anna). Se efler alt

i allt är i ordning derinne! (utmärkt artigt till frv Ström och de öfriga) Får jag nn bedja herrskapet vara så goda

oeli sliga in!

Fru Ström. Jag tackar! (till Ettig) Del är elt tilinärki Itildaill fruntimmer, den mamsell Palmen!

Ettig. Ja, alldeles, charmant!

Fru Ström. Del såg jag genast. .. för se, ben-konsuln kan aldrig tro livad jag bar lör en ambulatorisk förmåga i det fallet.

O o n

Ettig. Ali! del syns på er, min nadiga!

Fru Ström (afsides). En mycket älskvärd karl, den der konsuln! (högt) Kom nn, Alma lilla, så få vi höra dig när du kommer på pianot!

Alma (sakta). Mamma lilla, då!

Blommor i drifbänk. *Fuu Ström. Prata du! jag vet nog alt min dotter är ett fenomen! {går med Alma och Ettig till höger).

Larsson (till m:lle Florin, som han talat med). Jaha... jaha! det skall bli roligt att höra del der fiDgererandel på piano!

M.-ixr Florin. Herr Brukspatron ä’ visst sjelf musikalisk ?

O

Larsson. Abja, se salig hustru min spelte litet guitarr, så jag bar liksom lilet bom om’et! (de y& alla ha nu gått in, utom majoren och Bruus).

Tretfotitle Scenen.

MAJOREN. BRUUS.

Majoren (som talat sakta med Bruus). Jaså, så magistern slutar i pensionen?

Bruus. I pensionerna, får majorn lof att säga... jag har flera sådana här damekläckningsanstalter som jag låser uti! Hufvudsumman är all jag slutar... det här står inte tusan ut med!

Majoren. Och hvad ämnar ni sc’n taga er till!

Bruus. Jo, alt börja med så tänker jag gifta mig!

Majoren {skrattande). Del är inte så rasande... men det lefver man inte utaf!

Bruus. Så god affär kan ett giftermål vara ibland . , . men jag gifter mig med en flicka, jag... och inte med något stenhus eller några kapitaler!

Majoren. Gratulerar! ... skada bara alt magistern inte kommit på en så förnuftig ide förr!

Bruus. Skada att inte samhället kommit på den förnuftiga idén att så betala mitt arbete, sä jag kunnat föda en hustru! Tro mig, herr major! hälften af de gamla ungkarlarne hafva blifvit del genom nödtvång!

[alla fall tänker jag nu försöka . . . och för alt tala allvarsamt så söker jag en skollärare-befattning neråt landsorten.Bruus. Majorens skola? Hvad är del för sorls skola?

Majoren. Det är en skola som jag inrättat på mitl bruk, för alt ge mina underlydandes barn tillfälle alt få lära något!

Bruus. Hvad skall det tjena till? Ha de inte folkskolan?

Majoren. Jo vissl! men del här är en skola, ämnad all slå ungefär midt emellan elementar- och folkskolan ... del vill säga ...

Bruus. Elt drifhns igen... bara med den skillnaden alt här är det bondungar som ska’ göras lill underdjur! Tackar för anbudet, men jag har haft nog af sådant der!

Majoren. Men så låt mig först tala ut, fördömda tjurskalle I

Bruus (förargad). Tjurskalle?

Majoren focksså ond). Ja, så sade jag! Vill magister ”kör Imfvu'L i väggen" först höra hvad meningen är!

Bruus. Jaha, om major ”eld i krut” vill tala lugnt och vara menniska I

Majoren. Medger magister ”rifjern” att det fins många och stora anlag som gå förlorade genom hrist på vård och utveckling?

Bruus. Jaha, annars vore jag väl en åsna !

Majoren. Medger han vidare att en skola, ämnad alt der taga hand om verkligt ulmärkla anlag hos falligl folks barn, kan ha någon välsignelse med sig?

Bruus. Jaha, om den sköts förståndigt!

Majoren. IS7n, hvad fan bråkar han då om ?

Bruus. Ar det jag som bråkar? Jag tycker alt det är majoren som häller väsen!inte ?

Bruus. Jaha, bara inte majoren sjelf liigger sig i affärn, för då går det på tok.

Majoren. Hvad för slag? Skall jag inte fa vara med om att slyra i fråga om min egen skola?

Bruus. Tackar ödmjukast!... jag vill inte ha någon rekryt-exercis införd der.

Majoren. Ja, så låt bli och ta’ den . .. jag krusar iute för en sådan der bil varg!

Brotts. Ja, inte jag heller!

Majoren (mycket uppretad). Magisler!

Budus (likaså). Major! . .. (de se på hvarandra en stund; slutligen utbrister majoren i ett skratt och fattar Bruus i begge axlame samt ruskar honom dugligt).

Majoren (skrattande). Det är då fan till karl all vara lik sig som för 15 år sedan!

Bruds. Jav grälade gjorde vi då också. Jag liar aldrig sett en grälsjnkare menniska än majoren!

Majoren. Kom derför och la’ emot skolan, så få vi oss en liten lungmolion emellanåt! (räcker ut sin hand) Vill magistern ?

Bruds (slår till). Ja, jag slipper väl inie med mind re.

Majoren. Nå, det var förbannad! bra! Kom nu, så gå vi in och höra på musiken!

Bruus. Nej, jag lackar! sedan man sluppit posi-tiverna på galorna, sä går jag inie frivilligt åstad och pinas!

Majoren. Nå, så går jag ensam då! Adjö sa länge, gamle hackspett! (går till höger).

FJortontte Scenen.

BRUUS. Strnx derpå ANNA.

Bruus. Hm! del skall verkligen intressera mig all få med naturbarn alt göra!... och så att få kommaut på landet sedun, och slippa se de här moddockorna dansa omkring pä galorna! Bara nu Anna har lust att göra sällskap. .. (ser åt höger') Tyst! der kommer hon! Min själ tror jag infe alt jag darrar... och det som cn skolpojke!

Anna (från höger). Magistern hade något alt säga mig?

Buuus. Ja . .. jaha . . . lim ! . . . är del slut än

devinne ?

Anna. Nej, inle ännu.

Buuus. Jaså ... hör nu mamsell Anna . . . jag har nu funnit cn plats ät er, såvida ni vill ha den.

Anna. Verkligen?

Bnuus. Ja, men det är en plats som mången tmg flicka skulle skratta ål... kanske gör ni så med, men det är detsamma .. . det är hos mig.

Anna (glad). Hos er?

Buuus. Gläder det er, Anna? Skulle ni verkligen vilja komma till mig?

Anna. Ack ja! helst af allt ville jag det... men det är sann t... ni är ungkarl ... del går inte an.

Brucs (med ansträngning). Ja, men jag tänker gifta mig!

Anna (öfverraskad). Ni?

Buuus (förlägen). Ja, är det inte löjligt af mig alt tänka pä något sådant. .. säg Anna, är det inte all skratta åt?

Anna (upprörd). Nej... nej! långt derifrån!

Buuus (ser på henne). Nå, så är det all gråta åt, då! Som sagdl års jag, gammal, bitter, tvär och elak som jag är . ..

Anna (lifligt). Ni elak?... Nej, ni förtalar er sjelf! Ni har elt godt och varmt hjerta.

Buuus. Nå-ja, det är detsamma . . . jag tänker i alla fall gå fram till en ung flicka och säga så här: Har du mod, barn, att förena dill öde med en mans.livars hela förlliilna lif varil mörk! nrli ödslrgl... vill du lili rlen förslå solglimten på lians väg? Säg. Anna, liar clii mod lill delta, så kom!

Anna (med elt utrop), dag? ... Ar del mfijligl?

Brpus. Nåväl, Anna .. . har du mnrf lill del?

Anna. Oin jag har mod?. . . Rehofs del väl så myckel mod lill eil sådant sieg? Ni har alllid varil en vän ... en far för mig.

Ritues. Far? dm!... .laja, men nu är clcl fråga om all jag skulle hl i din man . .. del fir skillnad det... Ser du, .Anna, jag är inte dåraktig nog all begära någon glödande kärlek . .. men . . .

Anka (gladt och innerligt, i det hon lägger sin hand pä hems mun). Tysi nu*... i dag vill jag inle höra mera ...

Bkuus. Men svaret? svaret, Anna?

Anna. Lcmnar jag icke här... lål mig öfver-lägga, iäl mig sansa mig... Nej, se så! inle den der mulna blicken... allt detla kom så oväntadi... jag behöfver gå lill råds med mig sjelf om... om... (stannar brydd).

Bkuus (bittert). Om Anna kan förmå sig lill en sådan uppoffring?

Anna (sakta). Nej! om jag är värd en sådan lycka! (skyndar ut genom fonden).

Bituus. Anna! Hörde jag väl räll?... Sade hon: ”om jag är värd” .. . men då skulle hon jn ... Nej, det är inle möjligl! det är för myckel för en'sådan gammal lok som jag!

Femtonde ISeettew.

DE FÖRRE LARSSON. FRU STRÖM och ETT1G.

Larsson. Det var en liten baddare, den Erika, till alt kunna qvintilera på pijanol! Del måste jagsäga, alt kostar det någol, så nog får de lärdom också, ocii det så det räcker lill för en presl!Fru Ström. Ja, mamsell Palmén är en superbt skicklig menniska, ocli magislern han är då för söt! Hvad lyckle konsuln öra purpurrit som Alma spclte?

Ettiö. Ah, charmant! En sådan rythrn, ocli sådan touche sedan! I synnerhet i den der sonaten för fyra hånder!

Larsson. Fyra händer? Såg icke (nsan att flickan hade mera än (vå! Ocli tuschen såg jag heller inte till!

Ettig (medlidsamt). Min herre är visst inte musik-kännare?

\ Larsson. Nej, fan, jag håller på och anlägger tegelbruk! Apperpå det, så ska1 herrskapet få se något gentilt! (tar upp ett litet paket ur fickan och utvecklar det samt sätter fram det midt för näsan på fru Ström) IIvad säger frun om den der leran?

Fru Ström. Fi done!

Ettig. Hvarken fru Ströra eller jag förstå oss pä någon lera.

Larsson. Fnte det? (går till Bruus) Nå, magistern då, som är en lärd karribel.. . har magistern ' scll finare lera i all sin dar? Man kan göra porslin af den.

Bruus (intresserad). Får jag se ?

Fru Ström (till Ettig). Det är en horribelt grof karl den der inspcklorn.

Ettig. Ja, fasligt... men han lär vara mycket rik ... Nå, fru Ström är väl så god och tillika med sin dotter antar den lilla bjudningen tills i morgon afton?

Fru Ström. Ja, jag vet inte . .. (hastigt) Tror konsuln verkligen alt den der baron är kär i Alma?

Ettig. Jag vet del, och jag vill slå vad att hon inom cl t år är friherrinna.

Fau Ström (smickrad). Vi lacka så mycket för den arliga bjudningen, och komma beslämdt! (afsides) Min dotter friherrinna... ja, der ser man livad en pension duger till!Ettig (afsides). Den här hekanfsfcapen miislc skötas . . . gumman har mynt ... ålt! jag skall snarl förtjusa henne.

Bhuus. Del här är cn utmärkt lera! ... jag gratulerar herr inspektoren!

•Larsson. Tackar! ja, räcker tlrn här leran til! döddagar, så föder jag mig, det är säkert del!

Sextonde Seenen.

DE FÖRRE. FRIHERRINNAN. MAJOREN EDVARD HJELM. MAMSELL PALMEN. DOGMER. MAMSELL FLOR IN och PENSIONÄRERNA.

Dogmér (ledande friherrinnan). Ja, min nådiga friherrinna! Fröken Clara har alltid varit en föresyn och ett godt exempel för de öfriga eleverna .. . churn-väl vissa skadliga inflytelser . . .

Friherrinnan. Hvad menar magistern?

Dogmer. Alt . . . jag menar ... en ung flicka väljer inte alltid så väl i fråga om vänskap ... och den här underlärarinnan . . .

Friherrinnan (kallt, i det hon släpper hans arm). Ar helt säkert en myckel bra och hygglig flicka!

Dogmér (något häpen). Ja . . . jaha ... det är cn mycket bra flicka... men något simpel... och... men förlåt! jag måste tala några ord vid mamsell !'al-mén! (afsides, i det lian går till mamsell Palmin) Jag hoppas all det faller i gotl jord!

Friherrinnan (till majoren). Jag lyeker inte om den der kandidaten!

Larsson. Jaså, så del är slttl med musiksakeri» nn .. (till m:lle Palmen) Ja, heder oelt tack för allt livad mamsell pluggat i dotter min .. . får hon nu g» bär ett par år till, så hoppas jag alt hon skall veta... hm!... allt hvad en ung flicka behöfver vela!

M:lee Palmém. Ilerr inspektoren är alltför god, och det skulle vara en stor tillfredsställelse för mig,om alla flickornas anhöriga vore nöjda med mina rastlösa sträfvanden i bildningens tjensl!

Friherrinnan. Hvad mig beträffar, tackar jag mamsell Palmén hjerlligt för Glaras uppfostran, och för j det hem hon här haft under fyra år. Hon är nu vid ilen ålder all hon bör leinna pensionen, och jag ber mamsell Palmen all

som ett minne af henne och mig emottaga denna lilla småsak! (le.rn.nar henne, ett etui).

Mæle Palmén {nigande djupt). Friherrinnan är alltför god ... en sådan present. ..

Friherrinnan. Ar blott en ringa ersättning för all den omlanka ni haft!

Mille Palmén (som undertiden sett på smycket). Ull så dyrhart armband . .. (visar det för de öfriga) Men se dä mitt herrskap! (armbandet circulerar).

Alla. Alt, charmant! utmärkt vackert!

Mille Palmén. Del smärtar mig mycket att skiljas vid fröken Clara . . . hon har ulan gensägelse varit den första eleven i min pension . . . och del gör mig verkligen ondt.. . (i det hon omfamnar Clara) Jag önskar fröken Clara all möjlig lycka!

Clara. Bästa tante... säg som förr, endast Clara, och tack för dessa fyra år! Om ni mången gång halt skäl all klaga öfver mig, så låt del nu vara glömdi!

Mille Palmén. Seså, bästa Clara!

Fur Ström (till Alma sedan de besett armbandet). Till jul skall du fä ge ett armband som blir ännu dyrare!

Clara (som talat sakta vid friherrinnan, tager en. ring af sitt finger och lemnar till mamsell Florin). Vill mamsell Florin vara god och hålla till godo med ett enkelt minne af mig, som en lack för allt det tålamod min dåliga franska kostat er?

Mille Florin. Mon Dieu! bästa fröken Clara! ni var den. enda som hade prononcialion och elegans uti er fransyska konversation! Jag är mycket ledsen alt vi mista er!Fru Ström (något stött). Jag tyckle annars all min Alma prononscherade franskan lika väl som någon annan... ålminstone var konsuln, som varil utrikes, utaf den åsigten!

Mille Florin {artigt). Ja visst. Alma har också en utmärkt prononcialion

Mille Palmen. Får jag nn bedja herr magistern att utdela premierna åt de utaf flickorna som dciulal gjort sig förtjenla.

Larsson. Ursäkta mig, men innan det sker, så tänkte jag fråga, om jag inte skulle kunna få se herrskapet allesammans pä en liten middngsrisp på Franska värdshuset! Det kommer vagnar hil klockan 3, och allt är klart för resten 1

Ettio. I sammanhang dermed anhåller jag all, som en gammal vän till fru Ström, få bjuda på en liten sonpé med bal på Hasselbacken. Jag förmodar I att de unga damernas föräldrar och anhöriga ingenting hafva emot att de efter öfverstånden examen få roa sig litet.

Mille Palmen. Mina herrar, en sådan artighel.

Larsson. Nå, herrskapet ä’ väl så goda och kom-

mer ?

Friherrinnan. Jag tackar på det förbindligaste, men vi resa redan i eftermiddag ut till några släglingar i grannskapet af släden ... så att det är omöjligt.

Majoren. Ja, så gerna jag ån ville 1...

Larsson. Nå-ja ... men de ofri ga af herrskapet då?

Alla. Vi tacka så mycket!

Ettig. Och soupén hoppas jag äfven accepteras?

Alla (som förut). Tackar ödmjukast... myckel trefligl!

Bruus (för sig). Det är väl första gången som något ifrån honom får accept.

Mille Palmen. Flickorna intaga sina platser lill premie-ntdelningen! (de arrangera sig omkring bordet, och Dogmér intager lärarens plats).Alma (sakta till Isabella). Ack, du! jag får dansa med min baron!

Isabella (likaså). Och jag med min kadett...

Erika (sakta till Elise). Ack, du, hvad vi ska' åta!

Dogmer (högtidligt). Mina barn! (harklar och gör sig beredd att tala).

Larsson (till fru Ström). ' Nu lår vi få höra någonting femtonlödigl!

Fru Ström. • Ack, ja! det år en bra söt karl! (lager upp sin näsduk och torkar sig i ögonen) Alma måtte väl få ett stort premium!

Dogmer. I ett- ögonblick sådant som detta, dä man kastar blickarna tillbaka på det välsignelserika arbetsår som i denna åt gudsfruktan och qvinliga dygder egnade läroanstalt, i dag går till ända, säger man ovil-korligen med hopp och kristelig glädje till sig sjelf, att...

Christine (häftigt från fonden). Nu ä1 vagn arne liärl...

Mille Palmén. Schy! tyst då... (sakta) Gå! gå! Skall man komma på del sättet?

Christine (förvirradI). Ja . . . ja ... nej .. . jag . .. (skyndar ut).

Mille Palmén. Ursäkta den dumma pigan, herr

magister___ och var god och fortsätt. .. (till Erika

sm sprungit upp) Erika! sitt stillat

Dogmer (fortsätter). Då säger man med hopp och kristelig glädje till sig sjelf, att här är lagd den grund, på hvilken framtidens byggnad skall uppföras! (Medan han hostar, för att fortsätta, och alla, hvar och en på sitt vis, stå uppmärksamma, samt Erika och flera af de små flickorna prata sinsemellan, faller ridån hastigt).u

FJERDE AKTEJV.

En del af parken vid en badinrättning på vesthtslen, Till höger emellan 2:dra och 4:de kulisserna, fa-gaden af brunnspaviljongen med 3:ne höga glasdörrar, och derutanför en veranda med väftal', samt 3:ne trappsteg ledande ner till scenen. Midi för verandan till venster, en berså med bord och stolar. Stolar eller bänkar äro placerade till venster framför verandan, och fullsatta med åskådare tillhörande brurms-societeten. I fonden synes hafvet, från hvilket en vik skär inåt scenen till höger, der en båt ligger förtöjd vid en mindre landningsbmjyga. Midt på scenen står ett stoi't träd med bänk omkring. Sceneriet bor i öfrigt erbjuda rik vegetation, men i fonden ser man nakna klippor och skär sid upp ur vattnet.

Fiiffifts Scenens.

FRIHERRINNAN. MAJOREN. HJELM. CLARA. BRUUS.

ANNA. VALTER. ALMA. ETTIG. FRU ETTJG (/. fru Ström).

STJERNE. EVALD. PUDDELKRANS och BADGÄSTER. TVENNE BÅTKARLAR.

(Vid ridåns uppgång sitta friherrinnan, Clara och Anita, längs ner till venster samt på stolar bakom ilem Majoren, Hjelm och Bruus. Bredvid Anna fru Ettig och Alma, samt bakom deras stolar Ettig och Evald. Stjerne och Valter sitta på bänken under trädd. Puddellcrans står svartklädd ute på verandan, sh-tande ett deklamationsnummer, som han framformed stora gester och falsk pathos. 1 låten sitta Ivenne båtkarlar, rökande sina pipor och gapande med förvånade miner pä Puddelkrans.)

Pu ddklkkaxs (deklamerande).

"Den kulan visste hur den log, — det måste erkändi

bli" -

Så (alle generalen blott, — ”den visste mer än vi;

Den lät lians panna bli i fred, ty den var klen och

avm,

Och höll sig lill hvad bätlre var: hans ädla, tappra , " harm I”

(Torkar sig i pannan.)

Och dessa ord tle spriddes se’n i hären vidt och lircdl, Och alla tyckte öfvcrallt att Sandels talat rätt.

"Ty visst var tanken”, mente man, ”ho* Dufvå knapp

till mätt,

Ett dåligt hnfvnd hade han, men hjertat det var

godt!” —

{Bugar sig för auditoriet.)

An.a (klappa händerna). Bravo! bravo! (Pud-delkrans bugar sig ånyo och går ner ifrån verandan) Majokux (ser på Bruus, som applåderat). Applåderar magistern?

Bruus. Ja, ål Runeberg! Det är en myckel stor i skald... Jag har ännu inte hört någon deklamator som kunnat förstöra honom, hur myckel de än bjudit till.

Fnu Ettig (tillika med flera fruntimmer omringa Puddelkrans). Tack, lilla goda kunglig seklern! Det mätte jag såga var någonting riktigt horribelt vackert! Jag har inte på länge hört någon prest predika så bra! Damerxa. Tackar ödmjukast!

Puddelkraks. Ah, mina damer. . . jag är mycket smickrad... det är ett charmant poem, inte sannt?

Fru Ettig. Ja, jag undrar hvad Tegnér har skrif-vit som inte är vackert! Herre Gud, jag kan aldrighöra någon deklamering nian atl länka på Ingeborgs klagan! (deklamerar mycket illa').

”Nu är del höst — — —

Flyg ej så högt, del går fort nog ändå!

Ack!_den som Frilhiof fick följa Anda derme!

... ja, se jag kommer inte riktigt ihåg den... men det är litet vackert det der!

Puddelkrans. Konsulinnaii begick ett lifet misstag.

Fru Ettiq. Ja, si rimmena har jag aldrig fåll i hufvu’t på mig.

Pudrelkrans. Nej, del är i fråga om namnen. Det är ...

Ettig (skyndar fram). Det är Runeberg som skrifvil Sven Dufva... nog mins du det, min vän,som tycker så mycket om Runeberg!

Fru Ettiq. Ja... Herre Gud... ja! se jagar så distrakterad sedan jag började bada! Jag har alltid varit plågad utaf dåligt hufvud!

Puddelkrans (beklagande). Ah!

Fru Ettiq. Jaha, ser kunglig sek tern ... del är allt ett arf inom slaglen ...

Ettiq (satfa). Schy!... sådant der talar man inte om!

it

i

ii i

4

ii

ei

Fru Ettiq (likaså). Tyst du!... jag talar om hvad jag vill! (ser på programmet) Hvad får vi w för slag? Ettig! se efter, du!

En svartklädd herre (på verandan). Mitt herrskap! tablåerna börja!

Fru Ettig. Nå, det var superbt! ... jag som Jr så engagerad uti lablåder! Kommer du med, Alma?

Alma. Ja, mamma! (till Valter) Valter!

Valter (stiger upp från sin plats och går långsamt- fram till Alma). Hvad vill du?

Alma. Vill du inte bjuda mig armen och föra mig in i salongen?

ti1

ki

(

*t

I

t

1

I

l

>U;VALTER (kallt). Du har ju redan din kavaljer .. . och jag lycker inle om tablåer.

Alma (förebrående). Valter I

Valter (hånfullt). Är det meningen att del blir några scener utom programmet?

t Alma (vänder sig ifrån honom). Evald!

Evald (lifligt). Hvad befaller min förtjusande svä-l!i gerska ?

Alma. Gif mig din arm! (t det de gå) Du kan inte tro livad alla mftnner förändra sig sedan de blifvit it gifta.

Evald (eldigt). Inte alla! (Alma och Evald gå 5 i w i paviljongen).

1 Fru Ettig. Nå, min måg ... kommer du inte med?

É Valter (kort). Nej! (vänder sig ifrån henne).

Fru Ettig (till sin man, i det de gå in). Min måg, baronen, är ett riktigt experiment! (högt, så att de närstående höra det) Och ändå är min dotter, fri-4 herrinnan, sä innerligt sötl

Ettig. Ack, ja, bon är charmant, vår lilla fri-t: herrinna! (de gå).

Anna (till Bruus). Går du inte med, min vän?

Bruus. Nej, min lilla hustru . .. jag ser helst att jag slipper... (till Hjelm och Clara) Jag anförtror Anna ät er, mina vänner 1

Clara. Så mycket bätlre... vi ha mycket alt lala om.

Hjelm (sakta till Clara). Jag för er till edra s platser och söker sedan att få tala med Valter!

Clara. Ack, ja, gör det!

Hjelm (bjuder friherrinnan armen). Min svärmor!

Friherrinnan. Tack, kära Edvard!

Clara (sakta till Anna). Den stackars Alma,

livad jag beklagar henne!8,S

Anna. Ja, Iton är mycket alt beklaga! (degå, sedan Anna först utbytt en vänlig nick med Bruus).

Puddelkrans (bjuder en dame armen). Tillåter professorskan ?

Damen. Jag tackar!... Kunglig sekterns deklamation var utmärkt lyckad!.. . Den påminde om Nielsen.

Puddelkrans. Jag ber så mycket, min nådiga!... Och ändå kan jag försäkra er att jag aldrig hört Nielsen! Jag har min melhod frän Upsala!

Damen. Nåja, då bör den väl vara bra! (de gtf). (Alla åhörame hafva under det föregående sd småningom gått in, så att nu endast Majoren, Bruus, Valter och Stjerne äro qvar pä scenen.)

Valter (till Stjerne). Gä vi nn och spela biljard!

Stjerne. Hvarför inte . . . men tror du inte del vore bättre att gå in i salongen?

Valter. Hvarför det?

Stjerne (efter någon tystnad). Har du märkt att din bror är förtjust i sin vackra svägerska?

Valtf.r. Han är en artig svåger, det medger jag .. . men ...

Stjerne. Ja, mycket artig ... lian ser på henne på ett sätt, som .. . nå, kom dä, så ta’ vi oss ett parti!

Valter (afsides). Om jag skulle observera... de tro mig inte vara der!... ja! (högt) Nä ja, om dn vill, så knnna vi ju först se på en tablå!

Stjerne. Ja, jag tror att det kunde vara lärorikt nog! (de gå in i paviljongen).

Andra Scenen.

MAJOREN och BRUUS.

Majoren. Vet magistern hvad jag setat och fint* derat på ?

Bruus. Nej, det är svårt för mig att veta!Majoren. Jo, har länkl på alt del är elt eget sammanträffande som ägl mm här i sommar!

Brits. Alija, men mi för liden då alla menniskor måsle bada sig om somrarne för alt kiinna lefva oordenl-ligl om vinlrarne, så är del mindre underligt än hvad ilel skulle varil för cu 20 år sen’!

, Majoren. Det förslås! I alla fall är del egel nog alt personer som Iralfais under så olika förhälla uden för ril par år sedan, nu åter träffas hår under helt andra.

Berus. Ja, det är majorns fel alt vi å’ här, for kvarken hustru min eiter jag ä’ några vänner af så hår sloru sällskaper!

Majoren. Ah ni kunde väl behöfva att komma ut lilet från skolbråket . .. och Clara ville så gerna (räffa Anna, efter som de ändå skulle hit för svägerskans

1 skull!

Bruus. Nå ja, det gick väl an annars, men mail stöter pä så mycken fåfänga och dårskap. Den här li imtliiicn lill exempel!

Majoren. Ja men den har ett vackert ändamål ... (len är ju tillställd för att skaffa beklädnader åt faltiga barn på de närmaste fisklägena.

Bruus. Så är det ja, och det är myckel vackert : — — om man så vill!

Majoren. Om man så vill? Magister! bara lilla ' frim är borta sä blir ni elak igen!

Buuus. Majoren talar sannare än han Iror . . . Anna är min goda engel! Men den här elakheten skulle jag också ha’ sagt om hon varit närvarande.

Majoren. Bevisa mig alt den haller streck!

Bruus. Skall ske! Del är i allmänhet en mycket stor välgörenhctskänsla hos menniskor, i synnerhet dä del är fråga om all ge’ allmosor så alt del syns . . . och vid alla sådana här tillfällen spelar fåfängan en hufvndroll!»o

Majoren. Medges liil en viss grad . . . men da fåfängan äsiadkommcr något godi, så . ..

Bruus. Så år hun iirsåkllig? medges I fil en viss grad! Men del lins ell liällre sätt all hjelpn an all ge' allmosor . . . del är all skaffa arhelsförljensl. Jag har selt en mängd fruar som i dag öfverbetall biljcllen lili matinén . . . men i går såg jag samma fruar prula pa marken når de skulle köpa den fisk som de der fnlliga barnens fäder med lifsfara dragil opp ur hafvel... de belalade knappi hålfien ulaf hvad liskaren begärde... och i morgon komma de all handla på samma såli... En förbaunadl kuriös filantropi år del, del måsle väl majoren medge?

Majoren ([tankfull) Ja . . . lim! ... del... kao

inle nekas ...

Bruus. Nej del kan inle nekas — hvilkel skulle bevisas!

Majoren. Fan i del . . . magister! ... ni skalfar mig sainvelsqval. .. jag prutade på ostron i förrgår...

j;'g • • •

Bruus. Ocli belalade öfver på biljcllen i dag kanske ?

Majoren (generad). Ja . . . en småsak . . , bu! tänkte inle lusan på . ..

Bruus. Ska’ vi gå iu och se på tablåerna nu?

Majoren. Nej!.., ni bar förslörl aplilen fflrmig! Kom, så la’ vi oss en promenad i stället...

Bruus (skämtande). Ja, men majoren skall väl lu' något för sin öfverbelalning!

Majoren. Gå för Insan, karl! rela mig inle! Kam nu, så göra vi ell slag ner ål sjön... (tar honom under armen) Anfäkta alt jag skulle prnla på oslrnna... pojkstackaren såg så blek ocli eländig ul . . . Fy fan! hvad vi ä’ för ena stackare, magisler!

Bruus. Vi?... naturens herrar?... Hvad (anker majoren på? (de gå till venster).

Tredje Scenen.

VALTER. Derpå STJERNE. Sedan HJELM.

VALT*» (lcommer upprörd ut ur paviljongen). Jag kan inle tvifla längre .. . hennes varma blickar, hennes uppmuntrande löjen ... de älska hvarandra, jag är öfver-, lygad derom!

Stjerne (inkommer hastigt). Hvad kom del ål dig? hvarför skyndade dn ni?

Valter. Del år en sådan odräglig värme derinne (hastigt) Nn har jag fal tal mili beslni, Stjerne... jag skiljer mig vid henne . . . vill dn i morgon göra mig sällskap till Köpenhamn?

Stjerne. Hvad länker du på?... del vore ju all ställa lili skandal . . .

Valter. Nåväl, då reser jag ensam ... del här i roåsle laga ell slut . . . jag uthärdar inte längre!... Ocli jag som älskade henne så högl, så innerligt!

Stjerne. Du har inie älskat henne forslåndigt. . . deri ligger del! . . . jag sade dig ju del der, när du gifte dig ...

Valter. Derför måste, del hli' annorlunda! En skiljsmessa år del enda som ålerslår oss . . .

Hjelm (har inkommit och hört de sista orden; f ör sig). Skiljsmessa? har det gåit derhän?

Valter. Följer du mig, eller inle?

Stjerne. Gerna om du nödvändigt vill . .. men lielänk i alla fall... (bemärker Iljelm) Tysi! vi a' inle 1 allena!

Valter (vänder sig om). Ah! ... (söker antaga en glad och obesvärad ton) Å' tablåerna redan slnl?

Hjelm. Nej inle ännu . . . men jag fann del alldeles för varmt derinne!

Stjerne (afsides). Skulle lian också länka på en Köpenhamnsfärd ?

Valter. Och du kommer ensam? Del är annars bra ovanligi all se dig ulan din älskvärda fru...

Hjelm. Ilon var inbegripen i en liflig konverss. ! lion merl din buslrn, oeh jag ville derför inle S|jril dem. De ba' ju knappast hafl tillfälle all fä v,na iii|. sammans ännu . . . och naturligtvis ba' de många fjr. (roenden nit göra hvarandra.

Valter. Ja visst!... {till Stjerne) Hör du Stjerne, om do vill gå ned och abonnera biljarden, så kommer jag om en stund!

Stjerne. Som du vill!... Men dröj inle för länge! {går till höger).

Fjertte /Scenen.

VALTEK och HJELM.

Valtek {liksom förlägen för hvad han skall säga). Det var bra oväntadt alt vi skulle IräfTas bär!

Hjelm. Ja, men just derför så myckel roligare... och jag tycker alt vi nu borde passa på tillfälle ocli umgås mera med hvarandra. — Ni ba' ju varit näslan osynliga.

Valter. Ja ... vi ba' ännu inte varit så länge bär . .. och Alma var faligerad ntaf resan. — Nå, tl» är lycklig, min bror?

Hjelm. Ja, myckel lycklig!... Clara är i alla af-seenden tlcn bästa hnsiru en man kan önska sig!

Valter. Besynnerligt . . . och ändå bar bon til-gåit nr samma pension som . . . {hastigt) Din svärm® ser fortfarande rask ut!

Hjelm. Ja, Gud ske lof! . . . Och din äfvctt, fycks mig.

Valter. Ah! livad min svärmor beträffar så bar bon styrka nog för att kunna långsamt marter* lill döds ett hälft dussin magar! Hon har en eklatant förmåga i den vägen!

tt

ht

i* i

S

W-Hjelm. Nå ja, jag medger alt bon år lilet originell . . . men det hindrar väl inte dig alt vara lycklig med din Alma ?

Valter. Nej bevars! jag skrattar åt min svärmors dumheter... och är mycket lycklig! Alina har blifvit friiicrrinnn, och jag har fält tvåhundratusen riksdaler . . . det vill säga, livar ocli en har np|inått sitt mål, ocli då har man jo alla skäl alt vara nöjd!

Hjelm. L)n är hitler och orättvis, Valter! Det gör mig djupt ledsen alt jag skulle återfinna dig sådan!

Valter. Ack ser du, det skulle inte harma mig om jag inte älskade henne!... Men den qvinnan har inte något hjcrtal

Hjelm. Vet du väl det så noga?

Valter. Efier cll års äktenskap? . . . Anser du mig för elt barn?

Hjelm. Nej långt derifrån!. .. Jag anser dig vara . alldeles för litet barn för alt kunna pröfva om en qvinna eger hjerla eller ej! Tänk efter, Valler! Hurudanthade ditt lif varit, då du träffade den som nu är din din

maka?

Valter. Nå, 1 il ef. lättsinnigt, jag medger del... men derom är jag långt ifrån ensam!

Hjelm. Nu sade du en stor, en beklaglig san-y iting! Vi männer beklaga oss ölVer qvinnan ocli hennes uppfostran, ocli del är ju vi som skola fullända den! När pensionen väl hunnit föikonstla den stackars Hicka som kanske redan från föräldrahemmet medtagit t frön till ytlighet och förderf, så kaslas hon i armnrne på en af oss, för att blifva vår maka för ett helt lif, ocii sedan vi uppbjudit all vår förmåga att neddraga henne till den blaserade verid i hvilken vi sjelfva dväljts, sii förvånas vi öfver att IVukten af delta utsäde blir bitter, och då utropa vi: den qvinnan har inte något lijerta I

Valter (försöker att skämta). Nu känner jag igen den gamle moralpredikanten!

Hjelm. Del fagnar mig all skämtet faller sig trögt för dig! moralpredikanlcn liar träffat dig, det ser lian!

Valter. Nä ja, jag nekar inte till att mycket af felet ligger hos mig . . . men jag vill också godlgon det, ly ...

Hjelm. Du ämnar resa för att åstadkomma skilj.-niessa. Ja, jag hörde del nyss!

Valter. Ja, är inte dol bästa sättet att försnm mitt fel?

Hjelm. Tror dn del!... Du vårdar ett ungt Irii illa, du inympar i dess fibrer ett gift som förstör te lifskrafl, och när du märker alt du begått ett fel, si rycker du upp trädet med rötterna och kastar bort del! Det kan man kalla en henlig försoning!

Valter. Hvad skulle jag då göra, för all lölji dina principer?

Hjelm. Börja med att förbättra dig sjclf!

Valter. Dol kan jag inte!

Hjelm. Aiskar du din hustru?

Valter. Skulle jag annars gift mig med lieum:

Hjelm. Jag menar: älskar dn henne annorM nu än då?

Valter. Det förefaller mig ibland som om j. skulle kunna det!

Hjelm. Lönar del då icke mödan alt försöka!

Valter (efter ett ögonblicks inre strid). Nåval! jag skall försöka! Men Alma har så många dåliga ri-gifvare . ..

Hjelm. Hvart tänkte du resa för att skiljas!

Valter. Till Köpenhamn!

Hjelm. Nå, res då litet längre bort i stället, för alt förenas... men res på tu man hand!

Valter. Du menar alt. ..

Hjelm. Jag menar alt Schweitz till exempel skå egna sig förträffligt för en sådan färd. .. och som åktes-skåpets uppgift är att af tu göra ett, så ä’ flera än tu alltid för mycket!

Valter (fattar varmt hans hand). Edvard! . . . du Sr min ende vän . .. hur skall jag kunna tacka dig nog för det

hopp du väckt hos mig!

Hjelm. Genom att hlifva lycklig som jag! .. . (efter en paus) Gä vi nu all uppsöka våra fruar?

Valter {fattar hans arm). Gerna!... Ack min vän, om det vore möjligt...

Hjelm (i det de gå). Allting är möjligt, bara man vill all det skall vara det! (de gå in i paviljongen).

Fetnle Scetsen.

ETTIG och EVALD (frun sidan af paviljongen).

Ettig. Hvad kom det åt dig, Evald... jag såg att dn satte af åt dörren . . . och då skyndade jag mig efter...

Evald. Alt det är ingenting ... (afsides) Att inte kunna få säga henne ett ord!

Ettig. Hör du min kära Evald ... jag gick just efter för alt få säga dig elt par ord... i förtroende... ser du det är sä alt. . . (afsides) Jag vet inte hur jag skall börja I

Evald (otålig). Nå?

Ettig. Du vet all Valter . . . itå ja, oss emellan Iteltöfver man ju inte gonera sig.. . alt Valter är långt ifrån sådan som lian borde vara emot. . . emot. ..

O

Evald (lifligt). Emot sin hustru, ja?... Alt, det är oförlåtligtI

Ettig. Nej! del var just inte det jag mente... Men oss emellan sagt, Valter är så stursk ... så kall emot oss... och del var egeniligen om min hustru... ruin lilla söla Malin som ...

Evald (shraltande). Du måtte vara bra lycklig som äkta man, konsul?Ettig. Ja godbevars ... del är jag vissi! Mali« är cll prägligl fronlimmcr... lilel dum, det forslås,, men en hjerlans god menniska ... ocli lion lyckers mveket om dig ...

" r- o

Evald (som förut). Ali, del är för myekeu godhet .. .

Ettiö. Del vur inte längre sen än i morse som hon sa': "Gud gifve alt den söla baron Evaid hlifvii | Almas man i slällel!”

Evald (intresserad). Sade hon ?

Ettig (afsides). Del lar skrnf... (högt) Ja dti sa’ hon . . . och hon har myckel inflytande på sin dol ter . . . del skall jag säga dig . . .

Evald (som förut) Jaså, hon har del?

Ettig (afsides). Han nappar! (högt) Ja, mycket... Hör du Evald . . . det är jusl i IVäga om min Imsln I som jag ville lala med dig... ser du, hon har myckei I ambition, och del skulle förijusa henne myckel... i

Evald. Hvad är del fråga om? Du vill väl inte alt jag skall göra käringen min kur heller?

Ettig. Nej, lyckor du del . . . inle för all jagäi svartsjuk, nej bevars I... Men hon är alldeles Olhellistl ... Nej del är något annalt Ser du, efler somviiiml | ä’ slägi ... sä prala lilel med gumman, och kalla heiie. tante, så alt badsällskapet hör det! j

Evald (med en grimas). Tante? ... jaså, bagar-frun är ärelyslcn!

Ettig. Tyst då... ser du, hon tycker så myckel om dig. ..

Evald. Nå ja ... jag skall göra dig den Ijensta ,

. .. med vilkor all du gör mig en annan i slällel.

Ettig. Och del vore?

Evald. Jag behöfver jusl nn ett par tusen ribdaler!

Ettig. Kors, en sådan bagatell ... del skulle Ji vissl ha’ fått om du sagl lill i går .. . men »u är iltl alldeles omöjligt!
’Evald (kort). Nå, då blir det heller ingenting' af med lanlskapel! (vänder sig for att gå).

Ettig (för sig). Anfäkta! säger inte Itau tant ål Malin, så är jag olycklig! (högt) Evald! Hrn!

Evald (vänder sig om vid trappan). Hvad vill dit?

Ettig. Kan du infe vara hjelpt med ett tusen?

Evald (kort). Nej! (vill gå).

Ettig. Femlonhundra då?

Evald. Jag prutar inte! Adjö!

Ettig. Du skall få dem i eftermiddag ... men då säger du tant?

Evald. Jag skall (ill och med kyssa på liand, ocli säga: ma cliére tante!

Ettig (förtjust). Gör du det, så tar jag inte mera ån lolf procent... men dem drar jag af i förskott!

Evald (slår honom på axeln). Hedersman! (afsides) Att man skall vara slagt med sådant folk.

(Man hör applåder och hravorop ifrån paviljongen.)

Ettig. Seså, nu är det slut med tablåerna! Nu vore det ett godt tillfälle alt börja!

Evald. Du skall bli nöjd med mig!

Ettig (förtjust). Guldkrona!. . . det är det bästa jag vet!

Sjette Scenen.

DB PORRE. HELA BADSÄLLSKAPET (från paviljongen).

(Först Friherrinnan och Anna, derpå Hjelm och Clara, samt Valter och Alma, arm i arm; sedan fru Ettig och Puddelkrans. De öfriga efter hand. Under följande scen taga de afsked af hvarandra och gå i större och mindre gmpper åt olika håll.)

Evald (till Ettig). Valter och Alma arm i arml livad vill det säga?

Blommor i drijbiink. 5Sig

Ettig (sakta). Ah! det är bara för syns sktill!

Den svartklädde herrn. På de fattiga barn« vägnar får jag tacka er alla milt herrskap, som bivisla! vår enkla tillställning! Vi träffas här sedan på efter-rniddagen för alt företaga den beramade utfärden.

Alla (om hvarandra). Jag lackar ... MycketIref* ligt!... Mjukaste Ijenare!...

(De aflägsna sig småningom, lifligt samtalande.)

Fuu Ettig (till Puddelkrans). Den der sista la-bladen var utmärkt vacker, och man begrep så bra hvad det var! — Hvad var det den föreställde, herr kongl. sekler ?

Puddelkrans. Diana och Endymeon, fru konsnlinna.

Fuu Ettig. Kors, hade den vackra mennisbaneil hundnamn? Det var då rigtigt syndigt . . . Den de Endymleon, var han sjuk haD, efter han låg så da raklång på marken?

Puddelkrans. Nej. . . lian sof. . .

Fru Ettig. Jaså! nå det var inte underligt all han inte rörde sig! (till Ettig och Evald som närmå sig) Och jag som

trodde att karlen var sjuk eller däd ... vet baron! det var rigtigt vackert!

Evald (artigt). Tyckte ni det, ma chére tante?.., jag får ju såga så? (kyssar hennes hand).

Fru Ettig (skinande af förtjusning). Ab hem Gud ... det är dä för snällt. . . och om baron vill... (de samtala).

Puddelkrans (till ett fruntimmer). Det är förfärligt hvad den konsnliunan är obildad.

Fruntimret. Det hörs alt hon kommit från tok-ugnen! — Går herr kongl. sek tern ined?

Puddelkrans. Ja . . . jag ämnar mig till biljarden! ... och om jag får lof att göra sällskap! (de f till höger).

Friherrinnan (till Anna). Jag tror det vore bästalt låla tlem först få en förklaring med hvarandra, innan ni tala vid Alma. (till Edvard) Eller hiir, Edvard?

Hjem. Ja, det är också min tanka!

Fru Ettig (till Evald). Nå ja, vi ä' ju i alla fall sliigt ... ocli efter som du v i 11, Evald ... så säger jag du, efter som du tillåter att jag kallar dig du! (sakta till Ettig) Det der skall sticka i näsan på badsällskapet!

Ettig. Ja visst, Malin lilla! (afsides) Gomman är förtjust I

Clara (till friherrinnan). Men horn få bort fru Ellig?

Friherrinnan (leende). Ali, det ålar jag mig ... jag kan ju också få vara med i er lilla intrig...

Hjf.m. Gerna, min bästa svärmor!

Friherrinnan (till fru Ettiff). Går fru konsnlinnan hem ?

Fru Ettig. Jaha . . . jag tänkte del! (till Ettig) Ser du! den stolta friherrinnan kommer genast!

Friherrinnan. Nå, skulle inte vi då kunna göra sällskap allasaramans? . .. Jag tycker så myckcl om all få prata litet med muntra och trefliga menniskor!

Fru Ettig. Ja det är alldeles som jag del.. . och vet friherrinnan . .. (de samtala sakta).

Evald (nära Ettig). Alt jag inte skall kunna få säga ett ord åt Alma!

Ettig (som hort hans ord). Bjud min gumma armen ... Alma kommer nog med!

Evald (sakta). Tror du?...

Ettig (likaså). Ja jag skall söka hålla qvar Valter!

Evald (till fru Ettig). Får jag erbjuda tante min

arm?

Fru Ettig. Rysligt gerna, lilla du! (till friherrinnan) Han är för söt, den baron Evald . .. och vi å' då så goda vänner, så!... (fattar Evalds arm, och vander sig till Alma som under tiden stått kallt samtalande med sin man) Kommer du nu, Alma lilla?Alma (ämnar gå). Jag . , .

Valter {hastigt). Alma har lofvut att göra en promenad med mig!

Alma (förvånad). Jag? . . .

Valter. Ja, minns du inle det, min vän? (

Fru Ettig. Som ni behagar då!... (till Evald) Kom då lilla Evald! Ettig! nu kan du få fara ni ocb fiska!

Ettig. Ja, jag tänkte just del!

Evald (för sig). Fördömdt... jag Sr lnrad!

Clara (till Friherrinnan). Tack mamma!

Friherrinnan. Kom nu, mina barn! (de gå til höger, Anna och Friherrinnan, Hjelm och Clara, m i arm).

Fru Ettig. Dränk dig inte Ettig! (till Evald) Gild gifve alt du vore min mag, lilla Evald... för den der Valter, det är då en rigtig lyrannist! (deyåtfitr de andra).

Ettig (glad). Gud ske lof att jag är af med æia j gamla drake på en stund! Det kostar, men så smakar del också ... (till Valter och Alma) Tänker herrskapet ha’ en liten léle-a-léle? «

Valter (kort). Hvad rör det dig? i

Ettig. Inte en smnl... adjö med er, ömma lur-lurdnfvor! (afsides) Jag är säker om att det hiir gräl > af! (skyndar ner till båten) Seså Olagus! lägg nu til, och må torskarne akta sig! j(

Ena båtkarlen (gör i ordning). Ah ja, di akla sig nog, tanker je! (de lägga ut).

Ettig (sjunger).

Så han seglade kring på det ödsliga haf, etc. etc.

(Båten försvinner.)

d

iiSjunde Scenen.

ALMA. VALTER.

Alma. Sedan vi mi äro allena, och du inte mera bör lia’ niigon fruktan för att träda det passande för aära... kan jag fa veta, hvarföre du förbjöd mig att. följa min mor!

Valtek (sätter sig bredvid henne). Derför alt jag har något att säga dig, Alma!

Alma. Och är det så angeläget alt del inte kunde uppskjutas tills vi kommo hem?

Valter (allvarligt). Nej, Alma . .. det kan inte mera uppskjutas! Vår ställning till hvarandra måste blifva klar!

Alma. Den är del redan! Efter det svar jag nyss fick då du vägrade mig din arm, inser jag allt för väl alt om du någonsin älskat mig, så är den liden längesedan förbi.

Valter. Jag var då uppretad ... jag visste inte hvad jag sade . . . och lika sanni som jag ångrar min öfreriluing, lika upprigtigt her jag dig förlåta den.

Alma. Hvad bryr du dig om min förlåtelse?

Valter. Kör Guds skull, Alma! inte denna kalla och isande ton . .. stunden är afgörande för hela vår framlid!

Alma. Afgörande var det svaret jag nyss fick ! Efter det vet jag helt och hållet hvad jag har att vänta!

Valter (stiger upp, otålig). Glöm då en gång de der olyckliga orden ... och tro alt jag vill söka försona allt hvad jag brutit. .. Men om jag också varit tanklös och oförståndig, har du väl varit den maka som kunnat återföra mig till känslan af mina pligter?

Alma. Valter! du liar ingeu rättighet att föra ett sådant språk . .. och hade jag trott alt jag skulle blifva så olycklig ..,Valter Olycklig?

Alma. Ja, anser du kanske att jag bör uppfatta som en lycka din ständiga köld, din frånvaro, dina förebråelser om någon annan visar mig den uppmärksamhet som jag hade rätt alt fordra af min man? Skulle jag kalla för en lycka vårt nuvarande lif, ds jag jcmfdr det med vår förlofningstid och de första månaderna af vårt äktenskap? Om jag hade trott min mors ord .. .

Valter {häftigt'). Alma! tala inte om din mor!

Alma. Hvarför inte? Ar det derför atl hon älskat mig, som du vill skilja oss Al... ty jag har nog märkt huru opassande och kallt du bemöter henne. Jagar inte blind för hennes fel, men hon älskar mig högre än du någonsin gjort. .. och utan hennes råd skulk jag väl varit ännu mera tyranniserad af dig än jag redan är!

Valter. Alma! låt oss stanna här, innan vi häda gå för långt. . . din mor i all ära, men i mill husriQ jag vara herre . .. jag vill och skall aldrig tillhöra de äkta mäns antal som gift sig med en hel familj, i stället för med en medlem derntaf. . . och älskar dn mig inte nog alt uppoffra din mor och hennes råd för mig, a är vårt äktenskap endast en lögn!

Alma. Jag förstår mycket väl hvart du syftar... du vil! att jag skall slå alldeles ensam ... att jag endast skall hero af dig... men kom ihåg att det är» mor som du har all lacka för .. .

Valter (utom sig). Alma! säg inte ut, eller vid Gud, dn kommer att ångra dina ord!

Alma (trotsigt). Jag vill se hnr långt dn skall kunna glömma dig!

Valter (med våldsamt tillkämpadt lugn). skall ingenting glömma. Jag har nu hlolt clt medel qvar för att försäkra din framtida lycka, och jag skall inte tveka att använda det!Almå (slagen af hans ton och sätt, med en visa ft m som hon söker dölja). Hvad menar dn, Valler?

Valter. Jag reser i morgon till Köpenhamn, och du stannar här hos din mor ... jag tänkte ett ögon-h blick på alt vi skulle gjort denna färd tillsammans, men jag erkänner gerna att jag icke har fortjent en fe så skön framtid. Efter elt års förlopp är du fri. ..

Alma (med elt utrop). Skiljsmessa?

Valter. Ja, Alma, det år det enda som återstår oss. Du är ung, rik, vacker. .. del vore ett brott af mig alt för lifsliden kedja dig vid en make som skulle göra dig olycklig! Du skall snart finna ett annat och j.. bättre stöd . . . och föredrager dn att vara fri, så är , ditt fädernearf, (med tonvigt) af hvilket jag icke an-vändi något, tillräckligt all försäkra dig om cn oberoende framlid . . . Jag går nu att träffa mina anstalter för resan, och i afton taga vi afsked af hvarandra ...

I Alma (upprörd). Valter!

Valter. Jag hoppas att detta sLeg skall göra dig försonlig, och att vi skola skiljas utan harm från hvar-I andra 1

i» Alma (som förut). Men Valter . . . betänk . . . hvad skall verlden säga?

Valter. Den skall gifva mig skulden... derför skola nog både dina och mina vänner sörja! Och jag skall inte beklaga mig öfver dess dom, ty jag har en gång lofvat att göra dig lycklig . .. och det är nu icke för tidigt för mig att infria milt löfte! (går hastigt till höger).

Attotifte .Sm*'nen.

Alma (ensam, sjunker maktlös ned på en stol). i Skiljsmessa I ... det är något i blotta tanken derpå som förintar mig! (skyndar upp och hort till kulissen der Valter gick ut) Valter! Valter!... Nej! han hör mig inte!... (kommer åter ned på scenen) Skiljsmessa? ...PS något sådant bar jag aldrig förr tänkt. ,. (efter in paus) Han kan då verkligen skiljas från mig? År jig så litet för honom? (med vaknande trotsighet) Nåvil! kan han det, så förödmjukar jag mig aldrig så iljjpl att jag ber honom stanna I (hastigt öfvergåenåe, i ild hon grutande, kastar sig ned på en stol) Hvem skall råda, hvem skall hjelpa mig? (hastigt fattad tf en tanke i det hon springer upp) Ah! 1111 vet jag! Anna! hon skall säga mig hvad jag hör göra! (skynder mol höger, men mötes i kulissen af Evald, som hstig inkommer).

IVi an de Scenen.

DEN FÖRRA. EVALD.

Evald (lifligt, i det han fattar hennes hånd). Hvilken lycka alt jag träffade dig, Alma! Jag har hela dagen sökt alt få säga dig iitan . ..

Alma (uian att höra honom). Har dn selt Valler!

Evald. Ja, jag mötte honom nyss . . . han ämnar i morgon resa till Köpenhamn . . . Ack Alma, hvilken lycka!

Alma (som förut). Sade Valter det?

Evald. Nej ... jag vet det ntaf Stjerne ... lian reser verkligen!

Alma (afsides). Det är således intet tvifvel mera! (högt) Och det gläder dig... hans bror!

Evald. Ja visst... det tjusar mig ... del gör mig vansinnig af glädje... ty Alma, du vet del längesedan, | jag älskar dig! (söker fatta hennes hand).

Alma (stöter honom tillbaka). Dn ... älskar mig! din brors hustru?

Evald. An sedan?... Nog vet du det Alma... nog har du märkt min böjelse för längesedan... livar-för skulle du annars uppmuntrat mig?

Alma. Jag?..,Evalb. Ja vissti... har da inte beklagat dig öfver Valler... har dit inte bedt mig hålla dig sällskap nar han varit borta . . . har du inte alltid emotlagit mig med smålöjen och upptagit min hyllning som en rättmätig tribut?

Alma (utom sig af harm och smärta). Lålmiggå!

Evaid (ställer sig i vägen for henne). Inte förr än jag fått dilt svar, Alma!

Alma (med utbrott). Jag afskyr och föraktar er!

Evald. Du ljuger Alma... du älskar mig!

Alma. Jag älskar endast min make ... och om jag till detla ögonblick varit blind, så har ni, min makes broder, nu öppnat mina ögon! (då Evald vill närma sig) Våga inte att närma er. .. väga inte alt följa mig ... ty då åberopar jag min makes beskydd, — jag yppar för honom all er låghet!

Evald (förvirrad). Alma . . . min svägerska . .. för allt i verldeu .. .

Alma. Endast på ett vilkor vill jag tiga dermed: uemlige» om ni lofvar mig att aldrig mera yttra ett ord om en böjelse som förnedrar er sjelf, på samma gång som den gör mig (ill den brottsligaste bland hustrur I (skyndar ut till höger).

Tintttle Scenen.

EVALD. Sedan STJERNE.

Evald (alldeles förbluffad). Hvad kommer det åt henne ? ,.. (förargad i det han kastar sig ned på en länk) Målte fan ta' alla koketta och nyckfulla fruntimmer! Här har jag gått och förstört min lid med att slå för min svägerska . . . medan en mängd unga, vackra flickor laggt ut sina nät för mig... Ah! vänta bara! jag skall hämnas ... ja! det skall jag!

Stjerxe (från höger, skrattande). Ha-ha-ha! det är charmant! Hör du Evald!... jag har någonting attlala uin för dig... en saga ur lusen och en nalt. Hi-ha-ha! om du kunde gissa!

Evald (otålig). Hvad är del?

Stjerne. Här ha kommit nya badgäster. Kan da gissa hvilka?

Evald. Hvad rör del mig?

Stjerne. En brukspatron Larssén med fru och dotter.

Evald An sedan!

Stjerne. Prtin är din gamla flamma!

Evald. Hvad säger du? Hvilkendera i ordningen!

Stjerne. Carlbergsflamman . .. lilla Isabella!

Evald. Isabella? Har da hela pensionen stårndl möte här i sommar!

Stjerne. Så ser det ut. Herrskapet ä* nygifta och resa nu för all roa sig.

Evald. Nygifta .. . och du talade om fru och dotter.

Stjerne. Ja. brukspatron har en dotter med ett föregående gifte. Kom med så gå vi neråt... jag vet hvar de bo, ocli du kan kanske få se din forna förtjusning !

Evald (afsides). Isabella kommer alldeles som hon vore kallad! (högt) Jag går med dig. Har dn sett henne?

Stjerne. Nej, inte ännu.

Evald. Jag kan undra om hon bibehållit sig! Hon var fan så vacker den (iden jag var kär i henne' (de gå till höger).

mfle Scenen.

BRXJUS. MAJOREN (från vemter).

Majoren (i del han sätter sig). Se så der ja!. det var en skön promenad! Tack magister, för ddni förde mig till de der fiskarstugorna ... jag prutar aldrig på ostron mer!

Bruus. Nå, då ha vi alltid nägou vinst af vår * gång... men farväl nu, major! Jag söker upp min

lilla hustru.

Majoren'. Slopp litet! Ran inte magistern vara s ifrån henne en timma utan att se så der hjerlängslig nt?

Bruus. Nej, jag har btifvil bortskämd nu! Vet majoren atl en ung qvinna, som gifter sig med en sådan karl som jag, behöfver åtminstone aldrig frukta att bli öfvergifven af sin man.

r; °

j Majoren. Hur så?

, Bruus. Nej, han är för rädd att förlora henne ... och för tacksam att vilja bedraga henne.

Majoren. Det syns på er att ni är lycklig, ni i,; gamle grälmakarc!

Bruus. Ja, gör det inte? Jag skrattar, jag pralar, jag är inte hälften så elak som förr. Allt det der är Annas förtjenst, hon har lärt mig bättre än tiotusen *< folianter kunnat göra det, att en god hustru är mer jt än allt guld, all glans i verlden.

Majoren. För fan! sådan värme! Men hur har

den lilla underlärarinnan i en dålig pension kunnat i? uträtta allt detta?

Bruus, Genom kärlek och äkta, sann qvinlighet. Det fins blommor så ädla, att ingen drifbänk kan förvekliga och förkonslla dem. En sådan blomma hade jj Försynen gömt åt min vinter, ock kan jag göra mindre för alt tacka den, än att bli menniska igen?

Tolfte Scenen.

DE FÖRRE. DARSSÉN Ifrån höger).

Latssén (med en fruntimmersschal på ena armen och en kappa på den andra). Här måtte vara paviljongen? Då väntar jag här på Isabella och dottermin! (pustande) Herre Gud! jag undrar hur det star te’ med hvetel hemma? och om röda oxen är frist; igen?... (får se de förra) Jasä, här är folk föral. ser jag!

Bruus (vänder sig om). En ny badgäst förmodligen! (ser på Larssén). Den der karlen tycker ja» att jag har selt förut.

Majoren (stiger upp). Ja, så förefaller det mi« också.

Larssén (betraktar Bruus; slutligen utbrister hat gladt). Nå, så förbanna mig är det inte magistera!

Bruus. Minsann tror jag inte alt del är inspektor Larsson!

Larssén. He-he-he!... inte så alldeles ... brukspatron Larssén... he! så heler del nu förtiden! Tjenare! hur står det till?

Bruus. Tackar! Hur mår brukspatron sjelf?

Larssén. Mycket bra annars . . . men si, när rom | är nygift... he-he!. .. så har man sina ambarrader! | Men år det inte major Hjelm? Jo! mjukaste tjenare!

Majoren. Tjenare!

Larssén (skakar hans hand). Tack som sjn tusan för sist! Det var på pensionsexamen det! Det var för-bannadt roligt att jag träffa bekanta ... för si den bar j badsession, den var jag inte mycket med om... roet | hustru min oeh dotter min sknlle prompt sla' ocb plaska sig i saltvatten.

Bruus. Kors att brukspatron gift om sig!

Larssén. Ja... hvad tusan sknlle jag göra... se’n jag blef brukspatron och fick nytt ”korplogi*, s* ^ behöfde jag en som kunde vara fin värdinna också... och jag har en hustru som ser ut som fan så bra... ska’ herrarne tro! Ja, magistern känner ma nog, I®

Bruus. Jag?

Larssén. Ja visst! Ha-ha-ha! det är lilla Isabella, som va’ i peosion hos mamsell Palmén.Bbttcs (ytterst förvånad'). Hvad? Är Isabella er haslrii?

, Lakssén. Jo, ditåt lutar det.

Majoren. Det var en högst ovänlad nyhet!

Larssén. Jo-jo, man flatlerar sina vänner ibland med sådana der småsaker! — Ja-ja, uppriktigt sagdt, så fan ta’ mig jag vet rätt sjelf hur del gick till . . . . men si, först var flickan nere hos mig den der sommaren, och så kom jag i affärer med fadren, men så dog han, och del fanns ingenting att få . .. och flickan ji va’ så godt som förlofvad med en rik grosshandlare;

men så när han fick veta att det inte fanns mnltnm, “ så gaf han henne tusan . .. och jag tyckte att jag gerna kunde få något för mina pengar, och så tog jag flick-l*s ungen, och strök öfver reverserna. Och så var den fi affären klar!

Bruus (till majoren). Sköna affärer! (sögt) Och ! brukspatron är lycklig?

t Larssén. Hm! ja... det förstås... hustru min ta är vacker och fin och gentil . .. och det är som en hel gäslgifvargård hemma se’n vi blef gifta ,.. och det tycker jag om, för si, jag har råd te’ se folk hos mig, . och jag gör allt livad hon vill... och allt hvad hon pekar på, det får hon, och så kallar hon mig ”sin gamla gris” — och det tycker jag om! He-he-hc!

Brttus. Nå, Erika då?

I Larssén. Jo, det skall magistern se, det är fan

till flicka te’ ha’ hnfvu’! Hon ä’ så qvick och så bildad, så jag rakt af skäms för henne, — det gör jag! Her-rarne skulle höra henne när det ä’ främmande hemma ... se, då går jag alltid ner till mig i flygeln och låter qvinfolkena göra honnörerna, för si, Erika, den qvicka ungen, säger alltid se så här: ”Du är för dum att vara ibland fint folk, pappa... gå du din väg!” Ha-\ ha-ha, det säger hon ... och det gör jag, för jag vet alt hon har rätt... Ja, del är en märkvärdig flicka!

Brutjs, Hon lofvade mycket i pensionen redan.Larssén. Jo, del Ir or jag det... och den som en gang får henne liil hustru, den behöfeer både näbb och klor... för, si qvick är hon!... (går uppåt fonden) Men det var lusan hvad de dröja! (ser utåt).

Majoren. Hvad sägs om det der, magister?

Breus. Jo, den der slackars karlen är all beklaga... han har fåll betala för oss allasammans.

Larssén. Se der komma de . . . men hvad lusan är det för unga herrar som är med dem? (svänger schalen utåt, ropande med ljudlig stämma) Morgens, morgens min gumma, du! här har du din lilla gris!

Tretionde Scenen.

DE FÖRRE. ISABELLA och ERIKA (i eleganta toiletter, följda aj] EVALD och STJERNE.

Erika (till Stjerne, i det de inträda). Herr kam-marjunkarr! ni må inle tro all ni har en lilen pensionsflicka för er! Den liden är förbi, och som ni ser, så är jag nu stor! (till Larssén) Kära pappa, hur kan man slälla sig och vifla med cn schal?

Larssén. Jo, nog går det an! (till Isabella) Hnr är det med dig, milt lilla gryn?

Isabella (vårdslöst). Bra! Se här, håll i min ”en-tons-cas” (sakta till honom) och blanda dig inle i vår konversation, hör du det?

Larssén (sakta). Ja, min gumma lilla ... men hör du, hvad är del för herrar?

Isabella (sakta). Det är en baron och en kain-marjunkare som vi känna från pensionen! (presenterar) Baron Evald Stålsköld och kammarjunkaren Stjerne -min man, brnkspairon Larssén!

Evald och Stjerne. Hcrr brnkspairon ... myckel angenämt...

Larssén. Tjenare! tjenare! god herrar! Del var roligt att mina fruntimmer fick något sällskap! (idet%

I

»c

i*

*

i;

h

ii*

n

is

i:

i

l£

t

!fS

j'

han går till Majoren och Bruus) Nå, hvad säger her-rarue om hustru min? och floller min sedan?

Bruus (med tonvigt). Joo, de ä’ nog galanta!

Erika (koketterande till Stjerne). Såå! kammar-jnnkaren tycker alt jag har växt till mig?

Stjerne. Det är för lilet sagdt! Ni är förtjusande!

Evald (sakta till Isabella). Isabella! om ni visste hvilken sorg jag erfar vid att återse er som en annans maka.

Isabella (likaså). Tyst! herr baron! Hvad ni än må säga, så tror jag er inte... Jag är myckel ond |>å er!

Bruus (i det han går fram). Mjnkasle (jenare mini damer! Har jag den äran alt vara igenkänd?

Isabella. Jag vet verkligen inte ... jag tycker . ..

Erika. Kors! del är ju gamla magister Bruus! (går till honom och slår honom vårdslöst i handen) Tack för sist, magisler!

Bruus. Nå, lilla Erika känner igen sina gamla vänner... det fägnar mig!

Erika (med en knyck på hufvudat). Lilla Erika? Jag får upplysa magistern om alt del är slnl med pensionen nu.

Bruus. Jaha... men nog silla lärdomarna qvar, del ser jag!

Erika (spetsigt). Ja, annars hade ni väl varit en dålig lärare!

Larssén (till Bruus). Nå, hvad lycks? A' hon inte (anken så qvick, den flickan?

Bruus (torrt). Jo... qvick, som en olycka! (vänder sig ifrån dem och går uppåt fonden med majoren).

Erika. Hör du, pappa, vi resa härifrån lill en annan badort, och det i morgon dag!

Larssén (förvånad). Ilvarför del, barn lilla?

Erika. Jag hörde att Clara, Alma och Anna ä'här, och det är sä tråkigt att träffa skolkamrater som minnas när man var liten! Eller hur, Isabella?

Isabella. Ja, inte tycker jag mycket om atl se

dem!

Stjerne (som sett utåt i fondm). Seså, här kommer nu hela badsällskapet. Det skall bli en utfärd på sjön!

Erika (sakta till Isabella). Del skall ändå bli roligt att se hur de ta' sig ut som fruar. Ack livad del år förargligt att jag inte skall ha en fästman åtminstone.

Fjorfotttle Scenett.

DE FÖRRE. FRU ETTIG. FRIHERRINNAN. HJELM CLARA. ANNA. ALMA. VALTER. PUDDELKRANS. BADGÄSTER.

(Inkomma efter hnnd, först Anna, Alma och Clara, sedan Frihtr rinnan, Valter och Hjelm; derpå fru Ettig och Puddelhrttns i!t.l

Buuus (går emot Anna). Andlligen kommer dn. min lilla Anna!

Anna (leende). Har du längtat efter mig?

Brotts. Ja visst, min snälla hustru!

Alma (med forändradt väsen, i det hon fattar Bruus' hand). Det är mitt fel att Anna dröjt... ack, herr magister! om ni visste hvad jag har mycket att lacka henne för!

Bruus. Det gläder mig atl så är! Då ä' vi Ivi som slå i skuld hos henne, (i det han för dm ak tre neråt scenen och visar dem Isabella och Erika) Ilen se här, mina damer, träffa vi gamla bekanta! (saktan) som blifvit betydligt utbildade se'n vi sågo dem sist.

Clara (glad, i det hon skyndar fram till Isabella 1 och Erika). Hvad ser jag! Isabella och Erika! Hvad det var roligt att se er!

Alma (likaså). Så mycket mera som det var si oväntadt!

Erika. Ja, vi väntade heller inte att få träffa er! (Spefullt, i det hon presenterar Isabella) Här får jagpresentera för er min söta fnamma . ., ha-ha-ha! det väntade ni väl inte?

* Anna (jörvånad, likaså Clara och Alma). Hvad, har Erika fått styfmor?

Erika {nigande för henne). Ja, det lins flera gubbar än magister Brnns som vilja ha onga fruar! — I alla fall är jag mycket nöjd med att Isabella blef min i styfmor, ty henne belmfver jag åtminstone inte ha <1 någon respekt för.

fe Larssén (skrattande till Bruus). Ha-ha-ha! det är fan till hufvu'!

Bruus (slår honom på axeln). Jaa! Lyckliga far! p: Isabella. Nå, vi kunna helsa ifrån mamsell Pal-

j inén ...

f[Erika. Nej, förlät mig, ifrån fru Dogmer I

0. Clara, Alma och Anna. Fru Dogmér?

d Erika. Jaha! hon har gift sig hon också! Vår

nitiske religionslärare har fått sig ett godt pastorat nere i Småland, och hans fru fortsätter med att ha pension på landet... vi träffade dem på ångbåten till Jönköping ... {till Alma, visande på fru Ettig, som nyss ja inkommit i sällskap med Puddelkrans) Ar det inte fru baronessans mamma?

te Alma. Jo... (till fru Ettig) Känner mamma

igen våra f. d. pensionskamrater! j' Fru Ettig. Ja, herre Gud, jag tycker nästan att...

Larssén (går fram). Ta' mig tusingen ä'ke det • ! fm Ström! Tjenare!

Fru Ettig. Konsnlinnan Ettig — om herr in-S spektoren är god och kommer ihåg ...

Larssén. Brukspatron . Larssén, om frun behagar, t så a detqvitt!

Erika (till Alma). Jaså, du har fåll styffar, du Alma? Det är märkvärdigt hvad gammalt folk gifter sig mycket nu för tiden!

Fru Ettig (stött). Gammalt folk . . . hm! det är inte märkvärdigare det, än att inte ungt folk vet hvaddet vill säga all ... atL. . . (vänden' sig till Puddtl lerans) Nn känner jag igen (len impertinenta ungen!

En Herre. MiU herrskap! båtarne äro färdigs till utfärden! Vi embarkera här bredvid till vcnsier! (alla börja begifva sig aj ut till venster).

Stjerne (till Erika och Isabella). Kom (lä, miai damer! Kom, herr brukspatron!

Larssén. Jag tackar! (till majoren ochBruusete.) Tjenare! (till Isabella) Tag min arm, milt gryn lillj!

Evald (sakta). Isabella!

Isabella. Tack, min vän . . . men baron Evald har redan erbjudit sig alt vara min kavaljer!

Larssén. Jaså ... nå då följer jag väl med so® femle hjulet under vagnen!

Erika (till Alma och Clara). Fara ni inle med! Jaså! adjö med er då. (till Stjerne) Nå, herr kammar junkare l bjuder ni mig inte armen?. .. Seså,pappj. kom nu... men det är bäst all du sätter dig i före», annars pratar du så mycket dumheter! (gårmcdStjn. Isabella och Evald).

Larssén. He-hc-he! del är fan hvad honärqvirt! (lunkar ut efter).

Fru Ettig (som talat med Puddelkrans). Del it en skön dotter! (till Alma) Kommer du med, Alan lilla?

Alma. Tej, tack, mamma, jag stannar hår hte min man I

Fru Ettig. Nå, som du vill ... Men livar it baron Evald . .. min lilla baron ?

Bruus. Han följde, nyss med brukspatronessan!

Fru Ettig. Nå, det skall han ha för, det lofe jag honom! Far kunglig seklcrn med?

Puddelkrans (närmar sig för att fråga hm hon sagt). Hvad beha ...

Fru Ettig (tror att han vill bjuda henne arm och fattar den hastigt). Tackar ödmjukast!Puddklkrans (afsides, med en grimace). Hm! det ! var inte meningen! (de gå).

k

Fetnfotitle Sc-emen.

FRIHERRINNAN. MAJOREN. BRUUS. HJELM. VALTER.

ANNA- CLARA och ALMA.

Clara (till Hjelm). Stackars Isabella! Stackars Erika!

Hjelm. Du har rätt, min Clara, de äro mycket t att beklaga!

Valter (för Alma med sig ned på högra sidan). i, Alma! hvarför följde du inte din mor?

Alma (i det hon blygt ser upp på honom). Jag ämnade besörja förberedelserna till vår resa i morgon, i Valter. Vår resa?

i Alma. Ja, Valter . . . vår resa ... ty inte sannl, vi följas åt. . . dn öfvergcr inte din Alma?

Valter (sluter henne förtjust i sina armar). Aldrig, min älskade! Hvad har jag alt tacka för denna f lyckliga förändring?

Alma (visande på Anna). Hennes råd!... hon J har öppnat mina ögon!

Valter (går fram till Anna). Min fru ... ni ser mig djupt böjd inför er... af blygsel och af tacksamhet! Er, som' jag cn gång tanklöst förolämpade, har jag nn att lacka för mitt lifs lycka! i Anna (räcker honom sin hand). Herr baron! gör Alma lycklig, och ni har försonat allt!

S: Friherrinnan. Och jag lyckönskar hjertligt till

försoningen!

Majoren (till Bruus, i det han visar på de båda paren, Hjelm och Clara, och Valter och Alma). Nå, gamle pensionshatare, livad sägs om resultatet?

Bruus (vänder sig om och visar på den första låten, som nu far förbi, och i hvilken sitta Isabella,Erika, Evald och Stjerne akterut, samt Larssén. mm i fören). Ja, gamle major, hvad sägs?

Majoren". Stopp! lät oss inte se tillbaka... lat oss se framåt, det är tidens lösen!

Betos (omfattande Anna). Jaja! tre blommor som j inte mistat sitt doft. .. det är ett resultat som dif bänken inte visar alla dagar!

(Ridån faller.) J

ij

!

i

i:

t

u

a

ii

r.

s

1:

t

(L

fi

a.Svenska Theatern

Öre,

Uagisler Bläckstadius. Lustspel. 50. läkaret). Skadespel i 4 akter. 75. Fn födelsedag pä gäld slug an. 50. Rika morbror. Lustspel. 50. Engelbrekt och hans Dalkarlar. 75. Stockholm, Westerns och Upsala. 50. Herr Dardanell och hans upplag pä landet. 50.

me och ms. 50.

Jtrnbäraren. Skadespel. 60* Hittebarnet. Lustspel. 50.

Potilivhalaren. 50.

Jenny eller Ångbåtsfärden 35. Samtl. af A. BLANCHJE.

iläster Smith, nf J. Jolin. 1: — Det Otroliga, af IC Kullberg. 50. Femhundra riksdaler banko, af M. Cramter. 50.

An half million. Lustspel af (lens. 50. Symamsellerna, af dons. 75.

Barnhusbarnen, af J. Jolin. 1: 35. Bröstkaramellerna, af dons. 50. Flickorna pä Söder 50.

En revolution i mänan 50.

Fr (fb ladet eller Frihetens lön. 35. Folkander i Stockholm. 50.

Carl XII vid Pultava eller Sista resursen. 50.

Tidens strid. 50.

Polkander och hans fru. 50.

Döden Fadder, af Blanchc. 50.

Komedianlerna, af dens. 50.

Den politiske kocken, af dens. 50. Flickorna pä Norr. 50.

Efter 50 är, nf Topelius. 1: 50. Gustaf Adolf och Seaton 75.

Sn nyårsmorgon iStorkyrkolornet 35. Lilla Apan. Vådevill. 25.

An knalleffekl. 35.

Örebro fäfunga, of J. Jolin. 50. Hin Chides gåfva, af F. Hedberg. 60.

Jlin viin löjtnanten, af dens. 60.

Sär man inte har pengar. 60.

Ocksä en Profet. 50.

Och ända rör det sig. 35.

Fyra dagar af konung Gustaf UJ:s regering. 75.

Tidning sskrifvar en. 75.

Läsarepr esten. 75.

längtan efter Öfuntyr. 75.

N:o öre

46. En midsommarnatt i Dalarne. 50.

47. En natt i Falkenberg. 50.

48. En god uppfostran 50.

49. Aprilnarrit. 50.

50. För sent! 50.

51. / Bohuslänska skärgarden. 50.

52. Kusinen eller Studen Uifve)) tyr el .50.

53. Blekingsftickan. 50.

54. Tiggarflickan. 50.

55. Den grä paletän. 50.

56. Lefve fåfängan! 50.

57. Nyårsnatten pä Mosebacke. 50.

68. Valborgsmesso-qftonen. 75.

59. En Ilufvudpussion. 50.

60. Iluru tiden förändrar 50.

61. Milt andra Jag, af Säiström. 60.

62. "Pä Gröna Lund". Ib.

63. Hyresgäst och Husegare 50.

64. Tomtegubbarna, af Hedberg. 35.

66. Elfjungfrun. 7b.

66. Min hustru vill sä ha det. 50.

67. Den Ondes besegrare. 7b.

68. En bengalisk tiger. 50.

69. Blixt och Dunder. 50.

70. Andra tider, Andra seder af X. 60.

71. Tre för En, efter Bögh. 50.

72. Bark, Park och Stark. 50.

73. Del höga C. 50.

74. Doktorn och Apolhekaren. 50.

76. "På kärlekens vingar". 50.

76. Major skans krinolin. 50.

77. En kopp thå. 50.

78. Han reser för atl roa sig. 50.

79. Den sällsynte ynglingen. 26.

80. Allas vår lant. 60.

81. Nyurs-komitén. 25.

82. Den resande studenten. 50.

83. Den tankspridde. 25.

84. Sanning svännen. 26.

85. Calle G lader. 25

86. En gammal gosse 50.

87. En svartsjuk tok 50.

58. Ett studentpuls. 25.

89. Mamsell Garibaldt. 25.

90. Den svaga sidan. 60.

91. Ett äfventyr i Humlegården. 50.

92. Bror Jonathan. 50.

93* Riksdagsmannen. 25.

94 a Slutbalen. 25.

95. Pä Hasselbacken. 26 96. Frieri och förställning. 60.

97. Minnho-Qumbo-Gonggong. 60.

98. Un-j-JJrtntes dotter. 1: 25-

99. Herre! Var sd god och etc. 50.

100. Majkungen. 25

101. Kroningsfesten. 25.

102. Kär nian inte har möbler. 60.

108. Orpheus i underjorden. 80

104. Slutbalen Jir:o 2. SO.

105. Ännu en gång "Den svaga sidan" 25.

106. Sällhet pä flaskor. 25.

107. CarlSabeUräff och hans rivaler. 26.

108. Trollflaskan. 50

109. Frun uf stund och frun i ståndet. 75.

110. Malins korgar, af A. Såfotvöm, 25

111. Sr en och liten Anna. 50.

112. Aldrig för sent. 76.

113. Tvä unga löjtnanter. 26

114. Jnle en smula jaloux. 26-

115. Ulla skall pä bal 25.

116. Giftbägaren. 75.

117. Till tings! Till tings! ?

118. Jag ber tusen gange)' omf6rbtitJ.it!

119. Vi aro alla lika jj.J

120. En Söndag pä Amager. % j

121. De begge Po mader na i

Sarsklldf itlgifnc äroi

Sommaräfventyr pä Djurgården. " Homeopatisk kur.

Min lyckliga stjerna, af Scribc. Maskeraden i vindskammaren. Studenten och hans älskarinna. Il Amuletten eller Ett paradis på t indtil' Lilla Bertha.

Min hustrus andre man.

Malins bröllop, af Sflfström.

Rosen pä Kungsholmen. Dottersonen.

Grannar ne, af Ulanchc. Kipperboden, af Safström. &